

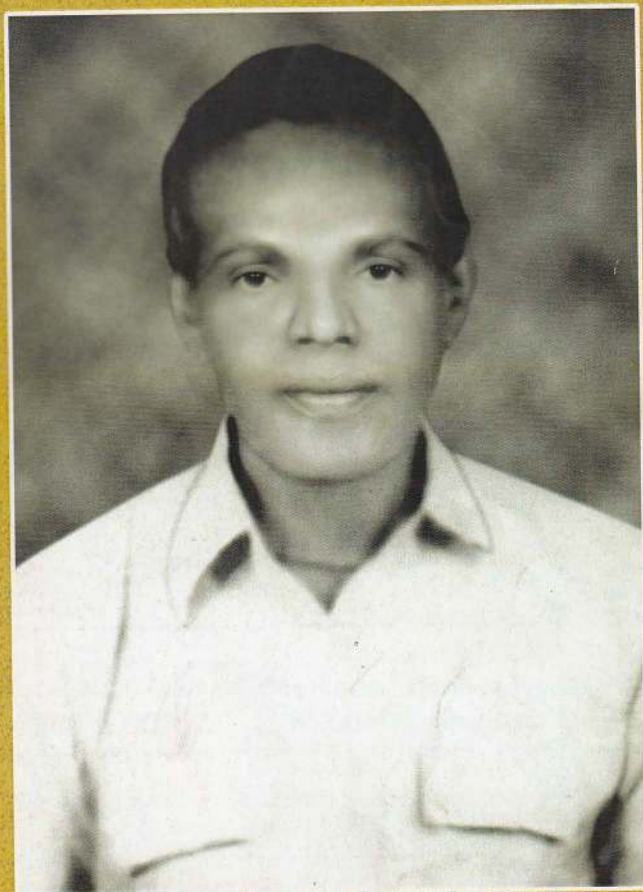
50வது ஆண்டை நோக்கி.....

மலலகை

ஆசிரியர்: பிடாபிளிக் ஜீவா

தனித்துவம் மிக்க
நாடகக் கலைஞன், லட்சு வீரமணி!

ஜூலை 2010

Digitized by Noolaham Foundation
noolaham.org | aayanaham.org

விலை - 40/=

திருமணசேவை

மாண்புமிகு சமீபம் கிடைத்து இப்பக்கம் அறிவுரை
 மனமகம் மனம் அறிவுரை அறிவுரை.....
 மகிழ்ச்சியான மனமகம் அறிவுரை அறிவுரை.....

தெரிவு:

மேல் அழகு திருமண சேவையைக் கிடைக்க விரும்பு-
 கிடைக்க விரும்பு- மேல் அறிவுரை அறிவுரை.....
 திருமண சேவை அறிவுரை அறிவுரை.....

தொடர்பு:

திங்கள், புதன், வெள்ளி மாலைமீலோ, சனி,
 சூரிய நன்மகமீலோ (ஆர பொது விடு
 முறை தனித்த நாடகம் மாத்திரம்) 'செய்தெரிவு
 முறை முன்னோடி' துவிரிவித திருமண, சிவ
 தேச, சகலருக்குமான திருமண ஆலோசகர்/
 ஆற்றுப்படுத்துதல் வேல் அமுதகுடல்
 தொடர்பு கொண்டு வரல் முறையைத் தெரிந்து
 கொள்ளலாம்!

முகவரி: 2300408 (வழக்ககமானியின் திரைப்படம் கிடைக்க விரும்பு அறிவுரை அறிவுரை.....)
 9380802/4873494

முகவரி: B-3-3 சென்னை மாநகரம் (சென்னை) திரைப்படம் கிடைக்க விரும்பு அறிவுரை அறிவுரை.....
 9380802/4873494

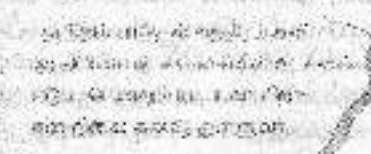
முகவரி: திருமண, சென்னை 600008 திரைப்படம் கிடைக்க விரும்பு அறிவுரை அறிவுரை.....
 (Consultation by Appointment)

முகவரி: திருமண, சென்னை 600008 திரைப்படம் கிடைக்க விரும்பு அறிவுரை அறிவுரை.....
 திரைப்படம் கிடைக்க விரும்பு அறிவுரை அறிவுரை.....

திரைப்படம் - கலையான மனமகம் தெரிவுக்குச் சமீபத்திய முறையே
 மனமகம் - மனமகம் மனமகம் கிடைக்க விரும்பு அறிவுரை அறிவுரை.....

மனமகம் மனமகம்

மனமகம் மனமகம்

மனமகம் மனமகம் மனமகம் மனமகம்
 மனமகம் மனமகம் மனமகம் மனமகம்
 மனமகம் மனமகம் மனமகம் மனமகம்

50 - மனமகம் மனமகம்
 மனமகம் மனமகம்
 மனமகம் மனமகம்
 374

'Mallikai' Progressive
 Monthly Magazine

மனமகம் மனமகம் மனமகம் மனமகம்
 மனமகம் மனமகம் மனமகம் மனமகம்
 மனமகம் மனமகம் மனமகம் மனமகம்

201/4, Bri Kathiresan St,
 Colombo - 13
 Tel: 2370721
 mallikaijewa@yahoo.com

மனமகம் மனமகம் மனமகம் மனமகம்
 மனமகம் மனமகம் மனமகம் மனமகம்
 மனமகம் மனமகம் மனமகம் மனமகம்

மனமகம் மனமகம் மனமகம் மனமகம்
 மனமகம் மனமகம் மனமகம் மனமகம்
 மனமகம் மனமகம் மனமகம் மனமகம்

மனமகம் மனமகம் மனமகம் மனமகம்
 மனமகம் மனமகம் மனமகம் மனமகம்
 மனமகம் மனமகம் மனமகம் மனமகம்

மனமகம் மனமகம் மனமகம் மனமகம்
 மனமகம் மனமகம் மனமகம் மனமகம்
 மனமகம் மனமகம் மனமகம் மனமகம்

மனமகம் மனமகம் மனமகம் மனமகம்
 மனமகம் மனமகம் மனமகம் மனமகம்
 மனமகம் மனமகம் மனமகம் மனமகம்

யில் நடிச்ச பெரிய நடிகன் இவர். இப்ப பழைய ஆட்களிடம் உதவி கேட்க இங்கை குந்தியிருக்கிறார்!"

ஒரு குழந்தையைப் போல, பகிடி விட்டுக் கொண்டு, இங்கே எனது கடைப்படி ஓரமாகக் குந்தியிருந்து கொண்டு, எனக்கெல்லாம் பழைய பழைய கதைகளைச் சொல்லிச் சிரிக்க வைப்பவருக்கு, நான் எனது சொந்தப் பணத்தில் தினசரி பத்துச் சதத்துக்கு வெற்றிலை வாங்கிக் கொடுத்தது தான் நான் செய்த புண்ணியம்.

சமீபத்தில் பத்திரிகைச் செய்தியொன்று படித்தேன்.

ஆச்சி மனோரமா, இந்தத் தள்ளாத வயதில் படும்பாட்டைப் பார்த்து, அப்படியே திகைத்துப் போய் விட்டேன்.

அன்றைக்குக் கதாநாயகியாக வேட மேற்று நடித்த, இன்று வரைக்கும் நூற்றுக் கணக்கான திரைப்படங்களில் நகைச் சுவை நடிப்பில் தனித் தன்மையை நிலை நிறுத்திப் பெரும் புகழ் சம்பாதித்த நடிகை மனோரமா ஆச்சிக்குக் கடைசிக் காலத்தில் நிம்மதியாக வாழக் கொடுத்து வைக்கவில்லை என்ற செய்தி என் நெஞ்சை உருக்கியது.

ஆறு பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் என் இளவயதுக் காலத்தில் நானொரு ஆங்கிலப் படம் பார்த்தேன்.

ஸ்பெயினில் நடைபெறும் காளையை அடக்கும் அந்நாட்டினரது தேசிய விளையாட்டு. 'பிளட் அன்ட் சான்ட்' அதன் பெயர். நீரா ஹெவர்த், ரைரன் பவர் நடித்தது.

அந்த நாட்டினது மிகப் பெரிய வீரன், அவன்! முரட்டுக் காளைகளை அடக்கி ஆள்வதில் விண்ணாதி விண்ணன். அத்தனை புகழ் பெற்றவன்.

களத்தில் ஒரு நாள் யாராலுமே மடக்க

முடியாது எனப் புகழ் கொண்ட காளையை அடக்கக் கோதாவில் குதிகின்றான்.

ஆக்ரோசமும், வெறியும் கொண்ட அக் காளை, நினையாப் பிரகாரமாகத் தனது கொம்பினால் வீரனது விலாவில் குத்தி அவனைப் புரட்டிப் போட்டு விட்டு, மூர்க்க வெறியுடன் களத்தைச் சுற்றி மூச்செறிந்த படி, வலம் வந்து கொண்டிருக்கின்றது!

காயப்பட்ட வீரனை அவசர அவசரமாகப் பக்கத்தேயுள்ள மருத்துவ மனைக்குக் கொண்டோடுகின்றனர்.

இங்கே மூர்க்க மூச்சுடன் களத்தில் வந்து கொண்டிருந்த காளையை அடக்கப் புதிய வன் ஒருவன் களம் புகுந்தான். எப்படியோ சிரமப்பட்டு, அக் களைத்துப் போயிருந்த காளையைக் கொம்பை மடக்கித் தனது கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வந்து விட்டான்.

கலரி மகாஜனங்கள் கரகோஷமெழுப்பி, உரத்த குரலில் புதியவனுக்கு பாராட்டுத் தெரிவித்து மகிழ்கின்றனர்.

இதில் குறிப்பிடக் கூடிய தகவல் என்ன வென்றால், முந்தையவனின் காதலி, புதிய வெற்றி வீரனுக்குக் காற்று வெளியில் முத்தங்களையும், கரவொலிகளையும் தெரிவித்துக் கொண்டே இருப்பது தான்.

அங்கே- மருத்துவமனையில் காயம் பட்ட அவ்வீரன் மெல்ல மெல்ல இறந்து கொண்டிருக்கின்றான்

வெகுசனப் புகழ் என்பது வெறும் மாயை, அட்டைகளின் முகப்புப் படம், பாராட்டு விழா அத்தனையுமே தற்காலிக அறுவடைகள் தான்.

பிற்காலங்களின் கலைஞர்கள் பாதுகாப்புடன் வாழ, வாழும் காலங்களிலேயே ஆவன செய்திருக்க வேண்டும். இதுமிக முக்கியம்

ஒரு புத்தம் புதிய நவ இலங்கையை உருவாக்க- பரஸ்பரம் பகை மறப்போம்!

தேசம் அப்படியே மௌனித்துப் போய்த் ஸ்தம்பித்துக் கிடக்கிறது.

இங்கு வாழும் மூவின மக்களும் எதிர்காலம் எப்படி அமையுமோ? என்ற மனக் கிலேசத்துடனும் மன அங்கலாய்ப்புடனும் தான் காரியமாற்றிக் கொண்டு, இயங்கி வருகின்றனர்.

மூன்று தலாப்த யுத்தப் பேரழிவால் தொடர்ந்தும் மக்கள் சிந்திக்கவே பயப்படுகின்றனர். தயங்கிப் போய் ஒதுங்கியிருக்கின்றனர்.

இந்தப் பின்னணியில் தான் நாமிந்த நாட்டுப் பொது மக்களின் மனநிலையை அவதானிக்கின்றோம்.

வெற்றி பெற்றுள்ளது உண்மைதான். ஆனால், இந்த யுத்த வெற்றி, பிரச்சினையை முற்று முழுதாகத் தீர்க்க வழிவகைகள் செய்யவில்லையே!

ஒன்றைத் தெளிவாகக் குறிப்பிட்டுச் சொல்ல விரும்புகின்றோம். ஒரு தேசத்தின் சிறுபான்மை இனங்களின் நியாய பூர்வமான பிரச்சினைகளைத் தீர்க்காமல், அந்த நாட்டின் பெரிய இனம் எத்தனை தான் புதிய புதிய திட்டங்களைப் போட்டாலும் நடைமுறையில் அந்தத் திட்டங்கள் இறுதியில் பின் தள்ளப்பட்டே விடும் என்பதை அரசியல் ரீதியாகப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

இத்தனை யுத்தக் கசப்புகள், இழப்பின் துயரங்கள், அழிவின் நாசங்களை முற்று முழுதாக மறந்து, ஒரு புதிய நாட்டைக் கட்டியெழுப்புவதற்கு, இந்த யுத்த கால இனப் பகை முற்று முழுதாக அகற்றப்பட்டு, பரஸ்பரம் சகல இன மக்களும் ஒன்றிணைந்து வாழத்தக்கதான நியாயபூர்வமான அரசியல் தீர்வொன்று காணப்பட்டேயாக வேண்டும்.

இத்தனைக்கும் இந்த மாற்றங்களுக்கு இன்று அவசியம் தேவைப்படுவது பரஸ்பரம் புரிந்துணர்வேயாகும்.

ஒரு புதிய நவ இலங்கையை நமது எதிர்காலச் சந்ததியினருக்கு மூத்த பரம்பரையினரான நாம் விட்டுச் செல்வதாக இருந்தால், நம் மூவின மக்களும் மன அடி வாரத்தில் கடந்த காலக் கசப்புகளையும், பகைமைகளையும் மறந்து, பிற இனத்தினது உரிமைகளை வென்றெடுப்பதின் மூலம் தான் ஒரு நவ இலங்கையை உருவாக்க முடியும் என மெய்யாகவே நாம் கருதுகின்றோம். இதை நடைமுறைச் சாத்தியமாக்குவதற்கு இந்த மண்ணை நேசிக்கும் கலைஞர்களால் தான் முடியும்- இயலும்!

யாழ்ப்பாண நூலகத்தை இனவெறிக் காதையர்கள் தீமூட்டி எரித்த கால கட்டத்தில் கூட, சகோதரர் சிங்கள எழுத்தாளர்களின் உருவங்களை அட்டையில் பதிப்பித்து வெளியிட்டது மல்லிகை! மல்லிகைக்கு ஒரு பாரம்பரியம் உண்டு!

மொழியால் ஒன்றிணைந்து எவ்வித வேறுபாடுமின்றிக் கலைகளைப் பயிலுவதில் ஆர்வம் காட்டினார்கள்.

அந்நாட்களில் கொழும்பு நாடகத் தயாரிப்பாளர்களுக்கு, மேடை நடன அரங்கேற்றம் செய்பவர்களுக்கு, மேடை அலங்காரப் பொருட்கள், மின் விளக்குகள், இசைக் கருவிகள், திரைச் சீலைகள் என்பவற்றை வாடகைக்கு விடுவதோடு, அதைக் கலைப் பணியாகவும் இராஜேந்திரம் மாஸ்டரின் மனோரஞ்சித கான சபா செய்து வந்தது.

கொழும்பு வடக்கில் ஜிந்துப்பிட்டிப் பிரதேசத்தில் இயங்கிய மனோரஞ்சித கான சபாவிலிருந்து பல கலைஞர்கள் வெளிச்சத்திற்கு வந்தார்கள். அவர்களில் பலர் அன்றிலிருந்து அரை நூற்றாண்டு காலம் தலைநகரில் தமிழ் நாடக மேடையில் தங்கள் சாதனைகளை நிகழ்த்தியுள்ளார்கள்.

இவர்களில் ஒரு தலைமுறையின் முன்னோடியான நடிகவேள் லடீஸ் வீரமணி, என். தாலிப், ஹிலெரியன் பெர்ணாண்டோ, அலக்ஸாண்டர் பெர்ணாண்டோ, உதயகுமார், ஸ்ரீசங்கர், கலைச்செல்வன், நடிகை ருத்ராணி, மஞ்சளா, மணிமேகலை, ஜெயகௌரி போன்ற இன்னும் பலருக்கு மனோரஞ்சித கான சபா குருகுலமாக அமைந்தது.

தலைநகரின் தமிழ் நாடக வரலாறை எழுதுபவர்கள் மனோரஞ்சித கான சபாவை ஒரு முன்னோடி நாடக மன்றமாகக் கொள்ளலாம். கொழும்பு நாடகக் கலைஞர்கள் தங்கள் முன்னோடியாகவும், முதல்வராகவும் இராஜேந்திரம் மாஸ்டர் அவர்களையே ஏற்றுக் கொண்டுள்ளனர்.

கொழும்பு நாடக மேடையின் வளர்ச்சி

யைச் சிறிது பின்னோக்கிப் பார்க்கும் பொழுது, ஐம்பதுகளின் இறுதியிலும் அறுபதுகளின் முற்பகுதியிலும் தமிழகத்தின் திராவிட முன்னேற்றக்கழகப் பிரச்சார ஏடுகளும், சஞ்சிகைகளும், பராசக்தி, வேலைக்காரி, ஓர் இரவு போன்று திரைப் படங்களும், கலைஞர் கருணாநிதியின் தூக்கு மேடை, மணிமகுடம், திருவாரூர் தங்கராசு எழுதிய எம். ஆர். ராதாவின் ரத்தக் கண்ணீர் நாடகப் பிரதிகளும் இளைஞர்களிடையே ஒரு தாக்கத்தை ஏற்படுத்தின.

கொழும்பில் புடவைக் கடைகளிலும், உணவுச் சாலைகளிலும், தேநீர்க் கடைகளிலும் பணியாற்றிய இளைஞர்களில் பலர், மலையகத்திலிருந்து கொழும்பு வந்து தொழில் புரிந்த இந்திய வம்சாவழியினர்கள். இவர்களுக்கு ஞாயிற்றுக்கிழமைகள் விடுமுறை நாட்கள். இவர்கள் சிறிய குழுவாகக் கலைமன்றங்களை அமைத்து சுய முயற்சிகளாக நாடகங்களை அரங்கேற்றுவதில் ஆர்வம் கொண்டனர். அதே வேளை தமிழகத்திலிருந்து இங்கு வந்து நாடகங்களை மேடையேற்றிய டி.கே. சண்முகம் குழுவினரின் நாடகங்களும், கலைவாணர் என். எஸ். கிருஷ்ணன் மதுரம் குழுவினரின் நாடகங்களும் இவர்களின் நாடக ஆர்வத்தைத் தூண்டி விட்டன.

1932ஆம் ஆண்டு பெரியார் ஈ.வே. ரா. தனது ரஷ்யப் பயணத்தை முடித்துக் கொண்டு திரும்பும் வழியில் இலங்கை வந்தார். அவருக்கும் இந்திய வம்சாவழியினர் கொழும்பில் கொள்ளப்பெற்றிருந்த நட்புறவுச் சங்க மண்டபத்தில் ஒரு வரவேற்பு அளித்தனர். அந்தக் கூட்டத்தில் பெரியார் சுய மரியாதைப் பகுத்தறிவுக் கருத்துக்களை விதைத்தார். அவர் நாடு

திரும்பிய பின்னர் அவரது சுயமரியாதைக் கொள்கைகளைச் சிலர் இயக்கமாகவே முன்னெடுத்தனர்.

இந்த இயக்கத்தின் மிக முக்கியமான செயற்பாட்டாளராக 50களுக்குப் பின்னர் வந்த 'நாவலர்' என்றழைக்கப்பட்ட ஏ. இளஞ்செழியன் 'இலங்கை திராவிடர்கழகம்' என்ற அமைப்பின் மூலம் செயற்பட்டார். இவர் தனது கருத்துக்களை மக்களிடம் எடுத்துச் செல்ல ஊடகமாக நாடகத்தைப் பயன்படுத்தினார். கொழும்பில் நாடக முயற்சிகளில் ஈடுபட்டிருந்த ஆர்வமிக்க இளைஞர்களுக்கு ஆதரவாகச் செயற்பட்டார்.

கலைஞர் இராஜேந்திரம் மாஸ்டரின் நாடகப் பாசறையான 'மனோரஞ்சித கான சபா'வில் பயின்ற சிலரும், இலங்கை திராவிடர் முன்னேற்றக் கழகத்திற்கு ஆதரவாகச் செயற்பட்டனர். அது மாத்திரமன்றி காலத்திற்குக் காலம் இங்கு வருகை தந்த தமிழக திராவிட முன்னேற்றத் தலைவர்கள் இவர்களின் நாடக முயற்சிகளை ஊக்கப்படுத்தியுள்ளனர்.

1954ஆம் ஆண்டு இங்கு வருகை தந்த கலைவாணர் என்.எஸ். கிருஷ்ணன் மதுரம் குழுவினர் கொழும்பில் நாடகத்துறையில் ஈடுபட்டிருந்த இளைஞர்களை நாவலர் ஏ. இளஞ்செழியன் தலைமையில் ஒரு குழுவாகச் சந்தித்து உரையாடியுள்ளனர். அந்தக் குழுவினருடன் சென்ற நடிகவேள் லடீஸ் வீரமணி, நடிகவேள் எம். ஆர். ராதாவின் 'ரத்தக் கண்ணீர்' நாடகத்தில் சிதம்பரம் ஜெயராமனின் பாடலைப் பாடி, வசனத்தையும் பேசிக் கலைவாணரின் பாராட்டைப் பெற்றார்.

கொழும்பு நாடக மேடையில், தமிழ்

கத்து நாடகப் பிரதிகளும், சுயமாக எழுதப்பட்ட நாடகப் பிரதிகளும் மேடையேற்றப்பட்டன. எதுகை மோனையுடன் கூடிய அடுக்கு மொழி வசனங்களுக்கு நல்ல வரவேற்பிருந்தது. இதனால் கொழும்பில் அடுக்கு மொழி வசனங்களை அள்ளி வீசும் நடிகர்களுக்கு நல்ல வரவேற்பிருந்தது. 'கலிங்கத்து கைதி' என்ற நாடகத்தில் நடித்த என். தாலிப் என்ற நடிகர் 'இலங்கை சிவாஜி' எனப் பாராட்டப்பட்டார்.

கொழும்பு நாடக மேடையில் பெரிதும் பேசப்பட்ட ஒரு நடிகர் நடிகவேள் லடீஸ் வீரமணி என்பவர். கலையுலகில் விசுபரூப தரிசனம் தந்தவர். கலைஞர் இராஜேந்திரம் மாஸ்டர் மூலம் நாடக உலகிற்கு அறிமுகமான லடீஸ் வீரமணியின் நடிப்பாற்றலை நேரில் பார்த்த கலையரசு சொர்ணலிங்கம் 'எனது வாரிசு' எனப் புகழ்ந்துரைத்தார்.

அரை நூற்றாண்டு காலம் தமிழ் நாடக மேடையின் நம்பிக்கைக்குரியவராகத் திகழ்ந்த நடிகவேள், 1994ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 5ம் திகதி அமரரானார். நடிகவேள் லடீஸ் வீரமணி தனது நடிப்பாற்றலை வெளிப்படுத்தத் தாமே நாடகங்களை எழுதித் தயாரித்து, நெறிப்படுத்தி, மேடையேற்றினார். ஆரம்ப காலங்களில் நடிகவேள் லடீஸ் வீரமணியின் நாடகங்கள் அவரின் நடிப்பாற்றலாலும், காட்சியமைப்புகளாலும் பார்வையாளர்களின் பாராட்டைப் பெற்றன.

பிற்காலத்தில் நடிகவேளின் நாடகங்கள் சிறப்பாக அமைவதற்கு அறிஞர் அ. ந. கந்தசாமியின் வழிகாட்டலும், நாடக நெறியாள்கையில் சுறைர் ஹமீட்டின் தொடர்பும் காரணமாக அமைந்தன.

1960-க்குப் பின்னர் கொழும்பில்

அரங்கேறிய நாடகங்களில் அ.ந.கந்தசாமி யின் 'மதமாற்றம்' ஒரு தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. அ.ந.க.வின் வேண்டுகோளின் பேரில் நடிகவேள் லடீஸ் வீரமணியின் நெறியாள்கையில் 'தான்தோன்றிக் கவி ராயரான்' சில்லையூர் செல்வராசன் முக்கிய பாத்திரத்தில் நடித்தார்.

1967ஆம் ஆண்டில் நான்காவது தடவையாக 'மதமாற்றம்' லும்பினி அரங்கில் மேடையேறியது. காவலூர் இராசதுரை தயாரித்து வழங்கிய இந்நாடகத்தை நடிகவேள் லடீஸ் வீரமணி நெறியாள்கை செய்தார்.

"இலங்கையில் பல மேடை நாடகங்களைப் பார்த்துள்ளேன். ஆயினும் 'மதமாற்றம்' என்ற நாடகம் என்னுள் ஏற்படுத்திய பாதிப்பை வேறு எந்த நாடகமும் ஏற்படுத்தவில்லை. மேடை நாடகக் காட்சிகளை அமைக்கும் திறமையை அவர் எங்கு பெற்றார், என்பது தெரியவில்லை. இந்நாடகத்திலே அச்சிறப்பைக் காணக் கூடியதாக இருந்தது" என்றார் எழுத்தாளர் செ. கணேசலிங்கன்.

இந்த நாடகத்தில் சில்லையூர் செல்வராசன், கலாநிதி சூரியபிரகாசன், பத்மநாதன், மஞ்சளாதேவி, வீ.எஸ். இரத்தினம் முதலையா, இரத்தினம், சுரேஷ் சுவாமிநாதன், சங்கர வேலுப்பிள்ளை முக்கிய பாத்திரத்தில் நடித்தார்கள்.

அ.ந.கந்தசாமி எழுதிய 'மதமாற்றம்' நாடகம் பின்னர் 1989ம் ஆண்டு எழுத்தாளர் கூட்டுறவுப் பதிப்பகத்தின் பிரசுரமாக வெளிவந்தது குறிப்பிடத்தக்கது.

கொழும்பில் நாடோடிகள், கூத்தாடிகள், அம்பலத்தாடிகள் என்ற குழுக்கள் இருந்தன. மூன்று குழுக்களும் ஒன்றிணைந்து

நடிகர் ஒன்றியம் என அமைப்பாக செயல்பட்டது. இந்த அமைப்பு 'ரசிகர் கலை'யில் - மாதம் ஒரு நாடகம் என்ற ரீதியில் நாடகம் மேடையேற்பட்டது.

நான் மிக இளவயதுப் பாடசாலை மாணவனாக இருந்த காலம் முதல் நடிகவேள் லடீஸ் வீரமணியின் ஆற்றலையும், ஆளுமையையும் அவதானித்து வந்துள்ளேன். அரை நூற்றாண்டு காலம் தமிழ் நாடக அரங்கில் தன் பங்களிப்பைச் செய்துள்ளார்.

ஒரு சிற்பி மண்ணை பிசைந்து சிற்பங்களை வடிப்பது போல, ஒன்றும் தெரியாதவர்களைத் தனது பயிற்சியின் மூலம் சிறந்த நடிகராக உருவாக்கியுள்ளார். அவரது நாடகப் பயிற்சியின் போது நேரிடையாகப் பார்த்தவன் என்ற ரீதியில் அவரது நடிப்பாற்றலை சிறப்பாகக் கூற முடியும்.

நடிகவேள் லடீஸ் வீரமணியின் ஆற்றலும் ஆளுமையும் உருவாக மூன்று பேர் காரண கர்த்தாக்களாக இருந்துள்ளார்கள்.

அந்த மூன்று பேரும் யார்? அவர்களில் முதலாமவர் இந்த நாட்டில் பெரியாரின் சயமரியாதைக் கருத்துக்களை நாடெங்கும் பரப்பியவர். இலங்கைத் திராவிடர் முன்னேற்றக் கழகத்தின் செயற்பாட்டாளர் ஏ. இளஞ்செழியன். நடிகவேள் லடீஸ் வீரமணியின் ஆரம்ப காலங்களில் தலைநகரமான கொழும்பிலும், மலைநாட்டிலும் நாடகங்களை மேடையேற்ற துணைநின்றவர்.

ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் விழிப்புணர்ச்சிக்காக, சமுதாய நலன் கருதி நாடகங்களை மேடையேற்ற வேண்டும் என அறிவுறுத்தியதுடன் லடீஸ் வீரமணியின் நடிப்

புக்காக 'நடிகவேள்' என்ற பட்டத்தையும் வழங்கியவர். இவரை நெறிப்படுத்தியவர்களில் மிக முக்கியமானவர் இளஞ்செழியன். மற்றவர் முற்போக்கு இலக்கிய முன்னோடியான அறிஞர் அ.ந.கந்தசாமி. இவரை நடிகவேளுக்கு அறிமுகப்படுத்தியவர் ஏ. இளஞ்செழியன்.

நடிகவேளின் திறமையை அறிந்து கொண்ட அறிஞர் அ.ந.க. ஷேக்ஸ்பியர், பெர்னாடஷா, இப்சன், பெக்காட் போன்ற நாடக மேமைகளைப் பற்றி நடிகவேளுக்கு எடுத்தரைத்தார். 'மதமாற்றம்' நாடகத்தை நெறிப்படுத்தக் கொடுத்ததுடன், கவிஞர் மகாகவிக்கு நடிகவேளை அறிமுகப்படுத்தினார். அ.ந.க.வின் மூலமே எழுத்தாளர் அறிமுகமும் கிடைத்தது. மகாகவி 'கண்மணியாளர் காதை' என்ற வில்லுப்பாட்டை நடிகவேள் லடீஸ் வீரமணிக்காக எழுதினார். இந்தக் கண்மணியாளர் காதை என்ற வில்லுப்பாட்டை நாடெங்கும் நடத்தியதுடன், இணுவை மாறனின் உதவியால் ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கும் சென்று நடத்தியுள்ளார். இதனால் 'வில்லிசைக்கோர் வீரமணி' என்ற புகழையும் பெற்றார்.

நாடகத்துறையில் நெறியாளரான சுறைர் ஹமீட்டின் தொடர்பு, நடிகவேள் லடீஸ் வீரமணியின் நடிப்பாற்றலை மேலும் உயிரூட்டியது. நாடக நெறியாளர் சுறைர் ஹமீட் முறையாக நாடகப் பயிற்சி பெற்றவர். இவரின் நெறியாள்கையில் நடிகவேள் பட்டை தீட்டப்பட்ட வைரமாக திகழ்ந்துள்ளார்.

சுறைர் ஹமீட் நெறிப்படுத்திய 'பொம் மலாட்டம்', 'வாடகை அறை', அம்பியின் 'வேதாளம் சொன்ன கதை', 'நகரத்து கோமாளிகள்' போன்ற நாடகங்களில் நடிகவேள் லடீஸ் வீரமணி நடித்துள்ளார்.

நடிகவேள் லடீஸ் வீரமணியின் ஆற்றலும் ஆளுமையும் அரை நூற்றாண்டு காலம் நாடக மேடையை அலங்கரித்தது. தமிழ் நாடக வரலாறு எழுதுபவர்கள், நடிகவேளுக்குத் தனியாக ஓர் அத்தியாயம் எழுத வேண்டியது அத்தியாவசியமாகும்.

குறிப்பு:

(கொழும்புத் தமிழ் சங்கத்தில் 26.5.2010 அன்று அறிவேர் ஒன்றுகூடலில் நிகழ்த்தப்பட்ட உரை)

A. R. R. HAIR DRESSERS

89, Church Road,
Mattakuliya,
Colombo - 15.
Tel : 0112527219

முற்றிலும் சூலிநாட்டப் பெற்ற சலூன்

வஞ்சகம்

-வேல் அமுதன்

திருமணப் பதிவாளர் வந்து விட்டார். சுபநேரமும் நெருங்கி விட்டது. திருமணப் பதிவாளர் முன்வேலைகளை மும்முரமாகக் கவனித்துக் கொண்டிருக்கின்றார்.

மணமகன் சிவபாலனுக்கு அவனின் கையடக்கத் தொலைபேசியில் ஓரழைப்பு வந்தது. மறுபக்கத்தில் இருந்தவர் கடும் தொனியில் பேசினார். "இது உனக்கு வாழ்த்தல்! எச்சரிக்கை!" பீடிகை பயங்கரமாக இருந்தமையால், மாப்பிளை கதிரையை விட்டெழுந்து, ஒதுக்குப்புறமாகப் போய், தொலைபேசிக்குக் காது கொடுத்தார்.

"..... நான் வசந்தன். நான் சொல்லுவதை விளையாட்டாக எடுக்கப்படாது! நீ யாரைப் பதிவு செய்ய வந்தாயோ, அவள் மீரா என் காதலி. நாங்க ரண்டு பேரும் கடந்த மூண்டு வருசமாக ஒருவரை ஒருவர் உயிருக்கு உயிராகக் காதலித்து வருகிறம். எங்கட காதலைக் கொச்சைப்படுத்தாதை. மரியாதையாக வந்த இடத்தை விட்டு உடனடியாகத் தலைமறைவாகி விடு! இல்லாட்டில் நடப்பதே வேறே!"

இது புதிரா? பூச்சாண்டியா?... என்பதை இனம் காணமாட்டாத சிவபாலன் மீராவைத் தனிமையில் ஒரு கணம் தன்னைச் சந்திக்கும் படி வேண்டி- தனிமையிற் சந்தித்து- நடந்ததை விபரித்தான். தான் மன விருப்பமில்லாமல் மணமுடிக்கப் போவதில்லை. ஆனால், வசந்தன் சொல்லுவது உண்மையென்றால், உதவக் காத்திருப்பதாகச் சொன்னான்.

மீரா சொன்னாள்:

"வசந்தனை எனக்கு நல்லாத் தெரியும். என்னுடன் ஒரே வகுப்பில் படித்த தறுதலை, அவன். இப்ப கனடாவிலை. இப்பிடி இடைக்கிடை என்னையும் மிரட்டி வருகிறான். (கண்கலங்கிய படி)..... ஆனா, நான் ஒரு நாளுமே நம்பிக்கை குடுக்கையில்லை! குடுக்கப் போறதுமில்லை! அவனுக்கு வாழ்க்கைப்பட நான் இந்த ஜென்மத்தில் மாத்திரமல்ல, எந்த ஜென்மத்திலும் சம்மதிக்கப் போவதுமில்லை!"

சிவபாலனுக்கு மீரா மீது நம்பிக்கையும் பரிதாபமும் ஏற்பட்டது. அவன் சொன்னான்:

"மீரா, நீ பயப்படாதை! நான் இருக்கிறேன். வசந்தனின் மிரட்டலை Hand Phone இல் அப்படியே பதிஞ்ச வைத்திருக்கிறேன். கலியாணம் எழுத்து முடிந்த கையோடு பொலிஸ் ஸ்ரேஷன் போய், Entry ஒன்று போடுவம்"

பல்கலைக்கழக ராக்கிங்

செங்கை ஆழியான்

ஒரு வாரம் முழுவதும் பழைய மாணவர்களின் ராக்கிங் தொல்லை நிகழ்ந்தது. சர்ப்பிடச் சென்றால், குளிக்கச் சென்றால் ராக்கிங் தொல்லை. பிறசை எப்படிப் பாவிக்கவேண்டும். வைக்கவேண்டும் என்று காட்டித்தந்தார்கள். பாத் ரூமில் பூட்டிவிட்டு ஓட்டுத் துணியில்லாமல் குளிக்கச் செய்தார்கள். சீனியேர்ஸ் குளிக்கப் போகும்போது அவர்கள் பின்னால் துவாயும் சோப்பும் காவிச்செல்ல வைத்தார்கள். ரை கட்டப் பழக்கினார்கள். முள்ளுக் கரண்டி பிடித்துச் சாப்பிடப் பழக்கினார்கள். யோசித்துப் பார்த்தால் தொல்லையாக இருந்தாலும், அந்த ராக்கிங் நவீன சமூகத்தை எதிர்கொள்ள எம்மைத் தயாரித்துள்ளன.

நாங்கள் பல்கலைக்கழகத்துக்கு வந்த இரண்டாம் நாள் இரவு. பதினொரு மணிபோல அறைக்கதவு தட்டப்பட்டது. திறந்தோம். சீனியேர்ஸ் ஒருவன் நின்றிருந்தான்.

"உங்களை 72 இலக்க அறைக்கு உடனை வரட்டாம் ஒடுங்கோ.."

"படுக்கப்போறம், சேர்....."

"வந்து படுக்கலாம்..ஒடுங்கடா..!"

அந்த அறையில் மூன்று கதிரைகள் இருந்தன. அவற்றில் ஜெபநேசன், பொனிபஸ், அடைக்கலமுத்து மூவரும் அமர்ந்திருந்தார்கள். புதிய மாணவர்கள் அங்கு நின்றிருந்த கோலங்கள். சில மாணவர்கள் சாறம் மட்டும் அரையில் கட்டியிருந்தார்கள். சில மாணவர் நீளமான சேர்ட் மட்டும் போட்டிருந்தனர். மூவர் குஸ்திப் பயில்வான் போலப் பென்ரர் மட்டும் அணிந்திருந்தனர் சில மாணவர் லோங்ஸ் மேல் பென்ரர் கட்டியிருந்தனர். கதிரையில் அமர்ந்திருந்தவர்கள் விசாரித்தார்கள். குடும்பப் பின்னணியை விசாரித்தார்கள்.

"பல்கலைக்கழகம் ஒரு சொர்க்க பூமி. நீங்கள் படிக்க வேண்டு மென்றால் படித்துக் கிளாஸ் அடிக்கலாம். பிடிக்க வேணுமென்றால் நல்லாப் பிடிக்கலாம். பெற்றோரின் கணவுகள் தவிடு பொடியாகும். நல்லாப் படியுங்கோ. சொல்லிப் போட்டம். காதல் கீதலில் விழுந்திடாதையுங்கோ. உங்களை நம்பி வீட்டில் கனபேரிருக்கினம். மறந்திடாதையுங்கோ....." கதிரைகளில் அமர்ந்திருந்தவர்கள் விடைபெற்றனர். மண்டப மாணவர்களின் ராக்கிங் ஆரம்பமாகியது.

"உங்களுக்கு இப்போது சில பாடல்கள் சொல்லித்தரப் போகின்றேன். எழுத முடியாதவை.. வாழ் மொழி மூலம் வழங்கப்படவேண்டும். பல்கலைக்கழக மாமுனியால் இயற்றப்பட்டவை. பரம்பரையாக எல்லாருக்கும் கொல்லிக் கொடுக்க வேணும். அப் பாரிய பொறுப்பை உங்களிடம் ஒப்படைக்கின்றோம்." என்றான், ஒருவன்.

"யூனியேசுற்றி வார்த்தைகள் சிலவற்றை நீங்கள் அறிய வேண்டும் சல்..சான்..லெகானா, ஆர் எஸ் எனப்பலவுள்ளன.."

“சல் என்றால் என்ன?” என்று சிகாமணி கேட்டாள்.

“அது ஒரு வகை மா..” என்றான், கோபால்

“மூடா.. சல்லின் பெருமை அறியாத முட்டாள்தான்! என மூத்த மாணவன் ஏசினான். கண்ணிப்பெண்களோடு கால நேரம் போவது தெரியாமல் பறைவது சல். சல் அடிப்பான் கிளாஸ் அடியான் என்பது பழமொழி.. யூனிவெசிறி லெக்சர் சிலர் இதில் கெட்டிக்காரர்.. சான் என்பது சொல்லிப் புரிவதில்லை. சிங்கள மாணவரிடையே பிரபலம்.. தோடம்பழத்தைப் பிழிவது போல.... லெகானா என்பது கால்கள் பரிசம் செய்வது.... யூனிவேசிறி லைப் பிரரியில் முகம் மறைக்கப்பட்ட மேசைகளுள்ளன. கால்களுக்கு மறைப்பில்லை. லெகானா போட்டு அடிவாங்கு வோர் உண்டு..... தமிழ்ப் பொடியன் சல் தான் அடிக்கலாம்.. ஆர் எஸ் என்பது நோய் ஸ்ரேற்றம். பச்சைப் பொய்களை ஆர். எஸ் என்பர்.....”

றாக்கிங் எல்லா இடங்களிலும் நடந்தது. பெண்கள் வீதிகளில் நடந்தது. வீதியோரங்களில், விரிவுரை மண்டபங்களில் நடந்தது. ஆரம்பத்தில் இவை எமக்குத் தொல்லைகளாக இருந்தன. பின்னர் பழகிவிட்டது. யூனியெர்களின் கூச்சத்தைப் போக்கின. தன்னைக் காதலிக்குமாறு ஒரு மூத்த மாணவி றாக் பண்ணினாள். பூவைத் தந்து ஒரு பெண்ணிடம் கொடுக்கச் சொன்னாள். தும்புத் தடியை மைக்காகக் கொண்டு பேசச் சொன்னார்கள். மலை நாட்டின் குளிரில் அதிகாலை மண்டபத்தைச் சுற்றி ஓடச் சொன்னார்கள். தெண்டா போடச் சொன்னார்கள். ரை கட்டிக் கொண்டு சாப்பாட்டு அறைக்கு வரச் சொன்னார்கள்.

என் முன் ஒரு சிங்கள மாணவன் சாப்பிட இருப்பான். அவன் இன்று கல்விச் செயலாளன், இப்போது பல உதவிகள் எனக்குச் செய்துள்ளான். இட்ட நண்பன். அவன் ஒரு நாள் சாப்பிடும்

போது, தனக்குத் தெரிந்த தமிழில் என் தாயைத் திட்டினான். யாரோ தவறாகச் சொல்லிக் கொடுத்திருக்க வேண்டும்.

அவன் ஏச்சை என்னால் பொறுக்க முடியவில்லை. சாப்பாட்டு மேசையிலிருந்து பருப்பு டிஸ்கை எடுத்து அப்படியே அவன் முகத்தில் வீசியடித்தேன்.

“அனே அம்மே....!” அவன் இட்ட சத்தத்தில் மண்டப வார்டன் மேலிருந்து கீழே வந்தார். விடயத்தைக் கேட்டார்.

“நான் விரும்பினால் கெட்ட சிங்களத்தில் நிறைய இவனைப் பேசமுடியும். இவன் என்னைத் திட்டினால் பரவாயில்லை. என் தாயைத் திட்டினான். வேறு வழியில்லை, சேர்.”

“எனக்குத் தெரியாது. பொனிபஸ் சொல்லித் தந்தான் சாப்பாட்டு நேரத்தில் வணக்கம் சொல்லச் சொல்லி.. எனக்கு இவை கெட்ட வார்த்தைகளெனத் தெரியாது.” என்றவன் என் பக்கம் திரும்பி, “சொரி குணா” என்றான்.

அத்தோடு பிரச்சினை தீர்ந்தது. ஆனால், என்னைப் பற்றிய பெயர் பேசப்பட்டது. கொதியன் கண்டதால் அறைஞ்சிடுவான்.

“இரவில் நிம்மதியாகத் தூங்க முடியவில்லை. சீனியஸ் இருவர்(பெயர் தெரியும்) இரவில் கிறில் ஊடாக வாளிகளில் எங்கள் படுக்கை மீது தண்ணீர் ஊற்றினார்கள். பக்கற்றிங் என்பர். பல இரவுகள் தூங்கவே முடியவில்லை. ஒரு நாள் நள்ளிரவு நான் துணிந்து ஒரு வாளியில் தண்ணீர் ஏடுத்துக்கொண்டு அறை நண்பன் தடுக்கத் தடுக்க மேலே போனேன். கிறில் ஊடாக பக்கற்றிங் செய்தேன்.

“ஐயோ..தண்ணி அடிச்சிட்டான்கள்” என்று அலறல் எழுந்தது. அதன் பின் பக்கற்றிங் நின்று போனது. நிம்மதியாகத் தூங்கினோம். ஆனால், அவனுக்கு என் மீது சந்தேகமிருந்தது. ஒருநாள்

மேசையில் பாக் கை வைத்து உடுப்புக்களை அடுக்கினேன். அவ்வளை ஒரு சீனிய மாணவன் வந்தான்.

“என்னடா செய்கிறாய்?”

“நான் படிக்கவில்லை. ஊருக்கப் போகப் போறன். உங்கட றாக்கிங் கொடுமை தாங்க முடியவில்லை” என்று பொய் சொன்னேன்.

“விசரா..!” என்றபடி ஓடிப்போன அவன் பல சீனிய மாணவர்களோடு திரும்பி ஓடி வந்தான்.

“சீனியசுக்கும் யூனியசுக்கும் நட்பை புரிந்து ணர்வை ஏற்படுத்தத் தான் றாக்கிங். வெட்கம், பயம் இல்லாத மாணவர்களை உருவாக்க விரும்புறம். அது தான் றாக்கிங்.. நீ இவ்வளவு பயந்தனியா? இனி உங்களை றாக்கிங் செய்ய மாட்டம். செய்யவும் விடமாட்டம். வீ ஆர் பிரண்ட்ஸ். இன்றையிலிருந்து நாங்கள் நண்பர்கள்..”

“றாக்கிங் காலத்தில் சோமா என்றொரு சிங்களப் பெண்ணின் நட்பு எனக்குக் கிடைத்தது. ஒடுக்கிய முகம். கொடி போல இறுக்கமான உடல் வாகு. புறாக் கழுத்துப் போல முன் பின் வளைவுகள். சிவந்த பெண் அவள். நிச்சயமாக கிராமியப் பெண்ணாக இருக்க வேண்டும். பல்கலைக்கழகத்தின் மூத்த பெண்கள் தங்களுக்குக் கீழ்ப்பட்ட பெண்களை றாக்கிங் பண்ணுவார்கள்.

மாலை வேளைகளில் எங்கள் மண்டபத்தை விட்டு இறங்கி கலகா வீதியில் நடப்போம். அது வழக்கம். பெண்களும் நடைபயில்வர். ஒருவரை யொருவர் பார்த்துக் கொள்வோம். சல் அடிப் போம். அப்படிச் செல்கின்ற ஒரு நாளில் நாங்கள் கலகா வீதியில் நடந்து கொண்டிருந்தோம். ஆர்ட் மண்டபத்தினை அணுகிய போது ஒரு பெண் என்னை நாடி வந்தாள்.

“வணக்கம் குணே உன்னைக் காதலிக்கிறேன்....” என்றாள். திகைத்துப் போனேன். முன்னர் ஒரு பெண்ணும் கூறியது கிடையாது.

அழகான ஒரு சிங்களப் பெண் இவ்வளவு பேரிருக்க என்னிடம் கூறுவதா? றாக்கிங் நடக்கிறது என்பது மறந்து போனது.

“உங்களுக்கு என்ன கருத்து தெரியுமா? தெரியாதென நினைக்கிறேன். உன்னைக் காதலிக்கிறேன் என்றால் மம ஓபட ஆதராய் என்றர்த்தம்....”

அவள் சிவந்து போனாள்.

“மட சமாவன்ன.. மூத்த ஸ்ருடன்ற பிழையாகச் சொல்லித் தந்து விட்டினம்.. குறை எண்ண வேண்டாம்.....”

அவளை அதன் பின்னர் என்னால் மறக்க முடியவில்லை. அவள் காதலித்தால் எவ்வளவு நல்லா இருக்கும்? அதன் கபின்னர் அவளைப் பல தடவை எதிரும் புதிருமாகச் சந்தித்தேன். புன்னகைப்பாள். அப்புன்னகையில் கரைந்து போவேன். அவளைப் பார்த்ததும் அவள் சொன்னவை நினைவு வரும். ஒரு நாள் கேட்டும் விட்டேன்.

“அது மெய்யாக இருந்தால் மெத்த நல்லம் தான். மம உம்பட்ட இதா கமதி.. ஆனா, ஊரார் ஒப்பாயினம். பேறன்ஸ் கத்துவினம். நீங்க தமிழர்.... ஒத்துக் கொள்ளாயினம். இருவர் மட்டும் சமூகமல்ல. வாழ முடியாது குணா.....!”

அவள் நினைவு இருந்தது. நினைக்கும் தோறும் இனித்தது.

அவளை இரண்டாம் வருடம் சில்வாவுடன் கண்டேன். எனக்கு அவளை அறிமுகப்படுத்தி வைத்தாள்.

“இவர் சில்வா.... எங்க ஊர்.... தெரியுமா?”

எனக்கு அவனைத் தெரிந்திருந்தது. என் மண்டபத்தைச் சேர்ந்தவன். என்னால் பருப்புச் சட்டியால் முகத்தில் அபிவேஷம் பெற்றவன். சோமாவை அடைந்திருக்கிறான். கொடுத்து வைத்தவன். அதன் பின்னர் சோமா என்ற பெண்ணின் சலனம் அழிந்து போனது.

—ஊவ. சாராங்கன்

வசீம் அக்ரமின் 'ஆக்கிரமிப்பின் கால் தடம்' மீதான ஒரு விமர்சனப் பார்வை

—நாச்சியாதீவு பர்வீன்

முருகனாய் ஓர் மீனொருள் வந்திருந்தான்
கொலையெய்தல் இருக்கலாம். அந்நொய்

முடிந்திருந்தும் முக்கிந்திருந்தும்
குருதி வடிவ

முடிந்தொரு அரிசைப் பருக்கைகளை
கட்டி காய்ச்சி வடித்த
நீர் விளாவிக்க குடித்த
கொடி கேட்டான்

பணக்காரர்களின்
பட்டைச் சாராயத்தை நுகர்வதற்கு
தொன்றொ விட்டான், தோன்றின.

தேயும் பிடிவாபிடித்தொடு பிடிவா
பெய்த முடியும்?

மீடுபடிவியல் மீளமுயற்சிகள்
மீட்டைக் கணக்கினை நுழைவுகள்
தலை சுழிக்கும் முண்டல்களாக
ஆயிரமாய்தல் களையின்
நடக்கத்திற்கு களையெட்டன்
பெய்தொருயல் பார்த்துள்ள
கந்திரும் கண்ணீர் பஸ்கி

உணர்ச்சி வேகத்தின்
வாக்குக் கேடக அறந்தே போனான்

வெற்றேய்கள், உணர் அடைபுகள்
உவந்தேற்றொ உய்யுயல் பரிவ
நீருப்புவோடு புறப்பட்டான்
வருவானாம்.....

கண்ணீர்சுளியின் பெருமதி
பிடிவாபெய் அருகே விட்டான்
உக்கிரத்தின் பெய்தின்
பெருமதி முட்டைகளை அடைகாத்த
புனை பிடிவாபெய்

விவாபுகளின் துடிக்கல்
தொன்றொருக்கலாம்.

மீறண்டேய்மீறண்டே
காங்குளையுய்யுய்யு
கந்திரும் துடிக்கல் துண்டேயுய்யு
முப்படி வடிக்கல் குடிக்கல்
ஆய்வாயின் ஆய்வாயைப் போடு
பெய் துடிக்கல்
வாக்குகலை துடிக்கல்
பெய் துடிக்கல்

நவீன இலக்கியப் பரப்பில் புதுக்கவிதையின் வடிவம் இன்று பெரும் மாறுதல்களைக் கொண்டுள்ளது.

ஆரம்பக் காலத்திலிருந்தே இந்தச் சமாந்திரமான மாற்றத்தினைப் புதுக் கவிதை பெற்று வந்துள்ளது என்றால் அது மிகை ஆகாது. இந்த வளமான மாற்றத்திற்கு கூடாகத் தனக்கான ஆளுமைகளைச் செப்பனிடும் புதுக் கவிதையின் புது வடிவத்தினை உள்வாங்கிக் கவிதை படைத்து வரும் ஆளுமையும், திறனும் கொண்ட இளம் தலைமுறைப் படைப்பாளிதான், எல். வசீம் அக்ரம்.

இவர் 2005களின் பிற்பகுதியில் எழுத்துத் துறைக்குள் நுழைந்தவர். அநேகமானவர்களைப் போல, அல்லாமல் இடைவிடாத இலக்கியத் தொடர்பும், வாசிப்பும் இலக்கியத்தின் மீதான தொடர் காதலும், எழுத்து ஆற்றலும் கொண்ட ஒரு நல்ல படைப்பாளியை அநுராதபுரத்திலிருந்து எமக்குத் தந்துள்ளது எனலாம்.

இவரது முதலாவது தொகுதி 'மண்ணில் துழாவும் மனது' 2008 ஆம் ஆண்டு வெளிவந்தது. இந்தத் தொகுதியின் மூலம் தனது கவிதைப் பற்றிய ஆளுமையை எல். வசீம் அக்ரம் பதிந்து வைத்தார் எனலாம்.

தனது முதல் தொகுதி வெளிவந்து ஒரு வருட காலத்துக்குள்ளேயே தனது இரண்டாவது தொகுதியையும் 2009 ஆம் ஆண்டின் கடைசிப் பகுதியில் வெளியிட்டே உள்ளார், இவர்.

இவரது இரண்டாவது கவிதைத் தொகுதியான 'ஆக்கிரமிப்பின் கால் தடம்' நவீன கவிதைப் பரப்பின் இவரது புதிய அடைவு ஆகும். போரியல் சார்ந்த சூழலின் தாக்கத்தைக் கண்டும், கேட்டும், அநுபவித்தும் கடந்த காலங்களில் வசீம் அக்ரம் வாழ்ந்துள்ளார். அந்த அநுபவச் சுவடுகளைத் தான் இவரது முதலாவது தொகுப்பைப் போல, இரண்டாவது தொகுப்பான 'ஆக்கிரமிப்பின் கால் தடம்' நூலிலும் தரிசிக்க முடிகிறது. சமூகத்தை நேசிக்கின்ற ஒரு நல்ல படைப்பாளிக்கே உரித்தான காதல், கோபம், மெய் உணர்ச்சி என்பன இந்தத் தொகுதி எங்கிலும் விரவிக் கிடக்கின்றன.

கடந்த கால யுத்த அவலங்களின் நினைவுகளைச் சமக்கின்ற அழகான அட்டைப் படம், வெறும் 44 பக்கங்கள் தனது அநுபவங்களை அழகாகப் பதிந்துள்ளார், வசீம் அக்ரம்.

'இவரது கவிதைகள் தன்னுணர்வுத் தன்மையுடையனவாக அமைகின்றன. எதனையோ தொலைத்து விட்டு, ஏங்கித் தவிக்கும் பிள்ளையைப் போல, கவிஞனைக் காண வேண்டியுள்ளது. இக்கவிதைகளிலே கவிஞனுடைய எண்ணங்கள் பட மாக்கும் படிமங்கள் பல இடங்களிலே சிறப்பாக அமைந்துள்ளன' என்ற பேராசிரியர் அ. சண்முகதாசின் கணிப்பானது மிகப் பொருத்தமான அளவு கோலாகும்.

இந்தத் தொகுதியில் இவரது முதலாவது கவிதையான 'உறவுகள் பிரிந்த காலத்தின் அச்சக் கனவு' என்ற கவிதையில்...

மண் காவலிடப் படுவதும்
அடிக்கடி சட்டப் பிரம்மைகளால்
ஏமாற்றப்படுவதும்
பாகுபாட்டின் சிறுமையைக் கொண்டு
நன்மைகளை ஆக்கிரமிப்பதும்
என் மீதான கொலையாக நிகழ்கிறது....

கடந்த அதிர்வுகளின் அடையாளத்தைக் கன்னத்தில் அறைந்து நம்மிடம் தருகிறது, இந்தக் கவிதை. அழிவுகளும் ஆக்கிரமிப்புகளும் மட்டுமே இன்றைய சந்ததியினருக்குக் காலம் விட்டு வைத்துள்ள அடையாளங்களாகும். இந்தத் தலைமுறையினருக்கு யுத்த அவலத்தின் கோரம் மட்டுமே தெரிந்துள்ளது என்ற மெய்யியலை நிறுவி உள்ளது இவரின் கவிதைகள்.

ஒரு எதிரியின் காவலரன் என்ற கவிதையில்.....

கண்ணீர் துளிகளின் நடுவில்
வாழ்வின் மெழுகு உருகிக் கரைகிறது
என் சுயம் தடம் மாறிய இடத்தில்

இந்தத் தொகுதி முழுவதும் கவலை

ததும்பும் வரிகளைத் தான் தரிசிக்க முடிகின்றது, கவிஞன் இந்த மண்ணையும் மனிதர்களையும் வெகுவாக நேசிக்கின்றான். அந்த நேசிப்பின் அடையாளம் இந்தத் தொகுதி எங்கும் விரவிக் காணப்படுகின்றது. வாழ்வின் மீதான நம்பிக்கையற்ற போக்கை நெத்திப் பொட்டில் வைத்து, அடித்துக் காட்டும் இவர் தனது ஒவ்வொரு கவிதையிலும் இந்த எதார்த்தப் போக்கை இலாவகமாகக் கையாளுகின்றார்.

இவரின் 'ஞாபகங்களில் சோம்பல் முறித்தேன்' என்ற கவிதையில்.....

வெண்ணை துழாவிய மனதில்
காடாய் முளைத்த ஞாபகங்களில்
வருடிய அக்கினிச் சிறகுகளின்
வர்ணங்களின் வதைபட்டுக் குலைந்தேன்
எனக்கெதிரே முரண்கள்
முளைத்தன.

அமைதியின் அத்திவாரம்
சூரியனின் தோளில் பூட்டப்பட்டது
சலனமின்றி விழித்தேன்
நேசங்கள் அனைத்தும்
சோகங்களாக மாறின
காற்று, காலம் கடந்து
நனவுகளில் வீசியது
சந்தோசங்களில் மட்டும்
அதிர்ஷ்டம் விபத்துக்குள்ளானது
என் பழைய உணர்வுகள்
சாக்கடைக்குள்
பொசுங்கிக் கிடக்கின்றன
என்னை மீட்பதற்கான குரல்
உடைந்து விட்டது.....

கவிதை அரசியலின் அவதானமான நகர்வாக இந்தக் கவிதை நம்மை ஆச

வாசப்படுத்துகிறது, நமக்கான அரசியல் பிரகிருதிகள் நம்மை விட்டும் தூரமாகி சுயநலத்துடன் நடந்து கொள்ளும் நிஜத்தைச் சுட்டுவதாகவே இந்தக் கவிதை உள்ளது என எனக்குப் படுகிறது. மிகுந்த கோபாவேசத்துடன் எழும் வசீம் அக்ரமின் கவிதைக் குரல் கனதியானது, செறிவானது. கவிதைப் பரப்பின் எல்லாத் தளங்கள் பற்றிய அவதானத்தையும் கவிஞர் இன்னும் ஆழமாகப் படிக்க வேண்டும். இவரது முதலாவது தொகுதியிலிருந்து

வித்தியாசப்படாத இந்தத் தொகுதியும் அதே காத்திரத்துடன் இருப்பது சந்தோசப்படக்கூடிய சங்கதியாகும்.

அன்பு ஜவஹர்ஷா, பேனா மனோ கரன், கெகிராவ சஹானா, கெகிராவ ஸுலைஹா, நாச்சியாதீவு பர்வீன், எம்.சி. றஸ்மின் என்று தொடரும் அநுராதபுர தமிழ் இலக்கியத் தோட்டத்தில் வாசம் வீசும் வசீம் அக்ரமின் இன்னொரு நல்ல படைப்பை ஆறுதலாகத் தர வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கின்றேன்.

மல்லிகை ஆண்டுச் சந்தாதாரராகச் சேருபவர்கள் கவனத்திற்கு....

ஆண்டுச் சந்தா 600/-
தனிப்பிரதி 40/-
ஆண்டு மலர் 200/-

ஓராண்டுச் சந்தாவுக்குக் குறைந்தது ஏற்றுக் கொள்ளப்படமாட்டாது.

வங்கித் தொடர்புகளுக்கு:

Dominic Jeeva 072010004231,- Hatton National Bank, Sea Street,
Colombo - 11.

காசோலை அனுப்புபவர்கள் Dominic Jeeva எனக் குறிப்பிடவும். காசோலை அனுப்புவோர் முக்கியமாகக் கவனிக்க வேண்டியது, **Dominic Jeeva** என எழுதுவோர் இந்தப் பெயருக்கு முன்னாலோ பின்னாலோ வேறெதுவும் கண்டிப்பாக எழுதக் கூடாது. காசுக்கட்டளை அனுப்புபவர்கள் Dominic Jeeva, Kotahena, P.O. எனக் குறிப்பிட்டு அனுப்பவும்.

தனித்தனி இதழ்களைப் பெற விரும்புவோர் 5 பத்து ரூபா தபாற் தலைகளையனுப்பியும் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

தொடர்பு கொள்ள வேண்டிய முகவரி :
201/4, ஸ்ரீ கதிரேசன் வீதி, கொழும்பு 13. தொலைபேசி : 2320721

உண்மை வலி

~சுஞ்சீயகர்த்தி முருகானந்தன்

அதிகாலையிலேயே அதிர வைக்கும் ஷெல் வீச்சுச் சத்தம் தொடர்ச்சியாகக் கேட்கவே, திடுக்கிட்டுத் துயிலுறந்த மயூரன், அம்மாவின் முகத்தில் விழித்தான். கூடாரத்தை விட்டு வெளியே வந்து பார்த்த போது, அதிகாலைப் பொழுதுப் பனிப்புக்கார் போர்த்தியிருந்தது. மேலே இரைந்த சத்தம் கேட்டுப் பதற்றத்துடன் அண்ணார்ந்து பார்த்தான். வானத்துப் பறவைகள் போல, இரு பக்கார விமானங்கள் கிழக்குப் புறமாகப் பறந்து கொண்டிருந்தது. 'ஆருக்கு இண்டைக்குக் கெடுகாலமோ? எங்கே கொண்டு போய் கொட்டப் போகுதோ?' என எண்ணிக் கொண்டிருந்த போதே, தொலைவில் குண்டுகள் விழுந்து வெடிக்கும் பாரிய சத்தம் கேட்டது.

கேட்டுக் கேட்டு சலித்து விரக்தியடைய வைத்துவிட்டு சத்தங்கள்! அவலமாய் குருதி பீச்சி தலை சிதறி அற்பமாய்ப் பறிக்கப்பட்ட உயிர்கள்! வாழ்வே விரக்தியின் விளிம்புக்குச் சென்றுவிட்டதாலோ என்னவோ மயூரன் வெறும் நெடுமூச்சுடன் நிறுத்திக் கொண்டான்.

கூடாரம் அமைக்கப்பட்டு, பல குடும்பத்தவர்கள் தங்கியிருந்த அந்த வயற் பிரதேசத்திலிருந்து காலைக் கடன்களைக் கழிக்க காட்டுப் புறத்தையும் வாய்க்கால் கரையையுமே நாட வேண்டும். அவன் துரிதமாகக் காலைக் கடன்களை முடித்துக் கொண்டு, தனது கூடாரத்திற்குத் திரும்பிய போது, மைமல் பொழுது நீங்கி மெல்ல ஒளிக்கீற்றுக்கள் தரையைத் தழுவிக்கொண்டன. கூடாரத்துள் அம்மா உர்ப்பையின் மீது ஒடுங்கிக் கிடந்தபடி, கொய்து, கொய்து இழுத்து இருமிக்கொண்டிருந்தாள். இடையிடையே சளி அடைத்துத் திணறினாள்.

பாதி கலைந்து போய், கிழிந்த சேலையைப் போர்த்திக் கொண்டபடி, ஊசி ஊசியாய்க் குத்தும் கரும் குளிரில், ஒடுங்கிப் போய்ப் படுத்திருந்த அம்மாவைப் பார்க்க அவனுக்கு அந்தரமாக இருந்தது. கவலையோடு அம்மாவைப் பார்த்தபடி கலைந்திருந்த சேலையால் அவளைப் போர்த்திவிட்டு தேநீருக்காக அடுப்பை மூட்டினாள். ஈரவிறகுகள் பற்றிக் கொள்ளாது அடம் பிடித்துப் புகைத்துக் கண்களை எரிய வைத்தது. இரவு சூப்பி விளக்குக்கே எண்ணை இல்லாத போது அடுப்பு மூட்ட இருக்குமா, என்ன? அவனுக்குத் தாகமாக இருந்தது. வாய்க்காலிலிருந்து மொண்டு வந்த தண்ணீரைக் கொதிக்க வைக்காமல் குடித்தால், அதோ கதிதான்.

ஒருவாறு அடுப்பைப் பற்ற வைத்த பின்னர், அம்மாவின் அருகே வந்து கவலையோடு

அவளைப் பார்த்தான். கொடுநாச யுத்தம் ஏற்பட்டு ஏவுகணைகள் விரட்டி, இடப் பெயர்வுகள் அஞ்சலோட்டமாய்த் தொடர, ஊர்மாறி ஊராக அலைந்து அல் லல்பட்டு, அனைத்தையும் இழந்துவிட்ட இந்த ஒரு வருடத்தில் மனிதர்கள் தான் எவ்வளவு மாறிப் போய்விட்டார்கள். மரணப் பயத்துடன் கூடிய சோகம் அப்பிய முகங்கள், பசியாலும் பட்டினியாலும் ஒடுங்கிப் போய் விட்ட உடல்கள், நம்பிக்கை இழந்த அந்த முகங்களில் எஞ்சியிருக்கும் ஏதோ ஒரு நம்பிக்கை, ஒளிக்கீற்றுடன் வலம் வரும் வாழ்வு ஓட்டங்கள்!

அம்மாவுக்குக் கூடவே முதுமையின் அரவணைப்பும். அறுபது வயதிலும் எழுபதைத் தாண்டிய தோற்றம். எலும்புகள் முனைப்பாய்த் தள்ளிக் கொண்டிருக்கும் கன்னங்கள். ஓட்டிய வயிறு; பொலிவற்று உலக்கை போல் ஆகி விட்ட கைகால்கள், பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போதே, மயூரனின் கண்கள் கசிந்து உருகின. கைகளால் தடவி தடவித் தன் அன்பை வெளிப்படுத்தினான்.

அம்மாவிலே அவனுக்கு அலாதிப் பிரியம். அம்மாவுக்கும் அவன் மீது அளவற்ற பாசம். செழித்துத் தழைத்த ஆல விருட்சமாயிருந்த வாழ்வு, இலைகள் உதிர்ந்த படுமரமாய்ப் போகும் என அவர்கள் நினைத்திருக்கவில்லை. மூன்று தசாப்தங்களைக் கடந்து விட்ட போர், இன்று நாலாம் கட்டமாய் தொடர்ந்து நரபலி எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறது. வீடு வாசல்களை இழந்து, பொருள் பண்டங்களை இழந்து, உறவு சொந்தங்களைப் பறி கொடுத்து, அங்க அவயங்களை முடமாக்கி மூர்க்கமாகத் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கும் கொடு

ரத்தினிடையே காற்றிலடிபடும் கருகாகிப் போன மனித வாழ்வில் அவனும் அம்மாவும் விதிவிலக்கல்ல. அற்ப ஆயுளிலேயே திடீரென்று பவியாகிப் போன- அப்பா, ஷெல் வீச்சில் பவியான தங்கை, காரணம் இன்றிக் கைதாகிக் காணாமல் போய்விட்ட அண்ணா, போராளியாகப் போய் விட்ட தம்பி, புலம் பெயர்ந்து குடும்பத்துடன் போய் இப்போதும் பணமனுப்பும் அண்ணா, அக்காமார். எஞ்சியிருப்பது அவனும் அம்மாவும் தான்! குடும்பத்திற்காக பல தியாகங்களைச் செய்து ஓடாகிப் போன அம்மாவின் கடைசிக் காலத்தில், அவளை அன்பாகப் பார்த்தெடுக்க வேண்டும் என்ற அவனது ஆசை போரினாலும் இடப்பெயர்வினாலும் நிராசையாய்ப் போனதை நினைக்க மயூரனுக்கு நெஞ்சைப் பிசைந்தது.

யுத்தமும் இடப் பெயர்வும் புலம் பெயர்வும் மாத்திரமன்றி இன்றைய இயந்திரமய்ப் பட்ட வாழ்வும், உறவுகளின் மகோன்னதங்களை மறந்துவிட்ட வாழ்வு முறையும் சமூகத்தில் முதியவர்களைத் தனிமைப்படுத்தி விட்டது. கூடு கலைந்து சிதறிப் போய்விட்ட மயூரனின் குடும்பத்தில் எஞ்சியிருப்பது துன்பமும் துயரமும் தான். அம்மாவுக்கு முதுமையில் ஆதாநமாக இருப்பது அவன் மட்டும் தான் என்பதால் மயூரன் தனது தனிப்பட்ட வாழ்வு பற்றிச் சிந்திக்கவில்லை. அம்மா, கடந்த சில வருடங்களாக எத்தனையோ தடவை வற்புறுத்தியும், அவன் திருமணம் செய்ய மறுத்து விட்டான். தன்னையே கொண்டு செல்ல முடியாத மூஞ்சூறு விளக்குமாற்றையும் சுமக்க முடியுமா என்ற தயக்கம் ஒரு புறம், நிச்சயமற்றிருக்கும் மதிப்பிழந்த போர்க்கால வாழ்வில் அநாதைகளை உருவாக்கிவிடக் கூடாதே என்ற எச்சரிக்கை ஒரு

புறம், எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக அம்மாவைப் பார்த்தெடுக்க முடியாமல் போய் விடுமோ என்ற ஏக்கம் இன்னொரு புறமாக அவனது இளமைக்கால உணர்வுகளைக் கட்டுப்படுத்தின.

அம்மா முனங்கினாள். சொற்கள் தெளிவாக இல்லை. மயூரன் அம்மாவின் அருகே சென்று அமர்ந்தபடி, “என்னம்மா-என்ன வேணும்? தேத்தண்ணி குடிக்கிறியனே?” என்று அன்போடு கேட்டான். அவனது வார்த்தைகளை அவள் கிரகித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும். எனினும் பதில் சொல்ல முடியாமல் சைகை மூலம் ஏதோ கூறினாள். குறிப்பறிந்த மயூரன் சளி துப்பும் சிரட்டையை எடுத்து அவள் சனியைத் துப்பிட உதவி புரிந்தான். அம்மாவின் கண்கள் பனித்திருந்தன. அவன் மெதுவாக அவளது கன்னத்தில் வடிந்தோடிய கண்ணீரைத் துடைத்தான். தன்னை அரவணைத்துக் கன்னங்களை வருடும் மகனின் பாசமான தேற்றதலில் உருகிப் போய், அவள் அவனை அன்பான பார்வையால் தழுவினாள். ‘அம்மா நீ எத்தனை ஆண்டுகள் எங்களைப் பார்த்தெடுத்திருப்பாய்! அதற்காக நான் இதைக் கூடச் செய்யக் கூடாதா?’ என்பது போல அன்பு ததும்ப அம்மாவை நோக்கிய மயூரனின் கண்களும் உருகித் துளிர்ந்தன. இன்னும் எத்தனை இடப்பெயர்வுகள் காத்திருக்கின்றனவோ தெரியவில்லை. கொடிய ஆக்கிரமிப்புப் போரை நடாத்துபவர்கள் போருக்குள் சிக்கிச் சீரழியும் மக்கள் பற்றித் துளியேனும் சிந்திக்கிறார்களில்லையே! தினமும் ஷெல் வீச்சினாலும், விமானக் குண்டு வீச்சுகளினாலும் பலியாகும் உயிர்களைப் பற்றிய சேதிகளைக் கசிய விடாமல் தீக்

கோழி தலையை மறைத்து மண்ணில் புதைத்தது போல் இருக்கிறார்கள் என எண்ணிக் கொண்டான். ‘அம்மா, இனியும் இடப்பெயர்வு ஏற்பட்டால் தாக்குப் பிடிப்பானா?’ உடையார் கட்டிலிருந்து வள்ளிபுனத்திற்கு இடம் பெயர்ந்து வந்து, அடி எடுத்து வைக்க முடியாமல் தவித்த போது, கடைசியில் சிறு தூரம் அவன் தானே தூக்கி வந்தான். நினைக்கும் போதே இந்துவின் நினைவு அவனது மனதைத் துவள வைத்தது.

கல்மடுவிலிருந்து உடையார் கட்டுப்பகுதியை நோக்கி நகர்ந்த போது, தான் இந்துவை முதன் முதலில் சந்தித்தான். வன்னேரிக்குளத்தில் பதுங்கு குழியுள் ஷெல் வீழ்ந்து அம்மா, அப்பா சகோதரர்கள் பலியாகிப் போக மீதமாயிருந்த இந்து, இடப்பெயர்வின் போது அறிமுகமானவள். அம்மாவுடன் மீண்டும் இடம் பெயர்ந்த போது, அவள் தான் அம்மாவுக்கு உறுதுணையாகக் கூட வந்தவள். உறுக்கிப் போயிருந்த அவனது இளமை உணர்வுகளை அவளது அன்பு தட்டியெழுப்பத் தான் செய்தது. அம்மாவுக்கும் அவளைப் பிடித்துப் போய்விட, அவனிடம் வாய்விட்டுக் கேட்டான். “ராசா உனக்கும் முப்பது தாண்டயிட்டிடுது. இனியும் நீ தட்டிக் கழிக்கக் கூடாது. இந்து நல்ல பிள்ளை. பாவம் அநாதையாகிவிட்டான்... நீ இனியும் மறுப்புச் சொல்லாமல் அவளைக் கட்ட வேணும்..”

“இல்லை அம்மா..... இவ்வளவு கொடுமைகளுக்கு மத்தியிலை நான் சுகம் அனுபவிக்க நினைக்கவேயில்லை. வேண்டாம் அம்மா.....” மயூரனின் மனதிலும் விருப்பம் இருந்தாலும் மறுத்தான்.

“உப்பிடி சொல்லாதை மோனை! சண்டை இப்ப இருப்பது முப்பது வருசமாக

நடக்குது. அது முடியுற பாட்டையும் காணேல்லை. அதுக்காக நாங்கள் எதையும் ஒத்திப் போட் முடியாது. எங்கடை இனம் அழிஞ்சு கொண்டு வருகுது. புதிசாகக் குழந்தை பிறக்காட்டில் எங்கடை இனம் அழிஞ்சு போகும் ராசா!” அம்மா மன்றாட்டமாகக் கேட்கும் போது சம்மதித்து விடலாமா என்று அவனுக்கும் தோன்றியது எனினும் மௌனமாக இருந்தான்.

“என்ன யோசிக்கிறாய், ராசா? இந்துவுக்கும் உன்னைப் பிடிச்சிருக்கு”

“இந்துவிடம் கேட்டனியளோ, அம்மா?”

“கிழவியான எனக்குப் புரியிறது கூட உனக்குப் புரியையேல்லையே ராசா. சொல்லித் தெரியுறதில்லை, இதெல்லாம்...”

அன்றைய இடப்பெயர்வின் போது இரவு மரங்களின் கீழேயே தங்க நேரிட்டது. அவன் அம்மாவுடன் உரையாடிக் கொண்டிருந்த போது தொலைவில் இந்து இரவு உணவுக்காகப் பிடி அரிசியில் கஞ்சி காய்ச்சிக் கொண்டிருந்தான். அவளை நோக்கிப் புன்னகைத்த போது, அவளும் அவளை நோக்கிப் புன்னகைத்து, நாணத்துடன் பார்வையைத் தாழ்த்திக் கொண்டாள். அவனது மனதிலே பூந்தோட்டம்!

மூடைகளாக அடுக்கி வைத்திருந்த நெல் மணிகளை விட்டு விட்டு, பச்சைப் பசேலென்று இருந்த நெல் வயல்களை விட்டு விட்டு, இடம் பெயர்ந்து வந்து, அந்நியர் தரும் நிவாரண அரிசியில் பாதி வயிற்றுக்கும் போதாத கஞ்சியைக் குடித்த போது, மனதை என்னவோ செய்தது. அடுத்த வேளைக்கு இது கூட இல்லாத போது மனம் தவியாயத் தவித்தது. “கடவுளே நாம் என்ன கொடுமை செய்தோம்?”

அன்று இரவு அமைதியாகக் கடந்தது. வானத்துப் பெளர்ணமி நிலா அவர்களது மனதிலும் அன்புடன் ஏறிட்டுப் பார்த்தாள்.

“இந்து.....”

“ம்....” அவளுக்கு அவன் சொல்ல வருவது புரிந்தது.

“இந்து நான் உங்களை விரும்புறன்.....”

மயூரன் முதன் முதலாக தன் மனக் கிடக்கையை இந்துவிடம் கூறிய போது, அதற்காகவே காத்திருந்தது போல, அவளும் பொங்கிப் பூரித்தாள். சிறிது நேரம் ஏதோ ஏதோ எல்லாம் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். அம்மாவின் மனதும் நிறைந்து மலர்ந்திருந்தது.

சொற்ப நேர ஆனந்தத்தை எல்லாம் விரட்டி அடிப்பது போல முன்னேற முயலும் படையினரின் ஷெல்கள் அதிகாலையிலேயே அவர்களை விரட்ட ஆரம்பித்தது. அலறி அடித்துக் கொண்ட அனைவரும் மரங்களின் பின் பதுங்குவதும், எதிர்ப்புறமாக ஓடுவதுமாக அவலப்பட்டனர். மயூரன் ஒரு புறமும், இந்து மறுபுறமாக அம்மாவைத் தாங்கியபடி குன்றும் குழியுமான பாதைகளில் விரைந்தனர். அம்மாவால் ஈடுகொடுக்க முடியாதிருந்ததால், அவர்களது நகர்வு தாமதமானது. எனினும் ஷெல்கள் விரைந்து விரட்டிய வண்ணமே அருகருகே வந்து வீழ்ந்து வெடித்தன. காலனைத் தன்னுள் மறைத்து வைத்துக் கொண்டு வந்த ஷெல் ஒன்று அவர்களருகே வீழ்ந்து வெடித்துச் சிதறிய போது, அதிலிருந்து வந்த சன்னமொன்று இந்துவின் நெஞ்சைத் துளைத்துப் போனது. அதுவே அவளது இறுதி மூச்சையும் காவீச் சென்றது. தாங்க

முடியாத சோகத்துடன் மயூரன் அம்மாவோடு சேர்ந்து குளறி அழுதான். அவளது உடலைத் தன் மடியில் தூக்கி வைத்துக் கொண்டு கதறினான்.

அவளை அடக்கம் செய்யவும் முடியாமல், அடுத்தடுத்து வந்த வெட்கள் விரட்டின. அம்மாவால் ஒரு அடிதானும் எடுத்து வைக்க முடியவில்லை. அம்மாவைத் தூக்கித் தோளில் சுமந்தபடி மயூரனும் இடம் பெயர்பவர்களுடன் விரைந்தான்.

வள்ளிப்புனத்திற்கு வந்த பின்னரும் அம்மா இயல்பு நிலைக்கு வரவில்லை. இந்துவின் பிரிவை அவளால் தாங்க முடியவில்லை. எழுந்து நடமாடவும் முடியாமல் நொடிந்து போனாள். எல்லா இடப் பெயர்வுகளின் போதும் தவறாமல் எடுத்து வரும் அம்மாவின் சிறிய பையும் உடையார் கட்டிவிட்டு வந்த இடப்பெயர்வின் போது தவறிவிட்டது. அவனுக்கும் அதில் கவலை தான். அந்தப் பையில் பணப் பெறுமதி மிக்க பொருட்கள் ஏதும் இல்லை. அம்மாவும் அப்பாவும் கலியாணத்தின் பின்னர் எடுத்துக் கொண்ட படமும், அவர்களது குடும்ப உறுப்பினர்கள் எட்டுப் பேரும் சேர்ந்தெடுத்த படமும் மட்டும் தான்! அம்மா தனது வாழ்விலே எடுத்துக் கொண்ட படங்கள் அவை இரண்டும் தான். அப்பாவின் பிரிவுக்குப் பின்னர் எவ்வளவு வற்புறுத்தியும் அவள் படம் எடுத்துக் கொள்ள மறுத்து விட்டாள். எப்போதாவது அந்தப் படங்களை எடுத்துப் பார்த்து நெடுமூச்செறிவதை அவன் பார்த்திருக்கிறான். அப்பாவுடனான காதலையும், குடும்ப வாழ்வையும், பிரிந்து போய்விட்ட பிள்ளைகளையும் நினைத்து வருந்துவான். இம்முறை அதற்கு இடமில்லாமல் போய்விட்டது. நேற்றுத்

திடீரென்று நினைவுக்கு வந்தவளாக, “ராசா..... என்னை பை எங்க மோனை?” என்று கேட்டாள். கையைப் பிசைந்து கொண்டு நிற்பதைத் தவிர, அவனால் ஒன்றும் சொல்ல முடியவில்லை. அம்மாவுக்கும் புரிந்திருக்க வேண்டும்..... “ம்..... உறவுகளே இல்லை எண்ட பிறகு படம் இருந்தென்ன? இல்லாமல் போய் என்ன?” என நெடு மூச்செறிந்தான்.

தண்ணீர் கொதிக்கும் சத்தம் கேட்டு சுய நினைவுக்கு வந்த மயூரன், எழுந்து தேர்ரைத் தயாரித்துக் கொண்டு, அம்மாவின் அருகில் வந்து அமர்ந்தான். பனிப்படர்ந்து புலரும் காலையில் அம்மாவின் தலைமுடியைக் கோதியபடி முதுமையாய் உலர்ந்த அந்த முகத்தை ஏக்கத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் அவனது கைகளை இறுகப் பற்றியபடி, அம்மாவும் நெகிழ்ந்துருகினாள். அவன் தேர்ரை முடறு முடறாக அவளது வாயில் விட்ட போது, அவள் சிரமத்துடன் விழுங்கிக் கொண்டாள். சிறிது நேர மெளனம் இருவரிடையேயும் ஆக்கிரமித்துக் கொண்டது. சோர்ந்து இளகிப் போயிருந்த தனது தசையிழந்த விரல்களால் மறுபடியும் அவனது கைகளை இறுகப் பற்றியபடி, “மோனை...” என்று சன்னமான குரலில் அவனை அழைத்தாள். அவளது கண்களில் பெருக ஆரம்பித்த கண்ணீர்; அவனது குரலையும் தளதளக்க வைத்தது. “அம்மா” என்று அழைத்தவன் தொடர்ந்து பேச முடியாமல், முடங்கிக் கிடக்கும் அம்மாவை நோக்கினாள்.

“ராசா..... இனியும் இடம்பெயர வேண்டி வந்தால் என்னைப் பற்றி யோசிக்காதே மோனை. நீ ஓடித் தப்பு..... வாழ வேண்டிய

வயது.....” அம்மாவின் பாசமான வார்த்தைகளில் துடித்துடித்த அவன், அவளது வாயை தன் விரல்களால் பொத்தினான். “உட்படி சொல்லாதையனை அம்மா..... நான் தாங்க மாட்டன்..... நீ இல்லாட்டில் பிறகு எனக்கு ஏன் இந்த வாழ்வு அம்மா....?”

“நீ உனக்காக வாழாவிட்டாலும் இந்த மண்ணுக்காக, மக்களுக்காக வாழலாம் தானே?..... ராசா! இதுவரை நான் உனக்கு சுமையாக இருந்தன். இனி இருக்க மாட்டன். அது எனக்கே விளங்குது”

“அம்மா..... உட்படி சொல்லாதையனை.... நீ நூறு வயதுவரை என்னோட வாழவேணும். வாழ்வாயம்மா.....!”

“நீ பெரிய பேராசைக்காரன் ராசா..... இளசுகள் எல்லாம் அற்ப ஆயுளிலே சாகுதுகள்..... குழந்தைகள், மாணவர்கள், பிள்ளைத்தாச்சியள் எனப் பாகுபாடில்லாமல் வீணாகக் கொல்லப்படுதுகள்..... எத்தனையோ அங்கவீனமாகி முடமாகுதுகள்... மருந்தில்லாமல், சாப்பாடில்லாமல் இன்னொரு புறம் சாகுதுகள்..... கடவுளுக்கும் கண் குருடாகிப் போச்சு...” இடையிடையே முட்டுப்பட்டாலும் உறுதியோடு கதைத்த அம்மாவை, ஆசுவாசப்படுத்தியபடி நெஞ்சைத் தடவினான் மயூரன். வாழ்க்கையின் வலியின் கொடுமை அவளது நெஞ்சை உருக்குவது அவனுக்குப் புரிந்தது. சிறிது நேரத்தின் பின் மீண்டும் அவன் மெளனமானான். எனினும் ஏறி இறங்கும் அவளது மார்பு உயிரிருப்பை உறுதி செய்த போது அவன் மகிழ்ந்தான். மீண்டும் இருமல், உதடுகளின் ஓரத்தில் நுரைக்கும் சளி. அவன் சேலைத் தலைப்பால் அதை ஒத்தி எடுத்தபடி, “அம்மா என்னை விட்டுட்டுப் போயிடாதே” எனக் கேவினான்.

கைகளின் சுருங்கிய தோல்களை நீவியபடி லயித்துப் போயிருந்த போது, மீண்டும் அதிரும் வெட்கள் இத்திசை நோக்கி வரவே திடுக்கிட்டான்.

முடிவேயில்லாத வாரோட்டம், மக்கள் தமது கைகளில் அகப்பட்டதைத் தூக்கிக் கொண்டு விரைந்தார்கள். குழந்தைகளும், சின்னஞ்சிறிசுகளும் வீறிட்டு அழுது கொண்டிருந்தனர். அம்மா அசையாது படுத்திருந்தாள். அம்மாவை விட்டு விட்டு ஓட அவன் மனது இடம் தரவில்லை. அதிர்வில் கண் விழித்த அம்மா, “நீ ஓடித்தப்பு மோனை.....! என்னைப் பார்க்காதே....” அவனிடம் ஈன்ஸ்வரத்தில் கெஞ்சினாள்.

வெட்கள் தொடர்ந்து வந்து வெடித்துச் சிதறி, மீண்டும் வீழ்ந்து வெடித்தன. எங்குமே மரண ஓலம். அவன் ஒரு சிறு பிள்ளையைப் போல அம்மாவைத் தூக்கித் தன் தோளோடு அணைத்துக் கொண்டான். அவளைச் சுமந்தபடி கூட்டத்தோடு கூட்டமாக எதிர்த் திசையில் நடந்தான். அம்மாவின் வாயிலிருந்து வடிந்த சளி, அவனது உடலை நனைத்தது. அடர்ந்த பாலை மரங்களினூடாக ஒற்றையடிப் பாதையில் விரைந்து கொண்டிருந்த போது, அம்மாவின் உடலில் மாறீறத்தை உணர்ந்தான். பலமான ஒரு முனகல் சத்தம், அடுத்தடுத்து சில நெடு மூச்சுகள்- இதற்குப் பின் அவன் அடங்கிப் போனதை உணர்ந்த அவனுக்கு ஏதோ புரிவது போலிருந்தது. அம்மாவைத் தரையில் நெடுங் கிடையாகக் கிடத்தி விட்டு, நாடி பிடித்து மார்பில் காதுவைத்துக் கேட்டான். “ஐயோ அம்மா! என்னை விட்டுட்டுப் போட்டியேனை” அவன் குளறி அழுது கொண்டிருக்கும் போதே வானத்தில் விமானங்கள் வட்டமிட்டன.

மீண்டும் மக்கள் ஆவனோகையிலா லட பட்டு சிறிய முயற்சி அருகே விடுத்த வெவ்வேறு சிறிய குழாய்கள் உள்ளவர்கள் சில உயர்வர்களைக் கால செலவிலும், இன்னும் சிலரைக் காயப்படுத்திடப் சென்றன. நன்றியில் குப்பாப் பூத்து மீண்டும் நிமிர்ந்த மயூரனின் அருகில் குற்றத்தை ஒன்று வீழிடும் உத்திவ் கொண்டுள்ளது. அருகே இரத்த வேளையில், அந்தக் குழாய்களின் தாடல் உத்தமமும் இடிதொடுத்து அடங்கப் போவதைப் பார்த்தும், எதுவும் செய்ய முடியாமல் தவித்தான்.

மறுபடி அம்மாவின் பக்கம் திரும்பிப் பார்த்தான். வலிநிற்பு வந்தனவோ தெரியவில்லை. இரண்டு மக்கள், அம்மாவின் முகத்தில் அபர்ந்து பறந்து மறுபடியும் வந்தார்கள்.

"அம்மா.....! அம்மா.....!" அவன் அலறி அடி. அதுவே வேளை அருகேயிருந்த குழந்தையும் "அம்மா..... அம்மா....." என்று அவழிபது எனையும் பார்க்க அவகாவியின்றி மக்கள் இடம் பெயர்ந்து ஓடிக் கொண்டுள்ளார்கள்.

அடக்கம் செய்யாத உடல்கள் பரவிக் கிடக்க, அந்த இடம் ஒரு யானை யுழியாகக் காட்சியளித்தது. மீண்டும் மீண்டும் அம்மாவின் உடலைத் தழுவி முத்தமிட்ட மயூரன், குழந்தையின் பக்கம் திரும்பினான். குழந்தையும் அவரைப் பார்த்து அழுகையை ஒரு கணம் நிழத்திக் கொண்டது. மீண்டும் அது அழ ஆரம்பித்தது.

மெல்ல எழந்து அந்தக் குழந்தையைத் தூக்கிக் கொண்டு அவனும் விளரலானான். வெடிக்கள் மீண்டும் ஓரத்தில் வீரடிமக் கொண்டேயிருந்தன.

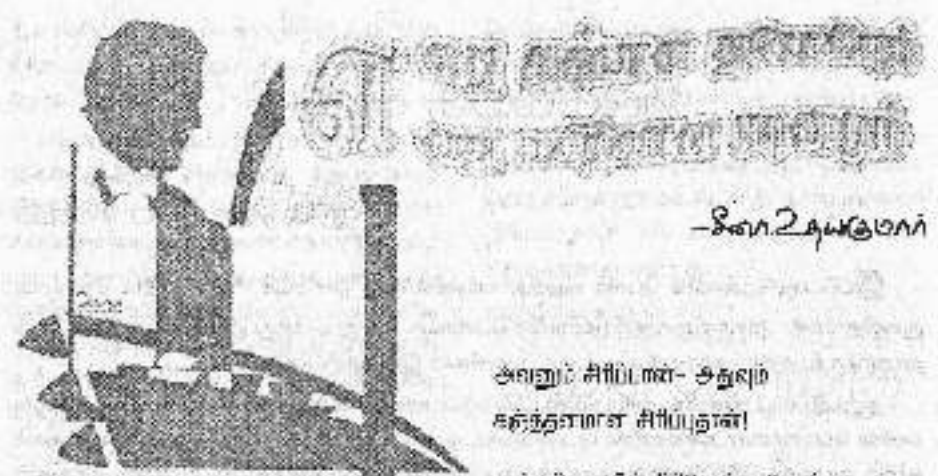
அவனது பயணம் தொடர்விறது.....

HAPPY PHOTO

Excellent Photographers
Modern Computerized Photography
For Wedding Portraits & Child Sittings

Photo Copies of Identity Cards (NIC), Passport & Driving Licences Within 15 Minutes

300, Modera Street, Colombo - 15.
Tel : 2526345

-செ.2526345

எங்கள் தனியும் நினைவைகள்
அவைய யாவு
கொடும் அகியிர் அனைவள்
அவைய யாவு
எழும் கண்களை மறும்.
அவைய யாவு
மாற்றம் வேண்டிய
மல்லிகை மனத்திலும் மிகப் பெரிதாய்
மனம் பறமி எனது
உன்பன் துறோகிடையும் மகிழ வைத்தும்.

ஆனாலும்- எனது
அன்பன் துறோகியியா துணிந்து நின்ற
இன்னும் இன்னும் இன்னும்
நிவரைய அன்புள்ள சிந்தி சிந்தி
மென்மை கொண்ட என் மனத்து
சுருவையாகக் கத்திக் கிளித்த வண்ணமே
சிரிப்பு நின்றுகள்
இந்த நேரங்களில் யபடுமே

அவனுக்கு சிரிப்பும்- அதுவும்
கந்ததனமான சிரிப்புகள்!
துன்புறையில் சிந்திப்பது சொன்ன
மெய்யானொழிபு தவணின்
பாடல்மும் பாடலும் சந்தேகம் எனக்கு!
எவர் துன்புறையில்- எவர்
சிரி என்றானோ, புலவன்?
என்றவோ தெரியாது
என் துன்புறையில் யபடுமே
என் துன்புகி
நன்றாகவே சிரிக்கின்றான் - அதுவும்
கம்பச்சல் தளமான சிரிப்புகள்.

சிரிப்பு எப்படி இறந்த போதும்
என் துறோகியின் ஆளத்தில்
எனது விடுச்சியில் தான் எழும் போது
மகிழ்ப்பான் துன்புறையை தானும்
தழுவிக்கொண்டேன்.
அப்போதும்தான்
என் அப்பாவின் துன்புறையை
என் துறோகியும் உணரலாமே!

விவகியத் தம்பதி

-திருக்குவல்கை கமலம்

இப்பொழுதெல்லாம் பெண் எழுத்தாளர்களென்று நிறையப் பேர் எழுதிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கும் முஸ்லிம் பெண்கள் என்று பார்த்து இன்னொரு பட்டியலும் தயாரிக்கக் கூடிய அளவுக்கும், படைப்பாளிகள் இருக்கிறார்கள்.

அறுபது எழுபதுகளில் தீவிர வாசிப்பில் ஈடுபட்டிருந்த போது, இப்படிப் பரவலாகப் பெண்களின் பெயர்களில் கண்களில் படவில்லை. நயீமா சித்திக் (சிரீ) தான் அப்போதெல்லாம் தனித் தாரகையாகப் பிரகாசித்தார். குடும்பப் பாங்கானதும் விழுமியங்கள் சீர்திருத்தங்கள் நிரம்பியதுமான கதைகளையே பெரும்பாலும் எழுதினார்.

அவருக்கு முன்பே அறியப்பட்டிருந்ததொரு பெயர்தான் பேராதனை ஷர்புன்நிஸா. அநேகமாக இவரது ஆக்கங்கள் தென்னிந்திய முஸ்லிம் சஞ்சிகைகளான பிறை, மணிவிளக்கு போன்ற சஞ்சிகைகளிலேயே வெளிவந்ததாக ஞாபகம். அவர் சிறுகதைகள், நாட்டாரியல் சார்ந்த விடயங்களை எழுதி வந்துள்ளார். நாட்டாரியல் கட்டுரைகள் சிலவற்றின் தொகுப்பு நூலாகவும் வெளிவந்துள்ளது.

ஷர்புன்நிஸாவின் கதைகள் ஏன் தொகுப்பாக வெளிவரவில்லையென்பது எனக்குள் என்றோ எழுந்த கேள்வி. தொகுப்பாக்கக் கூடிய கதைகள் எழுதவில்லையா? எழுதியது பற்றி திருப்தி காணவில்லையா? வெளியீட்டு வாய்ப்புக் கிட்டவில்லையா? எதற்குமே விடை கிடைக்கவில்லை.

கண்டிப் பகுதியைச் சேர்ந்த இன்னொரு எழுத்தாளர்தான் எஸ்.எம்.ஏ. ஹஸன். இவர் பெரும்பாலும் ஆக்க இலக்கியம் சார்ந்து நிற்காவிட்டாலும், நல்ல இலக்கிய ரசிகராகவும் எழுத்தாளர்களுடன் வாஞ்சையுடன் பழகியவராகவும் காணப்பட்டார். கூட்டுச் செயற்பாடுகளிலும் ஈடுபட்டார். பொருத்தமான சந்தர்ப்பத்தில் டாக்டர் பதியுதீன் மஹ்மூத் பற்றி நல்ல நூலொன்றை எழுதினார். அவ்வாறே அறிஞர் சித்திலெப்பை, அருள்வாக்கு அப்துல் காதர் புலவர் பற்றியெல்லாம் ஆய்வுகள் செய்து வந்தார். சில காலம் 'இலக்கிய மஞ்சரி' வானொலி நிகழ்ச்சியையும் நடாத்தினார். கருத்துறை மாவட்டத்தில் அதிபராகக் கடமையாற்றிய சந்தர்ப்பத்திலேயே இவரைச் சந்திக்கக் கூடிய வாய்ப்புக் கிடைத்தது.

கண்டி முஸ்லிம் எழுத்தாளர் இயக்கத்தை உருவாக்க அதன் மூலமாகப் பல செயற்பாடுகளை முன்னெடுத்தார். தெளபி பாஷா நிலையத்திலும் பணிப்பாளராகச் செயற்பட்டுப் பொதுப்பணிகளை முன்னெடுத்தார்.

என்ன விசேடமென்றால் இந்த பேராதனை ஷர்புன்நிஸாவும் எஸ். எம். ஏ. ஹஸனும்

இலக்கியத் தம்பதி என்ற விடயம் மிக நீண்ட நாட்களுக்குப் பிறகே எனக்குத் தெரிய வந்தது.

சிலகாலம் இலங்கை வானொலியில் 'நிலா முற்றம்' என்றொரு நேர்காணல் நிகழ்ச்சியை வாரா வாரம் நடாத்தினேன். கலைஞர்கள், எழுத்தாளர்களோடு உரையாடி அவர்களது வாழ்க்கையையும், பணித் தொடரையும் வெளிப்படுத்துவதே அதன் நோக்கம். இரண்டு வாரங்களுக்குரிய நிகழ்ச்சி ஒரு நாளில் ஒலிப்பதிவு செய்யப்படும்.

அந்தவகையில் இந்த இலக்கியத் தம்பதியை அழைத்திருந்தேன். அவர்கள் கண்டியிலிருந்து வருகை தந்திருந்து நிகழ்ச்சியைப் பெருமைப்படுத்தினர்.

எஸ்.எம்.ஏ. ஹஸனின் 'யஸுஹி' என்றொரு நூல் வெளிவந்திருப்பதாக அறிந்திருந்தேன். ஆனால், அதனைப் பார்க்கும் வாய்ப்புக் கிட்டவில்லை. அதன் பெயரிலிருந்து அதுவொரு சிங்கள மொழி பெயர்ப்பாக இருக்கலாமென ஊகித்தேன். இது பற்றி நேர்காணலின் போது கேள்வியெழுப்பினேன். "அது மொழி பெயர்ப்பல்ல. சொந்த ஆக்கம்" என்றபோது நான் வியப்புற்றேன்.

அதே போன்று பேராதனை ஷர்புன்நிஸாவிடம் தாங்கள் காலரீதியில் முன்னிற்குமொரு பெண் சிறுகதைப் படைப்பாளி. இருந்தும் அதனை அடையாளப்படுத்தத் தங்களது தொகுப்பு வெளிவராமலிக்கிறதே என்று வினவிய போது, விரைவில் வெளிவருமென்று தெரிவித்தார்.

அவ்வாறு தெரிவித்தே ஒரு பதினைந்து வருடம் கழிந்துவிட்டதாக ஞாபகம்.

இவ்வாறான இடைவெளிகள் விழும போது சரியான விபரமொன்றைப் பதிவு

செய்யவோ, ஆய்வு முயற்சிகளை மேற்கொள்ளவோ முடியாத தூர்ப்பாக்கிய நிலையேற்படுகிறது. இப்படியான சந்தர்ப்பங்களில் தான் இரண்டாந் தரப்பினரின் சேவையும் தேவையும் ஏற்படுகின்றது. பெண்கள் தொடர்பான இயக்கங்கள் நடாத்துபவர்கள் இவ்வாறான விடயங்களிலும் கவனம் செலுத்துவது நல்லது.

அழகு நிகழ்ச்சி: 42

பாசை சிரியாசு

பயணம்

நீண்ட காலமாகப் பல்வேறு இடங்களில் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றியதால் ஏற்பட்ட வலிகள் ஏராளம். சாதாரண தரப் பரீட்சையில் ஓரளவு திறமையாகச் சித்தியடைந்ததும், டாக்டர் சிறுகுளோடு சிறகடித்து முட்டி விழுந்து தமது மேற்படிப்பையும் எதிர் காலத்தையும் வீணடித்துக் கொள்ளும் வேகம் அத்தகைய வலிகளில் ஒன்று.

கட்டிளமைப் பருவத்து ஆசை, கிராமத்துப் பெற்றோரின் மனோபாவம், தந்திரமான பிழையான ஊக்கமுட்டல், சரியான ஆலோசனை வழிகாட்டல் இன்மை இவையெல்லாம் சேர்ந்து இளம் குருத்துக்களைக் கருகச் செய்துவிடுகின்றன.

இந்த நேரடி அனுபவச் சூடு என் இலக்கிய நெஞ்சைப் போட்டு வதைத்து எழுதத் தூண்டியது. 'பாதை தெரியாத பயணம்' என்ற தலைப்பில் தொடர்கதையாகத் தினகரன் நாளிதழில் வெளிவரத் தொடங்கியது. சம காலத்தில் பலத்த எதிரொலியை அது ஏற்படுத்திய போதிலும், பத்திரிகைப் படைப்பினுடைய ஆயுள் அற்பந்தானே.

இப்படைப்பு நூல் வடிவம் பெற்றாலு
வருட வருடம் ஒரு சில நாளை வர்க்காயி
றால் வழி காட்டுவது என்ற எண்ணம் எனக்
குள் நிலையிய போதிலும், அதனைச் சாதிக்க
எனக்குப் பவமிருக்கவில்லை. அது ஒரு
கணவாகவே மறைத்துள் அமுலாகிய போய்
விட்டது.

சில காலத்தின் பின்னர், செ. யோக
நாதன் கொழுப்பு எம்.டி.குலாவேணு பத்தக
நிறுவனத்தில் இணைந்துள்ளார். தயிப்பு பத்தக
வெளியீட்டை மீண்டும் கொண்டு வருவதும்
அவரது கடமைப் பொறுப்பாகின்றன.

வெளியீட்டு விபரங்களை விளக்கிப்
பொருத்தமான நாவலொன்றிற்கும் தால்
தருமாறு கேட்டுக் கொண்டார். 'பாதை
தெரியாத பயணம்' அங்குக்குப் பிடித்துக்
கொண்டது. கவிஞர் ஏ. இக்பாலின் முன
னூரையோடு 2000ம் ஆண்டில் அது
தாலாக வெளிவந்தது.

இந்நூலின் ஐயுறு பிரதிகளை கவ்வீ
அமைச்சுக் கொள்வனவு செய்து, நாட்டி
ஒன்றி முக்கிய பாடநூலை நடைபிடிக்கத்
அனுப்பி வைத்தது. அதன் பிரதிபரிப்பை
அவ்வப்போது நான் அனுப்பிக்கொண்டேன்.

ஒரு சமீபத்தில் இந்நூலைப் படித்த
போது, தன்னையே அதில் கண்டிருக்கிற
நார். திசையறிவு போன தளது கல்வியைப்
யிட்டு கவலைப்படும், நூலுக்கொரு விபர்
எனாமையும் நீண்டவொரு கடிதமொன்று....
மற்றது சில ஆண்டுகளுக்குப் பின் மீண்டும்
கரமெட்டிய போது, அதனை அப்படியே
எனக்கனுப்பியிருந்தார். தனக்கு நடந்த சதி
இன்னொருவருக்கு நடக்காதாற்போதற்கு
இந்த நூலை வழிகாட்டுவதாக அவர் தெரி
வித்திருந்தார்.

இன்னொரு ஆசிரிய நண்பர், தளது
மகள் க.பொ.ந. உயர்தரத்தில் விஞ்ஞா

னம் படிக்க வேண்டுமென்று அடம்பிடித்த
போது, இறுத உடையாக 'பாதை தெரி
பாத படணம்' நாவலைக் கொடுத்து, "முத
லில் இதைப் படி அப்படும் உளது முடி
வைச் சொல்" என்று சொன்னாராம். அப்பா
வும் மகனும் என்ன முடிவுக்கு வந்தார்களெ
ன்பதை அறிய பின்னர் அவ்வரசர் சந்திக்
றும் வாழ்த்துக் கிட்டு வில்லை.

பீக அணைப்பில் இரண்டு சமீபத்தில்
கள் மேற்கு எவ்வொரு கடிதம் வரைந்
திருந்தார்கள். பாடநூலை நூலகத்திலிரு
ந்து இந்த நாவலைப் படிக்கும் வாழ்பு
அவர்களுக்குக் கிடைக்கிறதென்பது. தக்க
சந்தர்ப்பத்தில் அது அவர்களுக்குத்தானே
தாம். அதன் காரணமாக ஒருவர் பல்
கலைக்கழகத்திற்குப் பிழைகள் பெற்றுள்
ளதாகவும், அடுத்தவர் உயர்தரம் படித்துக்
கொண்டிருப்பதாகவும் தெரிவித்தனர்.

அதிகமான விவரங்களைக் கிளப்பி
வரும் ஒரு பாடப்பாக இது தலைநிலை
எனையிட்டு உணர்ப்பில் எனக்கு பெரும்
மனத் திருப்தியை. எழும் பிரச்சனைமொன்று
எழுதப்படும் பாடப்படிக்கள் அச்சுறுத்தின்
எங்கோ ஒரு கோணத்தில்யினும் தளது
பணியை ஆற்றுவே செய்கிறதென்பதே
பாடப்பாளியின் பெற்றியுமாகும்.

அது எப்படியும் போனாலும், டாக்டர்
சிறகு புனைந்து கொண்டு சிறக்கத்து முடி
விலும் நன்றியும் புகழ்பும் ஆண்டு நோயும்
புகழ்ந்து கொண்டேயிருக்கின்றது.

சீரகமுடி பக்கங்களைக்கழகப் பட்டகார்
மாணவியொருவர், 'திருவயல்லை களா
வின் நாவல்கள் என்ற தலைப்பில் மேற்
கொண்ட அழகிலும் இந்நாவலை சேர்த்துக்
கொள்ளப்பட்டிருப்பதும் குறிப்பிடு தக்கவை.

Dickwellkannal@rediffmail.com

ஒற்றையடிப் பாதை

செ. யோகநாதன் நூலகம்
வாழ்த்துப்பாடல்கள்.

-சி.யமினா பிரதீபன்

எத்தனை தான் தாம்
தித்துப் போனாலும் கூட பவன்
பஸ்வை இலேசாய்ப் பிடித்து
விடும் ஆற்றல் என்னையொத்த
சிலருக்குத் தான் இருந்தது.

ஒரே ஓட்டம் தான், ஏற்
றமும் பள்ளமுமாய் சந்துக்குள்
வளர்ந்த புகழ்த்..... ஏற்றை
யடிப் பாதையில் சென்றால்,
பத்தே நிமிடத்தில் ஜுவளை
என்றே முடியும்.

அந்தப் பாதையில்
செல்ல அவ்வளவாய் யாருக்
கும் பிடிபடவில்லை, ஒரே ஓட்டு
ப்பில்லும் முகத்தை உரவும்

கொடுக்கும் அவ்வளவாய் இருக்கலாம்.

முந்தியெல்லாம் நான் அழகன் போலவும் இந்த ஏற்றையடிப் பாதையாலே தான்.
பச்சிள்க் காபுக் கருப்பாடி இலையடி அந்தப் பாதையோரங்களிலெல்லாம் திரைந்து
போய்க் கிடக்கும், சிவந்தான் அவற்றை எனக்குச் சாப்பிட்டுக் காட்டிப் படிக்கினான்.

கண்டதையும் திண்ண வேண்டாமென் அம்மா என்னை அடிக்கடி திட்டினாள். என்றா
லும் பச்சிள்க்காபுடன் கருப்பாடி இலையை சேர்த்துச் சாப்பிட்டுப் போது, அலாதிச் சுவை
பொன்று உச்சந்தலையை காரென்று தோட்டுவிட்டுப் போகும்.

சில ஆரவசளில் அந்தப் பாதையில் தனிமாய்ப் போய்வர பயணமிருப்பதும் உண்டு.

கூடுதலாய் சிங்கவளர்களின் புழக்கம் தான் அப்பாதையில் அதிகமாய் இருக்கும்.
நாட்டுச் சிங்கவளர்கள் போய்வர, அந்தப் பாதை இலையடி அணைத்துவிட்ட படியினால்,
அவர்களே அந்தப் பாதையை அதிகம் பயிற்சிக்குத் தொடங்கியிருந்தார்கள்.

நாட்டின் நாட்டின் ஒற்றையடிப் பாதையின் துகலம் கொஞ்சமாய் கடிமிருந்தது,
சைக்கிள்கள் சிலரும் போய்வரும் அணைந்த புகழ்ப்படமற்றது.

ராம. மெனிக்கே இந்நூலும் காதுச் சந்திப்புகள்... கிழடுகளின் முணு முணுப்புக்
கள்... விடலைச் சிறுகள் மலர்வாய் முடிக்கும் சீகர வளடை, அழகாய்கே மறைவாய்க்

விக்கும் கலிப்பொருட்கள்... அந்த ஒற்றையடிப் பாதைக்கு நிறையவே இரகசியங்கள் பவதம் தெரிந்திருந்தன.

ஒரு தடவை எனக்கும், முனிஸ்வரன் என்ற நறுதலையன், படாரென முத்தம் கொடுத்து, வாழ்கிக் கடிபிடுக்கிறான்.

எனக்கு கட்டுவான், எல்லோருக்குமாய்தோ ஒரு கம்பலம் ஒற்றையடிப் பாதை படர் சம்பந்தப்பட்டிருக்கொண்டுதான் இருந்திருக்கின்றது.

மெட்பாஷியம் அந்தப் பாதை தோட்டத்தில் காண்தான். அதன் இடம் பக்கத்தில் ஒரு கால் ஏக்கர் போல நிலத்தைப் பியதா இரவேடு இரவாய் கிளையடைத்து விளையச் செய்து, சொந்தமாகிக் கொள்ளாமல், அந்த நேரத்தில் இருந்த தோட்டத்துறையும் அல்லுக்கு சாதகமாகவே இருந்ததால் தோட்ட மக்களுக்கு ஒன்றுமே செய்ய முடியவில்லையாம்.

அம்மா சொல்லச் சொல்ல..... எனக்குக் கொஞ்சம் கவலையாயும் இருந்தது. இது முதல் சம்பவம் தவ்வ. இதயிசன்ற சத்தனையிபா பிழ்வுகள் இங்கே சாதாரணமாய் நடப்பதுண்டு.

தேயிலை மலைகளில் எல்லாம் ஒரு பிளர ஒருததரி பொறுப்பில் நிற்பட்டு கொழுந்து பரிக்ஷப்படுவது வழக்கம்.

நீண்ட ஊடகளுக்குப் பின் நடந்து தெளய்களில் இருந்து, பதினெட்டாம் நூதர் மலைக்குப் போன சிலர்.

"எங்கடி? என் நேரணய சாரணம்?" என்ற தெழியிருக்கிறார்கள்.

ஒகப்பட்ட பிளரகளில் இருந்த தேயிலைச் செடிகள் பிடுங்கப்பட்டு, வேலியடைக்கப்பட்டிருந்ததாம்.

இவையெல்லாம் கங்காணியும் கண்கட்பின்னையாடுமே கண்டு கொள்ளாமல் இருக்க..... ஏறுவிகளால் என்னதான் செய்த விட முடியும்?

அந்த இடமாவது பரவாயில்லை, தோட்டத்தில் எல்லா அணால் ஆரம்பமே இந்த ஒற்றையடிப் பாதையாய் இருக்கும் போது.....!

பின்னொரு காலத்தில் இந்த தோட்டமே காணாமல் போய் வெறும் விவசாய கிராமமாய் மாறிவிடப் போவதாய் என் உள்மனதிற்குள் இளம் தெரிப்பப் பயமொன்று உருவாயிற்றுக்கு.

எது எப்படிதானாவும் இதற்கு மேல் இந்த ஒற்றையடிப் பாதையாவது பாதுகாக்கப்பட வேண்டுமென் யாதார வேண்டிக் கொண்டிள்.

சத்தனை அழகான குழனிது...! இரு புறமுல் ஒவ்விலவாந்த மரங்கள்... மரத்து வாயு சுளில் போதீ இயலையம் உள் புவழயும் இளவேயில்... கட்டில பூச்சிகளில் ரீங்கர ஒலி... சவலவென இயலு மூன்று நீரிரடைகள். அதற்குள் படக்கும் மிதாட்டும் ஏனோ தெய்வில்லை கிடித்து போலொரு உணர்வு மனதிற்குள் தோன்றும்.

பாதை நடுவிலெல்லாம் தொட்டாச் சுருங்கி செழியிருப்பதால், வெற்றுப் பாதத்தடல் நடக்கக் கொஞ்சம் பயம். மறுப்படி அந்த ஒற்றையடிப் பாதைக்கு இணையான ஒரு இடம் இந்தத் தோட்டத்தில் இல்லவே இல்லைத் தான்.

வழமைப் போலவே பெரியதொரு இணை வெளிக் குப்பின், கருக்குள் புவழகிழிள், யவதீவெல்லாம் ஒரீர் உருகை. இத்தனை நாட்கள் கட்டிப் போட்டிருந்த

இறகுகள் அழிழ்க்கப்பட்டார் போலொரு உணர்வு....

என் விள நாட்களின் ஒவ்வொரு நொடி களையும் நான் சூலந்தமாய்க் கவிப்பதுண்டு.

இம்முறையும் மனதில் தட்டிவிடுக்கொள்கிறேன். செலிடக்கடம் மலைக்கு ஒருநாள்.... மர்ப்பாவம் பங்க ஒருநாள்... தென்னத்தோப்புக்கு ஒருநாள்.... வீறகு பொறுக்க ஒரு ம-சொல்லு... இப்படியே பட்டயல் நீங்கிறது....

சட்டென் ஒற்றையடிப் பாதையின் வணைகளுக்கும் வச்சரமும் நினைவிருவர.... பாதிடமுமே சொல்லிக் கொள்ளாமல் ஒரு கழுப்பு பிழ்ச் செருப்புடன் மிபோட்ட மாய் ஓடிப் போய் ஒற்றையடிப் பாதைக்குள் புவழகிறேன்.

பாதை இருண்டு கிடந்தது. செழுகொட்கள் எல்லாம் வளர்ந்து தொவ்கி.... ஒரீருப்பையும் கற்களுமாய்... செடிகளைக் கைகளால் தள்ளிக் தள்ளி விவக்கிய பாரயே முன்னேறி நடக்கின்றேன்.

பாதையில் மேலும் முன்னேறி.....

மேலும் முன்னேறி உள்ளே புவழந்த, அப்படியே ஈதம்பித்துப் போளவளாய் தான்....!

ஒற்றையடிப் பாதை அவ்வேயே நிறைய பெற்றிருந்தது. குறுக்கே வேலி அடைக்கப்பட்டும் பாதி வீடு கட்டப்படும் நிலையில்... அவ்வே பியதாஸ தோட்ட ஆட்களிடம் வேலை வாங்கிக் கொண்டு இருந்தான்.

உள்ளுக்குள் ஏதோ ஒரு உணர்வு பிட்டிக் கொண்டு வருவதைப் போல.... என்னை கதாகரித்துக் கொள்கிறேன்.

அந்தப் பெரிய நிலப் பரப்பைய அவர் முழுவதாய்ப் பாதைக்குச் சொந்தமாக்கியிருந்தான். ஒற்றையடிப் பாதை இல்லாமலே போயிருந்தது.

மெதுவாய் கீண்டு, விட்டுக்குப் போகிறேன்

அம்மா குசினிப் பக்கத்தில் ஒரு தேயிலைச் செடியை வேரோடு வெட்டி மறைத்து வைத்துவிட்டு காணம் தெளித்துக் கொண்டிருந்தான்.

எங்கள் வீட்டுக் குசினிப் பக்கத்தில் ஒரு பெரிய நிலப்பரப்புக் கூடிருந்தது.

வாழ்த்துக்கள் நோய்

மலையகத்தில் வளர்ந்து வரும் இளம் எழுத்தாளரான பிரமிளா பிரதீபன் அவர்கள் சமீபத்தில் பப்பப் படிப்பில் (B.A.) முதல் வகுப்பில் தேர்வு பெற்றுள்ள மகிழ்ச்சியான செய்தியை மல்லிகை வாசகர்களுக்குத் தெரிவிப்பதுடன், இவரது சிறுகதைத் தொகுதியான பாக்குப் பட்டை மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடாக இந்த மாதம் வெளிவந்துள்ளதையும் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறோம்

- அழகியா

தமது படைப்புக்களை உருவாக்கி இருந்த போதிலும் பேராசிரியர் கைலாசபதி முற்போக்கு இலக்கிய அணியை சார்ந்தவர்கள் கலைத்துவம் குறைந்த படைப்புக்களை படைத்த பொழுது தம் அணியை சேர்ந்தவர்கள் என்ற காரணத்தினால் அவற்றை உன்னதப்படுத்தி கூறியமை தேசிய இலக்கியக் கோட்பாட்டையே கேள்விக்குள் ளாக்குவதாக எனக்குப் படுகின்றது.

இலங்கை தேசிய இலக்கியத்தில் பிராந்திய ரீதியான வகைப்படுத்தல்களில் ஒன்றான மலையக இலக்கியத்தை சரிவர இனங்கண்டு அதற்குரிய அந்தஸ்தை வழங்கியதிலும் அதனை நெறிப்படுத்தியதிலும் பிரதான பங்கு பேராசிரியர் கைலாசபதிக்கு உண்டு

நான் முன்பு குறிப்பிட்டது போல, அறுபதுகளில் முனைப்புப் பெற்ற மார்க்சிய சிந்தனைகளின் விளைவால் நமது தேசிய இலக்கியங்கள் அவற்றின் வழி உந்தப்பட்ட படைப்புக்களை சிருஷ்டித்திருந்தன. ஆனால், மலையக எழுத்தாளர்களான சி.வி.வேலுப்பிள்ளை, என்.எஸ்.எம்.இராமையா, தெளிவத்தை ஜோசப், சாரல் நாடன் போன்றவர்கள் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கைப் பின்னணியை வாலாயமாக கொண்டிருந்த போதிலும் மார்க்சிய சிந்தனைகளின் பிடிப்பிற்கு ஆளாகாமலே தமது படைப்புக்களை படைத்ததான குற்றச்சாட்டும் உள்ளது.

மேற்கூறப்பட்ட மலையக எழுத்தாளர்கள் அனைவருமே மார்க்சிய சிந்தனைகளின் தாக்கத்துக்கு உள்ளாகாமல் இருந்த போதிலும் பேராசிரியர் கைலாசபதி சி.வி.வேலுப்பிள்ளைக்கு கொடுத்த முக்கியத்துவத்தினையே அல்லது என்.எஸ்.எம்.இராமையா, சாரல் நாடன் போன்றவர்களை தட்டிக் கொடுத்தமையை போன்றோ தெளிவத்தை ஜோசப்பை ஊக்கப்

படுத்தாதமை கவனிப்புக்குரிய விடயமாகிறது.

சி.வி.வேலுப்பிள்ளையின் மலைநாட்டு தலைவர்கள் பற்றிய பேனா சித்திரங்கள் (1958 -1959) அவரின் தொடர் நாவல்களான 'வாழ்வற்றவாழ்வு', 'எல்லைப்புறம்', 'பார்வதி' ஆகியன கைலாசபதி தினகரன் ஆசிரியராக இருந்த காலத்திலேயே வெளிவந்தன. அத்தோடு சி.வி எழுதிய இறுதி நாவலான 'இனிப்படமாட்டேன்' நாவலின் அவசியத்தை வலியுறுத்தி அதனை The Holo Caust - A story of the 1981 Ethnic Violence என்ற தலைப்பில் ஆங்கிலத்தில் எழுத வைத்த பெருமையும் கைலாசபதிக்கே உரியதாகும். அவ்வாறே சி.வியால் தொகுக்கப்பட்ட 'மலையக நாட்டார் பாடல்' நூலுக்கும் முன்னுரை வழங்கிய கைலாசபதி, சி.வி அவர்களுக்கே அதனை தொகுக்கும் தகுதி உண்டென குறிப்பிடுகின்றார். சி.வி.வேலுப்பிள்ளை மலையகத்தின் மூத்த படைப்பாளி என்பதும் கைலாசபதியின் கணிப்புக்கு ஆளாகியிருக்கக்கூடும்.

அதுபோலவே சாரல் நாடன் எழுதிய 'எவளோ ஒருத்தி' என்ற சிறுகதையை பிரசுரித்த கைலாசபதி அவரது ஆற்றலை இனங்கண்டு தொடர்ந்து எழுதும்படி தனது கைப்பட கடிதம் எழுதினார். என்.எஸ்.எம்.இராமையாவும், சாரல் நாடனும் மலையக இலக்கியத்தின் நம்பிக்கைகள் என்று சி.வி.வேலுப்பிள்ளையிடம் கூறியுள்ளார்.

அதேசமயம் கைலாசபதி தனது இறுதிக் காலத்திலும் மலையக இளந்தலை முறையினரான தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையின் முக்கியத்துவம் மிக்க உறுப்பினர்களான இ.தம்பையா, சி.இராஜேந்திரன் முதலானவர்களை வளர்ப்பதிலும் கவனஞ் செலுத்தி இருந்ததனை அறியக் கூடியதாக உள்ளது.

ஆனால், இவ்வாறானதொரு நிலை தெளிவத்தை ஜோசப்பிற்கு ஏற்படவில்லை. இதற்கான காரணத்தை ஆராய்வோமானால் 'தீ' 'சடங்கு' போன்ற நாவல்களில் பாலியலை வெளிப்படையாக எழுதிய எஸ்.பொ.வையே கைலாசபதி 'இந்திரிய எழுத்தாளர்' என்று முத்திரை குத்தி கருத்தில் எடுக்காத போது, செக்ஸ் கதைகளை தான் எழுதியிருப்பதாக தெளிவத்தை ஜோசப்பே ஒப்புக்கொண்ட நிலையில் கைலாசபதி அவரை கவனத்தில் கொள்ளாதது ஒன்றும் ஆச்சரியமல்ல என்றே தோன்றுகிறது.

அத்தோடு நிறுவன ரீதியான இயக்கங்களை கிண்டல் செய்தும் மலையகத் தொழிலாளர்களின் எதிர்ப்பையும் சம்பாதித்த தெளிவத்தை ஜோசப்பின் படைப்புக்கள் குறித்து பாட்டாளி வர்க்க சர்வதேச நெறியில் தேசிய இலக்கியம் உருவாக உழைத்த கைலாசபதி மௌனம் காத்ததும் நியாயமானதே.

இது குறித்து தெளிவத்தை ஜோசப், "ஈழத்து எல்லா இலக்கியங்களிலும் யாழ்ப்பாணத்து ஈழநாடு, கலைச்செல்வி, சிரித்திரன் உட்பட தமிழகத்தின் கலை மகளில் கூட எனது படைப்புகள் இடம்பெற்றுள்ளன. ஆனால், ஈழத்து இலக்கியத்துக்கு செழுமையும் வலுவும் சேர்த்ததாக பேசப்படும் தினகரனில் என்னுடைய ஒரு படைப்புத்தானும் வரவில்லை என்பது எதைக் காட்டுகிறது?"

'-முன்றாவது மனிதன்' நேர்காணல்- ஒக்ரோபர் / டிசம்பர் 2001 என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

பேராசிரியர் கைலாசபதி தினகரனில் ஆசிரியராக இருந்த 1959-1961ம் ஆண்டுக் காலப்பகுதியே தினகரன் வரலாற்றில் பொற்காலமாக கருதப்படுகிறது. ஆனால், தெளிவத்தை ஜோசப் 1950களின் பிற்பகுதியில் எழுத்துலகினுள் நுழைந்தாலும்

அவரது முதற் படைப்பு வெளிவந்தது 1963ம் ஆண்டே.

தினகரன் ஆசிரியராக இருந்த பேராசிரியர் சி.தில்லைநாதன் அவர்கள் "பன்முக ஆய்வில் கைலாசபதி" நூலில் "தினகரனில் நான் சேர்ந்த ஒரு சில வாரங்களில் கைலாஸ் பல்கலைக்கழகத்திற்கு விரிவுரையாளராக சென்று விட்டார். அவர் கீழ் பணியாற்றிய சில நாட்களுக்குள் பத்திரிகை தொழிலின் நெளிவு சுழிவுகளை வெகு ஆர்வத்துடன் சொல்லிக் கொடுத்தார்

அவர் தினகரனை விட்டு நீங்கி விட்ட போதிலும், அடிக்கடி சந்தித்தபோது ஆலோசனைகளை அள்ளி வழங்கி உற்சாகப்படுத்தினார். மரபுப் போராட்டம் தினகரனில் இடம்பெற்ற காலத்தில் அவர் எனக்களித்த ஆலோசனைகளும் குறிப்புகளும் பல"

என்று பதிவு செய்கின்றார். இதை ஏன் நான் இங்கு குறிப்பிடுகின்றேன் என்றால் பேராசிரியர் கைலாசபதியின் பங்களிப்பு தினகரனை விட்டு அவர் நீங்கிய பின்னும் இருந்துள்ளது என்பதை சுட்டிக் காட்டவே. இந்தப் பின்னணியின் அடிப்படையிலேயே தெளிவத்தை ஜோசப்பின் மேற்படி கூற்றை 'அவலை நினைத்து உரலை இடித்த கதையாகவே' அணுக வேண்டியுள்ளது.

1974இல் வெளியான தெளிவத்தை ஜோசப்பின் 'காலங்கள் சாவதில்லை' நாவல் கலைச்செல்வி ஆசிரியரான சிற்பி அவர்களால் சாகித்திய மண்டலப் பரிசுக்கு தெரிவு செய்யப்பட்ட போதும், பேராசிரியர் கைலாசபதி தலைமையிலான முற்போக்கு அணியினரின் கருத்து முரண்பாடுகளால் பரிசீலனையின் பின் பரிசு பெறும் வாய்ப்பை இழந்ததாகக் கூறப்படுகிறது.

சாகித்திய மண்டலப் பரிசு மாத்திரம் அல்ல, எந்தவொரு அமைப்பினராலும்

நீண்ட ஊர்ப் பயணங்களை இப்பொழுது மனம் விரும்புவதில்லை. பரக்கின்ற நான் முதல் பயணத்திலே பெரும்பாலான நாட்கள் கழிந்ததனால் பயணம் சீது அப்படியொரு வெறுப்பு எனக்கு.

சமர் ஐந்து வருடங்களுக்குப் பின் காந்திஜி ஒன்றைப் பெறுவதற்காகப் பல்கலைக்கழகத்திற்குச் செல்கிறேன். ஊரில் இருந்து பல்கலைக்கழகம் செல்வதற்கு சமர் பத்து மணி நேரம் தேவை. மாணவனாகச் செல்லும் போது சுக தோழர்களுடனும் தேடுகளுடனும் பயணிப்பதால் பயண அனுபவ விளைவதுவதில்லை.

மாணவனாக இருந்த காலத்தில் பத்தாம் நடை பெற்றதனால் சேதனைச் சாவடிகள் அதிகம் இருந்தன. ஆனால், இப்போது அவை தளறவு. இது மனதுக்குச் சற்று ஆறுதலைத் தந்தது. நான் வந்த ஆதனங்களுடனும், ஆலனங்களுடனும் பஸ் தரிப்பிடத்தில் காத்து நின்றேன். அந்நாட்புறம் புதிய பஸ் தரிப்பு நிலையம் காலையில் அதிக இறுக்கமானதாக இடங்கூடும். வேலைக்குச் செல்லும் ஊழியர்களும், பத்தி நேர வகுப்புக்குச் செல்லும் மாணவர்களும் நடவடிக்கைகள் இன்றிவைக்குக் காரணமாக இருந்தார்.

அந்நாட்புறம் புதித பஸ் நிலையத்தில் கல்முனைக்குச் செல்லும் பஸ் மிகுந்த சை நெருக்கத்துடன் வந்தடைந்தது. சிலவகைகள் சிதறுவது போன்று மக்கள் இறங்கிச் சென்றனர். நான் எதை எப்படி ஒருவாறாக பஸ்ஸில் ஏறி ஓர் ஆசனத்தில் அமர்ந்து கொண்டேன். சற்றுத் தூரம் சென்றதும் பஸ்ஸில் சைக் கூட்டம் குலுங்கியது. சீறிது நேரத்தில் ஓர் இளம் பெண் இரண்டு பிள்ளைகளுடன் பஸ்ஸில் ஏறினாள். ஒன்று கைக்குழந்தை. மற்றையது சமர் மூன்று அல்லது மூன்றரை வயது இருக்கும். பஸ்ஸில் ஏறியதும் அதி'ஷ்டவசமாக அவர்களுக்கு ஆசனம் கிடைத்துவிட்டது. இளம் பெண் தனது

பயணக்கள் சிறப்பு

-உசைம் இக்ராம்

இரண்டு குழந்தைகளுடனும் பயணப் பொதிகளுடனும் ஒரு வயோதிபர் அமர்ந்து கொண்டிருந்த ஆசனத்தின் அருகில் அமர்ந்து கொண்டாள்.

பஸ்ஸில் ஏறிய அந்தப் பெண்ணைக் கண்ட உடன் எனக்கு அவளை ஸ்கோ சுற்றித்த, அல்ல பற்றிய உணர்வு ஏற்பட்டது. எனது பார்வை அவளை நோக்கி மீண்டும் மீண்டும் செல்கிறது. அளவறு பார்வையும் எனது பார்வைக்குச் சென்றீரமாக இருந்தது, அவள் யார்? என்பதை உய்த்தறிவதற்கு மனம் பெரும் போராட்டம் ஒன்றை நடத்திக் கொண்டிருந்தது.

அவளைக் கண்டது முதல் அவள் இரம் ஓர் ஈர்ப்பு உயிர்த்தது. காரணம் விளங்கவில்லை. என்ன உறவு? எங்கு சந்தித்தோம்? போன்ற கேள்விகள் எனது நினைவுகளைத் துளாவின.

கால மாற்றம் அவளது இரண்டு குழந்தைகள், அவளை ஆடை, முகபாலனை விளகும் எனது தேடலை குலைத்தது. என் ஊக்களைத் தவிடு பொடியாக்கியது. இருவருக்கும் ஒருவருக்கு ஒருவர் அறிமுக மாவதற்கான ஊட்டம் உடனடியது. இருப்பினும் குழந்தை, பருவம் இரண்டும் இருவரது ஆதனங்களைத் தடுத்தன. அவளது இரண்டு குழந்தைகளும் அழகாக ஜோலித் தாய்கள்.

அவளைப் போல, முதலாவது குழந்தை பெண். இரண்டாவது குழந்தை ஆண். கைக் குழந்தை. பயணம் தொடர்ந்தது. காலம் போசனத்திற்குப் பஸ் நிறுத்தப்

ட்டது. சுக பயண்களோடு நானும் இறங்கிச் செல்ல உணவை உண்டு திறும்பும் போது, கடலைப் பக்கை ஒன்றை வாங்கி வந்து அத்துப் பெண்ணின் முதுவாவது குழந்தையின் கையில் கொடுத்து விட்டேன்.

சீறிது நேரத்தில் பின் கடலை எப்பிட அங்கக் குழந்தை காந்தி எடுத்துவிட்டது. அருகில் இருந்த வயோதிபரின் உடையிலும் காந்தி படவிட்டது. வயோதிபர் அதிருப்தியுடன் வருந்து முணுமுணுத்தார். பஸ்ஸில் இருந்தவர்கள் அந்தப் பெண்ணின் ஆசனத்தை நோக்கினார்கள். அந்தப் பெண்ணின் முகத்தில் கோபமும் சிரசு தியும் வெட்கமும் உயர் பெற்றது. காதுவாக இடத்தைச் சுத்திவிட்டார். பஸ் நடத்தறதும் மேலதிகமாக சில வார்த்தைகளைக் கூறிவிட்டுச் சென்றார். கையில் இருந்த குழந்தையும் அழக் தொடங்கியது.

எனக்கு அந்தக் காதுபகரமாக இருந்தது. இரண்டு குழந்தைகளையும் கைத்துக் கொண்டு சமஸ்கிக முடியாமல் அந்த இளம் பெண் கிணறியினாள். அவமான நிலை இருந்ததை அவளது முகம் பற சாற்றியது. அவளது இரந்தப் பிணத்தைப் பார்த்தால் களாவன் இரந்திருக்க வேண்டும். அவ்வது வெளிநாடு சென்றிருக்க வேண்டும், அவளது தனிமை ஸ்தூபகரமாக இருந்தது. ஏன் தனியாக வரவேண்டும்? துணைக்கு யாரையாவது கூட்டி வந்திருக்கலாமே என் உள்மனது சொன்னது.

பயணம் தொடர்ந்தது. மீண்டும் மீண்டும் அவளை நோக்கி கண்கள் படர்ந்தன. அவளது கண்களும் என்னை நோக்கின.

அவரது பார்வையில் என்னை அவர் ஞாபகம் கண்டிருக்க வேண்டும். என எனது அனுமானம் மதிப்பிட்டது.

நாளை அவனை அனுமானிக்கக் கடிய நிலை. ஆனால், மிக நுண்ணுக்கமாக இவன் யார்? என்ற வினாவிற்கு விடை கிடைக்கவில்லை.

பஸ்ஸிலிருந்து அவர் இறங்கும் போது சிறிய ஓர் புன்னகையை உபிர்ந்து விட்டுச் சென்றார். அந்தப் புன்னகையின் தாக்கம் எனக்குப் பழைய நினைவுகளை உசுப்பியது. இளமைக் கால வரலாற்றின் சிறை உறவுகளில் நடந்தது- இருப்பினும் எனக்கும் அவனுக்குமான உறவின் நிலையை என்னால் உறுதி செய்ய

முடியவில்லை, கால மாற்றம் தான் மலிந்த மாற்றம் என்பதற்கு நான் விதிவிலக்கல்ல.

நான் பஸ்ஸிலிருந்து இறங்கும் போது சந்தித்தேன். அந்த நிகழ்வு மனதில் பெரும் பாறாக கல்லாய் குண்டாகியது. பஸ்ஸிலிருந்து இறங்கியபின்னர் எனது பண்புபண்பைத் தழுவினேன். அதன் ஒரு பண்புபண்பும் இருந்தது. எடுத்துப் பார்த்தேன். பஸ்ஸில் சந்தித்த அந்த இளம் பெண்ணின் முகத்தின் வரை படமாக அந்தப் பண்புபண்பும் இருந்தது. மனதில் அந்தப் பண்புபண்பும் மும் அவளது உருவமும் குடி கொண்டது. பழைய நினைவுகள் துளிர்ந்தன. நான் மீண்டும் பிரிவின் துயருடன் சித்தியில் நடந்தேன்.

பண்புபண்பை பண்புபண்புடன் பண்புபண்பு பண்புபண்பு

திரு. திருமதி எஸ். தம்பித்தரை தம்பியின் மகன் திருவிழைச் செல்வன் கரேந்திரன் அவர்களுக்கும் (மல்லிகை எழுத்தாளர்) திரு. திருமதி மா.பாஸிங்கம் தம்பியின் மகன் திருவளர்ச் செல்வி உதய சந்திரிகா அவர்களுக்கும் பிரான்ஸில் 13.6.2010-ல் வெகு சிறப்பாகத் திருமணம் நடந்தேறியது.

மல்லிகை ஊர் பாக மணமக்களை மல்லிகை எழுத்தி மகிழ்கின்றது.

- ஆர்ஜி

-ச.இருநாதித்தன்

சீவரப்பிள்ளை வயலால் வந்தவடன் சொன்ன சேத் தங்கமங்கலத்தத் தேனாய் இனித்தது.

வேரில் ஓயா பழைய வயகட ஆள்வந்திக்கு வரப் போறாய் அவர் கூறியதும், 'மெய்யோ?' என்று மயிற்றாள். தயம்மா.

அந்த வர்ப்புகள் வேராவில் ஓயா என அந்தோடு அழகுபுது கொள் சந்தர்த்தைத் தான். போர்ப் பிரதேசமான வளையின் குக்கிராமமான வேராவில் வில் ஒரு வைத்தியசாலை இருக்கிறது. போர் ஆட்பித்த பிண்ண வண்ணியல் வைத்தியர்களுக்குத் தடடுப்பாடு வழங்கியவர். அந்த வைத்தியசாலையிலே நிரந்தர வைத்தியர் ஒருவர் இல்லாபல் போனதால் மக்கள் பெரிதும் கவலப்பட்டனர். மருத்து எடுப்பதானால் பத்தக் திலே மீற்றாடுக்கு அப்பாவுள்ள முடிவாவில் வைத்தியசாலையுக்குத் தான் செல்ல வேண்டி இருந்தது. இக்காலத்தும் பஸ் போக்குவரத்துக் கூட இல்லாத பிரதேசம். அத்துடன் கற்கரைக் கிராமம் இருந்தமையால் அருகில் கடலிலிருந்து ஏற்படும் ஏறிகளைகளுக்கு இலக்காகியது. காயம் பட்டாலும் உடலும் சிகிச்சை பெற முடியாத அவஸம். அத்துடன் இரவில் பாம்புக் கடியும் அதிமம். தாரத்திலுள்ள வைத்தியசாலையுக்கு நோடாளியைக் கொண்டு செல்ல முன்னரே நோடாளி ஆபத்தான நிலைக்கு உன்னாக்விடுவர்.

இந்த நிலையில் அந்த வைத்திய சாலையில் நிலைத்து நின்று பண்டாரம் வந்த வைத்தியர் தான் கொடர் கந்தரம். அவர் அந்த பணியாற்ற வந்த போதே தம்பது வயதக்கு மேல் இருக்கும், அவரது குடும்பத்தவர்கள் கொழும்பில் இருக்க, அவர் இங்கு தங்கியிருந்து அப்படியே சேவை செய்ய ஆரம்பித்த பிண்ண, அந்த 2011 மக்கள் அவரைக் கடவுள் போல் போற்றினார்கள். கொடர் கந்தரம் தனது குடும்பத்தைப் பங்கு மூன்ற நாளுக்கு மாதங்களுக்கு ஒருநடவை தான் போவார். அப்படி போதும் போதும் ஒரு வாரம் பத்து நாளில் திரும்பி விடுவார். அந்த நாளில் கொடும்புக்குப் போவதென்றால் இருதரப்பிலும் பாஸ் எடுத்தல் சிரமமான யணம்.

தனது அறுதாவது வயது வரை கோவையாற்றி விட்டு அவர் ஒப்பி பெற்றுச் சென்ற பிண்ண, தான் வளையில் இருதிக் கட்ட உக்கிர சர் ஆரம்பானது. அதில் பல்லா

யிரக் கணக்கான மக்கள் இறந்ததும், அங்கீனர்கள் ஆனதும், இலட்சக் கணக்கான மக்கள் அனைத்தையும் இழந்து வெறும் கையோடு இடம் பெயர்ந்ததும், பின்னர் முள்வேலி முகாம்களுக்குள் சிறையிருந்து கஷ்டப்பட்டதும் எல்லோருக்கும் தெரிந்த கதை. நினைத்துப் பார்க்க முடியாத அவலங்களைத் தரிசித்து ஒருவாறு உயிர் தப்பியவர்கள் இப்போது மீண்டும் ஒருவருடம் கழித்துத் தமது தாய்மடி மண்ணிற்கு வந்திருக்கிறார்கள்.

மீள் குடியேற்றம் என்று பெயர் தான். ஆனால், அகதிகளாய் அல்லலப்பட்டவர்கள் முள்வேலி முகாம்களுக்குள்ளிருந்து விடுவிக்கப்பட்டுத் தமது கிராமங்களுக்கு மறுபடியும் அனுப்பி வைக்கப்பட்டதைத் தவிர, வேறு எதுவும் உருப்படியாக அவர்களுக்குச் செய்யப்படவில்லை. திரும்பி வந்ததும் முகாம் வாழ்வு தான்.

ஊர் திரும்பி வந்து பார்த்தபோது அது ஒரு சடுகாட்டின் சாம்பல் மேடாகவே காட்சியளித்தது. வீடு வாசல்கள், கோயில்கள், பாடசாலைகள் எல்லாமே கொடுநாச யுத்தத்தின் குண்டுகளுக்கும், எறிகணைகளுக்கும் இரையாகிச் சிதைவுற்றிருந்தன. விளை நிலங்கள் எல்லாம் தொடடாவாடியும் புதரும் மண்டிப் போயிருந்தன.

மீள் குடியேற்றம் என்று வந்த மக்களுக்குத் தங்க இடமுமின்றி, செய் தொழிலுமின்றி மறுபடியும் கூடாரங்களுக்குள் நிவாரணத்தை எதிர்பார்த்து வாழ வேண்டிய நிலையிலேயே இருந்தார்கள்.

கணவனுக்குத் தேநீரைத் தயாரித்துக் கொண்டு வந்த தங்கம்மா, “சீனி கொஞ்சம் மட்டு மட்டு..... முடிஞ்சு போச்சு..... இனி

நிவாரணம் வந்தால் தான்! சங்கக் கடையில வாங்கக் கையில் காசில்லை.....” என்று சலிப்புடன் கூறினார்.

“வேராவில் ஐயா வந்தால் இனி எங்கட ஆஸ்பத்திரி இயங்கும்.....ம்.... அந்த மனிசன் முந்தி இங்க வேலை செய்யேக்கை எத்தனை பேரைக் குணமாக்கினது..... பாம்பு கடிச்சவை கூடத் தப்பியிருக்கினம். அலைக்கழியாமல் இங்கேயே பிரசவம் பார்க்கக் கூடியதாக இருந்தது..... அவர் வாறது எங்களுக்குப் பெரிய ஆறுதல்..... அந்த மனிசன் அதோட இந்த ஊருக்கு எவ்வளவோ செய்திருக்கு. அவர் செய்த பொதுச் சேவையையும் மறக்கேலாது.....” சங்கரப்பிள்ளை கூறினார்.

உண்மை தான் டொக்டர் சுந்தரம் வேராவில்லில் பணியாற்றிய காலம் அந்த மக்களுக்கு ஒரு பொற்காலம். அவரைப் பொறுத்த வரையிலும் கூட அவருக்கும் அது ஒரு பொற்காலம் தான். கொழும்பில் எவ்வளவோ வசதிகள் இருந்தாலும் கிராமிய வாழ்வில் கிட்டிய அமைதியையும், நிம்மதியையும் இயந்திரமயப்பட்ட கொழும்பில் அவரால் பெற முடியவில்லை. பணம் தேடி அலையும் கொழும்பு வாழ்வு சலித்து விட்டது.

சுந்தரம் இங்கு பணியாற்றிய போது இந்த மக்களில் ஒருவராக, மக்களுடன் அன்பாகப் பழகியதுடன், அவர்களது சுகதுக்கங்களிலும் கலந்து கொள்வார். ஓய்வான நேரங்களில் அவர்களது வயல், தோட்டங்களைப் போய் பார்ப்பார். சில நாட்களில் வேராவில், கிராஞ்சி கடற்கரைக்குச் சென்று மீனவர்களுடன் உரையாடுவார். ஒரு தடவை வள்ளத்தில் அவரை இரணைத்தீவுக்கு அழைத்துச் சென்று காட்டினார்கள். இன்னும் சில நாட்களில் காட்டுக்கு வேட்டைக்குச்

செல்பவர்களுடன் சுந்தரமும் போயிருக்கிறார். வேட்டையின் சூட்சுமங்களையும், தேன் சேகரிப்புக்களையும் சுந்தரத்திற்குச் சொல்லிக் கொடுத்தார்கள்.

சுந்தரம், கவனிப்பற்றுக் கிடந்த கோயிலை புனர்நிர்மாணம் செய்வித்து, பாதைகளைச் செப்பனிட்டு, தூர்ந்து போயிருந்த சிறு குளம் குட்டைகளைச் செப்பனிட்டு எனப் பல சிரமமான வேலைகளில் ஈடுபடுத்தித் தானும் பங்கு கொள்வார். மாணவர்களின் கல்வியில் அவர் காட்டிய அக்கறை அளப்பரியது. ஏழை மாணவர்களுக்குப் புத்தகம், கொப்பி, பேனா என வாங்கிக் கொடுப்பார். திறமையாகப் படித்து பாஸ் பண்ணும் மாணவர்களுக்குப் பரிசில் வழங்கி ஊக்கப்படுத்துவார். பாடசாலை அதிபருடனும், ஆசிரியர்களுடனும் அன்பாகப் பழகி பாடசாலை அபிவிருத்திக்கும் உதவுவார். இப்படியாகப் பணியாற்றிய டொக்டர் சுந்தரத்தை ஒருதடவை விசாரணைக்கு எனப் படையினர் அழைத்துச் சென்று தடுத்து வைத்திருந்த போது, ஊரே திரண்டு ஊர்வலமாக முகாமுக்குச் சென்று மேஜருடன் கதைத்து அவரை விடுவித்தனர். போராளிகளின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்த போது அவர்களின் வேண்டுகளையும் செவிசாய்த்தார். இப்படிப் பல பணிகள்.

சுந்தரம் முன்னர் இங்கு பணியாற்றிய போது அவர், சங்கரப்பிள்ளை வீட்டிலிருந்து தான் சாப்பாடு எடுத்தார். சங்கரப்பிள்ளையின் மனைவி தங்கம்மாவுக்குச் சமையல்கை வந்த கலை. அவர்களது மகன் குமரன் தான் தினமும் அவருக்குச் சாப்பாடு கொண்டு வந்து கொடுப்பான். ஒரு நாள் சாப்பாடு கொண்டு வந்த போது வழக்கத்

திற்கு மாறாகச் சோர்வாகக் கவலையுடன் இருந்தான். சுந்தரம் விசாரித்தபோது அவன் அழத் தொடங்கிவிட்டான். அவர் தேற்றியபின் விசும்பி விசும்பி குமரன் கூறினான். “டொக்டர்ய்யா..... என்னை பள்ளிக்கூடத்திலையிருந்து மறிச்சுப் போட்டினம்.... தோட்ட வேலையில் அப்பாவுக்குத் துணையாக இருக்கட்டாம். அதோட ஆட்டுப் பண்ணை, மாட்டுப் பண்ணை எல்லாம் பராமரிக்க அப்பாவால தனிச்ச ஏலாதாம்.....”

அவனது கவலை நியாயமானதாகச் சுந்தரத்திற்குப்பட்டது. படிக்கக் கூடிய பையன். படிக்கிற வயது. எதிர்காலத்தில் நல்ல நிலைக்கு வரக் கூடியவன். பெற்றோரை அழைத்துப் புத்தி சொல்ல வேண்டும் என எண்ணியபடி, அவர்களை வந்து சந்திக்கும்படி சொல்லி அனுப்பினார்.

சங்கரப்பிள்ளையும், தங்கம்மாவும்தான் வந்ததும், அவர்களுக்கு மகனின் படிப்புப் பற்றி எடுத்துக் கூறினார்.

“ஐயா..... எங்களுக்கு கஸ்டம்..... இவருக்கும் உடம்பு கடும் வேலை வெட்டி செய்ய இடங் கொடுக்குதில்லை” எனக் கூறிய தங்கம்மாவை இடைமறித்தார்.

“குமரன் படிக்கக் கூடியவன்..... அவரை படிப்பைக் குழப்பாதையுங்கோ..... தொடர்ந்து அவன் படிக்கட்டும்..... அவரை படிப்புச் செலவை நான் பொறுக்கிறேன்.....” என்று கூறிய சுந்தரத்தை நன்றியுடன் நோக்கிய சங்கரப்பிள்ளை, வழந்தோடும் வியர்வையை சால்வையால் துடைத்தபடி, “நன்றி ஐயா..... நீங்கள் சொல்லுறபடி கேக்கிறம்....” என்றார்.

அதற்குப் பின்னர் குமரன் தொடர்ந்து

படிக்கதல், பட்டதர்ப்பாங்கு, தர்மபாது
 நாட்டு நீண்டகால இலண்டன் போய்
 பணிபாற்றுவதும் என்று எவ்வளவு
 நடந்துவிட்டது. குமரன் மணி படுவதன்
 காகச் சந்தர்த்துடன் அடிக்கடி தொலை
 பேசியில் உடையாடுவான். ஏதாவது
 தேவையா என்று சொப்பன். சந்தரம் அடுத்த
 துவிடுவார். எனக்கு ஒரு குறையும்
 இல்லை. டாராவது படிக்கப் பண்ணி
 கண்டிப்புகிறவனவென்றே உதவி செய்
 குமரன்" என்று சொல்கார்.

இதோ தனது டொக்டர் மறுபடி வரப்
 போகார்.

மக்கள் பெரும தீவனம் இப்படியென்று
 வந்த வேளைகளில் எல்லாம் சந்தரம் ஆற்
 ரிய மருந்தாகப் பணிகளுக்கு தப்பான்
 அவர் ஆற்றிய மனித நேயம் பணிகளை
 இப்போதும் மக்கள் நினைவுரைப்பார்கள்.

இப்படியாக மக்களின் பணியில் இடம்
 பிடித்திருந்த கிரேவில் ஐயா கீள் மியமவம்
 பெரிய கனது முதுமையிலும் இம்மக்க
 ளுக்கு பணியாற்ற வரப் போகின்றார் என்ற
 சேதி கிரேவில் எவதும் பரவிடாதும் மக்கள்
 பணியில் துறக்கவர்.

"ஐயா வருப்போது தகவல் மாலை
 குணினித்து வரவேற்க வேண்டும்....."
 மத்தியில் கூறினார்.

"எங்களுக்கு என்ன கண்டிப் இருந்தார்
 லும் ஹாரவை வரவேற்க வேண்டும்.... மக்
 கள் தீண்டு வந்து வருவேற்க வேண்டு
 பெண்டு தேவாலய பாதரும் சொன்ன
 வர்....." குருசின கூறிவை எல்லாரும்
 ஆமோதித்தனர். சங்கரப் பிள்ளையும்
 அவரை ஆமோதித்தார்.

"ஐயா அமைச்சத் சந்த வாசிக

ளானால் இந்தக் கொடிய யுத்தத்தினால்
 சிதைக்க போக.... அவர் வருந்தி இந்த
 இடத்தை நாம் தப்புவாக்க வேண்டாம்....
 எங்கட கிராமத்தைப் பழைய நிலையை
 க்கு கொண்டு வர ஐயா வழி நடத்துவார்...
 பிறுவனைக்கரினாட தோர்ப்பு கொண்டு
 சென்றுவிடாம்....." உற்சாகமாக கூறினார்
 ரவிச்சந்திரன் என்று இவ்வளவு.

குறித்த நேரத்தில் சந்தரம் வந்த போது
 ஊரே திரண்டு மின்று அவரை வருவேற்றது.
 அவரும் கண்கலங்கி பக்களது சோகக்
 கதைகளை கேட்டு ஆறுதல் சொன்னார்.
 கூடவே சிதைந்த வைத்தியசாலையை
 தோக்கினார்.

"இப்பவும் கூட எங்கட பிரதேசத்தில்
 இப்படி யுத்தத்தின் போது வந்த அழிவும்
 ஏற்படவில்லை என்று பிரசாரம் செய்யு
 நவர்கள், எந்த அளவுக்கு எங்கட துயரைத்
 தடைபட்டாங்களை தெரியவில்லை.....
 நாங்கள் அவை நூற்றாண்டு பின் கவிசி
 மிடுக்கிறம். அரசும், அரசு சான்ற நிறுவ
 னங்களும் செய்யப் போற உதவிகளால்
 மட்டும் நாங்கள் தியிரவாது, சங்கட
 அடராது முடிந்தியால் தான் மீண்டும்
 பீடீக்ஸ் பறவை போல எழந்து பறக்க
 முடியும்.... இந்த சடுமாடு, சாமல் மேடு
 மறுபடிப் புதுப் பொலிவு பெற நாங்கள்
 ஒவ்வொருவரும் துயரங்களை அடுத்து
 உழைக்கத் தொடங்குவம். அகதிவாயே
 இல்லாமல் எப்படி முன்னேறுகிறது என்று
 யோசிப்பதையும்கேள் கதரியமுட்டுவதாக
 இருக்கும் அவரது வாத்தனைகளில்
 தம்பிக்கை ஒளி தெரிவதாக மக்கள்
 உணர்ந்தனர்.

வைத்தியரின் விடுதியும் ஒரு பக்கம்

பெயல் விழுந்து சேதமாகியிருந்தது. எனி
 னும், சிதைவடைபாமலிருந்த இவ்வொரு
 பக்க துறையும் சந்தரம் குடிபுத்தார்.
 சங்கரப்பிள்ளை அங்குக்கு வரப்பாடு
 கொண்டு வந்த போது சந்தரம் குமரனைப்
 பற்றி விசாரித்தார். மகன் அழையும் பணை
 தில் தான் தமது சீரியம் இவ்வளவு இழப்பு
 களுக்கு இடமில்லம் தொடர்வதாக சங்க
 ரப்பிள்ளை கண்கலங்கக் கூறினார்.

"ஐயா, குமரன் படிப்பை நான் முடிச்ச
 போது நீங்கள் என கொடுத்திருக்காவிட்
 டால் இன்னமும் இந்த நிலைக்கு தவன்
 உடர்ந்திருக்க மாட்டான்.... ஐயா..... உன்
 கட பிள்ளைகள் எப்படி இருக்கின்றம்...?"

"படிக்க நல்ல பதவிகளில் இருக்கிறம்.
 பத்தவளி டொக்டர்.... பற்றுள்ள இருசீ
 னியர்...." சந்தரம் மகிழ்வோடு கூறிய
 போதும் மெடு மூச்செறிந்தார்.

"அப்ப அவை எல்லாம் சபந்து
 செய்தீர்களோ, ஐயா?" சங்கரப்பிள்ளை
 வெகுனித்தனமாக கேட்டார்.

"இன்னும் இல்லை.... எங்கட
 சமூகத்தில் இன்னும் இந்துச் சீதனக்
 கொடுமை தீயில்லை.... சொழும்பில கீடு
 வாசலும், பிராக்கமாகப் பல லட்சமும்
 சீதனம் கேட்கினம்.... ஏன் சீதனம் கொடு
 க்கு கட்ட வேண்டும் என்று மகன்மார் மட்ட
 டன் என்று சொல்லுகின்றம். அதோட என்
 னை கடையும் பெரிய கேள்வி என்று ஒண்
 டி யில்லை...."

சந்தரம் பொய் சொல்லவில்லை. மனி
 தாபியானப் மாததப் போன சில டொக்டர்
 களைப் போல, அவர் ஒரு போதுமே பண
 தீற்றும் பிள்ளால் துணைந்தவருமில்லை.

மனிதாபியான சேவை புரிந்தவர். ஊரா
 ரிள்ளைகளை ஊட்டி வளர்த்தார். தன்
 பிள்ளை தனே வளரும் என நம்புவார்.
 இதனால் இவர் பெரும் பணைந்தக் கே
 டில்லை.

"ஐயா... நான் ஒண்டு கேட்டால்
 கோலிக்க மாட ராயே...." குமரனுக்கும்
 வடக வந்திட்டுது. நாங்கள் உங்களை
 உடர்ந்தும் வைக்க சமையுபாள் ஆக்கனாக
 இல்லைத் தான். ஆனா, மகன் படிக்க
 இப்படி என்டி. சண்டு ஏதோ ஒரு படிப்பும்
 முடிக்க கலாநிதி படம் பெறுபிட்டான்....
 உங்களுக்கு மறுபடி இல்லாட்டால்.....
 முழுதாயாக கொல்லி முடிக்க முடியாமல்
 சங்கரப்பிள்ளை தடுமாறுவதைக் கண்
 கந்தரம் அவரது கைகளை அல்போடு
 பற்றிக் கொண்டார். தனையாட்டும்
 புன்முறுவல் புத்தார்.

புதிதான சிவா
கிணத்தி விடுவிரண்டி

புதிய துணை போன்று ஐந்து
 மாற்றிகளாகி விட்டன. புதிய
 வஸ்து உடமை சீதனங்களையும்
 புதுபித்தும் கொடுக்கவும்.

மகனே திரந்து மகன்கைய
 டன் ஒத்துவழியும்கேள், ஏதோ
 சில மனிதனை உடரகளை ஒரு
 வெகுனவிரண்டும் இலக்கியத்
 துறாவும்.

அடைகட்ட, வெள்ளைருக்கு
 முகாநிளித்தவின்றி திதழ்
 சிறந்தபடும்.

சுதிரிய

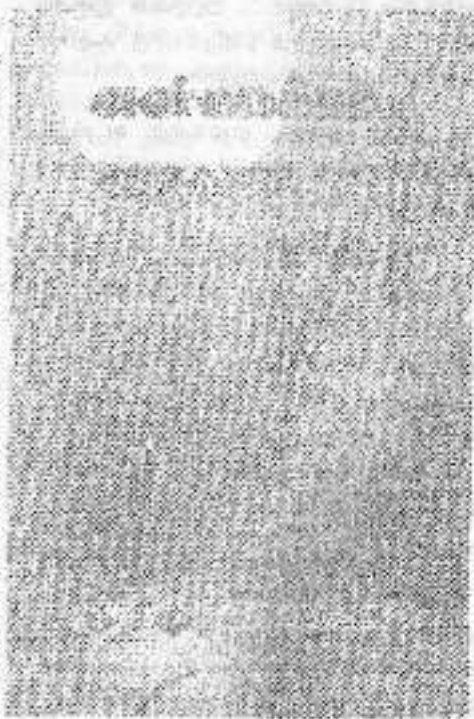
ஆ. இரத்தினவேலான் நூல்

அண்மைக் கால அறுவடைகள் தொகுதி 2

-மா. பாலசீக்தம்

பரபரப்பில்லாது அணைதி காத்து, சமுத்த இலக்கிய நூல் வெளியீட்டுத் துறையைச் செழுமைப்படுத்தி வருவது செழுப்பு-6, மீரா பதிப்பகம். அதன் 85 ஆவது வெளியீடாகப் பிரபல இலக்கியவாதி ஆ. இரத்தினவேலானின் 'அண்மைக்கால அறுவடைகள் 2' என்ற, சிறுகதைத் தொகுப்புகளின் திறனாய்வுக் கட்டுரைகளின் தொகுப்பு நூல் வெளிவந்துள்ளது. சமுத்தைப் பொறுத்த மட்டில் ஒரு வெளியீட்டகத்தில் மூலம் 85 ஆவது இலக்கிய நூல் வெளிவருவது வானவத் தொடும் சாதனை தான்! அதை மீரா பதிப்பகம் சாதித்து விட்டது. இதற்காக இந்த வெளியீட்டகத்தைப் பாராட்டுவது ஒவ்வொரு தமிழ் வாசகனும் கடமையாகும்.

'அண்மைக் கால அறுவடைகள்' என்ற பத்தியை குறிப்பிடு வினக்குறளில் ஆ. இரத்தினவேலான் எழுதி வருவதை இலக்கிய வாசகர்கள் நன்கறிவர். இப்பத்தி எழுத்துக்கள் ஏற்கனவே இரு நூல்களாக வெளிவந்துள்ளன. இப்போ வந்திருப்பது மூன்றாவதாகும். நூலில் 'கொஞ்சி 2' எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள குறித்து வாசகர்கள் விசைப்பட்டலாம். இப்பத்தி எழுத்தில் முதல் தொகுதி 'புதிய சகத்திரப் புலர்வின் முன் சமுத்தச் சிறுகதைகள்' என்ற தலைப்பில் ஏலவே

வெளிவந்திருப்பது குறிப்பிடத் தக்கதாகும்.

ஆக்க இலக்கியம் கர்த்தாக்கள் திறனாய்வுகளைச் செட்டக் கூடாதிதைச் சீலர் சுறுவதுண்டு. ஆனால், படைப்பாளிகள் தான் சமுத்தத் திறனாய்வுத் துறையின் இருப்பைத் தற்போது சாத்தியப்படுத்தி வருவதை இலக்கிய நோக்கர்கள் அறிவர். செழுமையான இலக்கியக் கோட்பாடுகளோடு படைப்பை ஒப்பு நோக்கித் திறனாய்வு செய்யும் எஸ். பொன்னுத்துரை (எஸ்.பொ. மு. தலைப்பிடுகம். மு. பொன்னம்பம் (மு.பொ.), சனைக்காமல் ஐந்து தளப்புகளுக்கும் மேலாகத் திறனாய்வுத் துறையை இயங்க வைத்துக் கொண்டிருக்கும் கே.சு. சீவகுமாரன், அண்ணவெட்டி ராஜதுரை (லக்ஷ்மி) ஆகியோர் தடம் பதித்த 'மீர மாக்கள்' என்பதை இலக்கிய உலகு மறக்கக் கூடாது. இப் பட்டியலில் இந்நூலாசிரியரும் இணைந்து, ஆக்குபல வால் தான் ஆக்கப்பட்டதன் தராசுத் தை துலாம்பரமாக நிர்ணயிக்க முடியுமென்பதை நிறுவி வருவது, மேலும் பல கதைஞர்கள் திறனாய்வின் பக்கம் திரும்புவதற்கு ஊக்கமளிப்பதாக அமைகின்றது.

சமுத்தில் மட்டுமல்லாது, தமிழகத்திலும் கணிசமான ஆய்வறிஞர்கள் ஏதோவொரு கோட்பாட்டுக்குள் சிறையுண்டு நிற்பதை அறிவேம். ஒன்றல் மர்க்கியம் சார்ந்தவர்களாக இருப்பர். அவ்வது மர்க்கியத்தை மிராசரிக்கும் மறு சார்ந்தோராக இவர்களைப்படுவர். இவைகளுள்

சிக்குள்ளாது தனித்துவர். பேணுபவராகவே இந்நூலாசிரியர் ஆ. இரத்தினவேலான் இதை காணப்படுகிறார். 'படைப்பிலக்கியமானது முதல் எழுத நோக்கை திறனாய்வுக்கும் அளவுக்கு வலுவானதாக இருக்க வேண்டும்' (பக்: 124) என்ற எழுத அக்கறைபோடு படைப்பைக் கட்டுறு நோக்கி, ஏடுகளைக் கதைஞர் கையாலும் விதத்தை நேர்மைபோடு ஆய்வுக்குட்படுத்துகிறார். ஏனைய திறனாய்வாளர்களிடமிருந்து இவர் வித்தியா சப்படுகிறாடுவனின் இவரது திறனாய்வுகளில் காணப்படும் பன்முகப்பட்ட விடய தரிசனங்களே காரணமெனலாம். கதைஞர் குறித்தான தரியப்படாத செய்திகளடங்கிய குறிப்புகளைத் தருகிறார். கதைஞரை நோக்கித்து, ஒருக்கி விடாது. படைப்பின் தரத்தை, மிகச் சாதுரியமாகப் புலப்படுத்துகிறார். இவைமேறு வதுக்கு இவர் ஆக்கத்தை மிகுந்த ஆழமான கரிசனையோடு நோக்குவதும், படைப்புலவில் பித்தமும் கழுதுக் கண் பாய்ச்சுவதும் ஏதுவாக இருக்கலாம்! இந்த அணுகுமுறைகளால் திறனாய்வாளர் ஆ. இரத்தினவேலான் சமுத்தப் படைப்பாளிகள் குறித்துப் பேசப்படுமளவுக்கு அவர்களது ஆக்கங்கள் குறித்து ஆழமான பர்க்கப்படுவதில்லை' என்ற ஆய்வறிஞர் ஒருவரின் குறுச்சாட்டுக்கு ஆப்பிடுகிறார்.

இனி 'அண்மைக் கால அறுவடைகள் தொகுதி 2' இல் காணப்படும் ஆய்வுக் குறிப்புகளை இரணைக் கண்ணோட்டத்தோடு பார்ப்போம்.

இருபது திறனாய்வுக் கட்டுரைகள் இந்நூலில் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. திறனாய்வு தெணியானில் ஆரம்பித்துக் க. கலமணியில் நிறைவு பெறுகின்றது. ஈழத்தின் போர்ச் சூழல், மலையக, கிழக்கிலங்கைச் சமகால வாழ்வு, பரிசுக் கதைகள் எனத் திறனாய்வுக்குட்படுத்தப்பட்டுள்ள சிறுகதைகளை வகைப்படுத்துவதலாம்.

‘பிரக்ஞைபூர்வமாக எழுதப்படும் சிறுகதைகளின் தராதரத்தினைக் கதையம்சம், கதைக் கரு, கதையின் நோக்கம், கதாசிரியரின் கண்ணோட்டம், கதையமைப்பு, கதை கூறப்பட்ட பாணி, உரைநடை, கதைப் பெறுமானம், வாழ்க்கை மதிப்பு, இலக்கிய மதிப்புப் போன்ற பத்து அம்சங்கள் நிர்ணயிக்கும் என்பர் இலக்கிய ஆய்வாளர் (பக்: 38)’ இந் நெறிப்படுத்தலின் உபாசகராகவே இந்நூலாசிரியரைக் கொள்ள முடிகின்றது. ‘மேற்படி பண்புகள் ஓர் சிறுகதையில் உரியவாறு அமைக்கப்பட்டிருந்தால், அது தரம்மிக்க சிறுகதையாகத் தானாகவே அமைந்துவிடும்’(பக்:38) என அவ்வழிகாட்டலை அங்கீகரித்துமுள்ளார். சொல்லப் போனால் சுட்டப்பட்ட பத்து இலட்சணங்களுக்குள்ளும் ஒரு படைப்பு நிற்குமுகில் நிச்சயமாக அதன் படைப்பாளிபுரண இலக்கியவாதியாக இருப்பானென ஏற்றுக் கொள்ளலாம். அத்தோடு அத்தகைய படைப்பு சாகாவரம் பெற்றதாகவும் திகழும். புனைக் கதையாளருக்கு இதொரு சிறந்த வழி காட்டலாகும்!

இலக்கிய நோக்கர்களும், இளைய

சந்ததியும் அறிய வேண்டிய புதினமான பல தகவல்கள் இந்நூலில் கிடைக்கின்றன. வடபுலத்து ஈழர்களின் இலக்கிய வளத்தை வெளிப்படுத்தி இருக்கின்றது. ஏழாலை, தென்புலோலியூர் என்பனவே அவ்வூர்களாகும். புலோலியூரின் சிறுகதை விளைச்சல் 1947ஆம் ஆண்டிலிருந்து ஆரம்பிக்கிறது. ஈழகேசரி, மறுமலர்ச்சி ஆகிய ஈழத்து முன்னோடி இலக்கிய ஏடுகளில் தன் படைப்பாற்றலை வெளிப்படுத்திய குமரப்பா பெரியதம்பி என்ற கதைஞர் தொடக்கி வைத்த இலக்கியப் பணியை, அவரைத் தொடர்ந்த காத்திரமான எழுத்தாளர்கள் முன்னெடுத்துப் புலோலியூரின் புனைவியல் ஆற்றலை இலக்கிய உலகுக்கு வெளிக்காட்டினர். முற்போக்கு எழுத்தாளர் என்.கே.ரகுநாதன் தடம் பதித்த கதைஞராக உலாவந்து கொண்டிருக்கிறார். இப்படியாக சுறுசுறுப்பான இலக்கியச் செயற்பாட்டாளராக ஆ.இரத்தினவேலோன் உட்பட்ட, புலோலியூரைச் சேர்ந்த பெரியதோர் எழுத்தாளர் பட்டாளமே ஈழத்துச் சிறுகதைக்குப் பெரும் ஊட்டமாக இருப்பதை ஈழத்துச் சிறுகதை வரலாறு புகட்டும். ஏழாலையின் பங்களிப்பும் உச்சமானதே. ஈழத்துச் சிறுகதை மூலவர்களுள் இருவர் இவ்வூரைச் சேர்ந்தவர்களே. இலங்கையர்கோன், சி. வைத்தியலிங்கம் என்போரே அவ்விருவர். படைப்பிலக்கியத்தில் அங்கீகாரம் பெற்றுவரும் தமிழ்ப் பிரியா, ஜனமகள் சிவஞானம், எம்.இந்திராணி, கே.ஆர். ஜானா, ஆனந்தி ஆகியோரும் ஏழாலை மண்ணில் முளை

கொண்டு ஈழத்துச் சிறுகதையை மேம்படுத்துபவர்களே.

‘இளவேனில் மீண்டும் வரும்’ என்ற தொகுப்பின் திறனாய்வில்- பிரேமினி சபாரத்தினம் என்ற இயற் பெயரையுடைய ‘தாட்சாயணி’ பிரதேச செயலர்பதவியில் இருக்கும் அறிகை கிடைக்கின்றது. இவர் புத்தாயிரத்தில் படைப்பிலக்கியத்தில் ஈடுபட்டுக் காத்திரமான சிறுகதைகளைப் படைத்துப் பல பரிசுகளையும் பெற்றதை அறிவோம். இதே பதவியிலிருந்த பல கதைஞர்கள் ஈழத்து சிறுகதைத் துறையைச் செழுமைப்படுத்தியிருக்கின்றனர். ஈழத்துச் சிறுகதையை நிமிர வைத்த இலங்கையர்கோன், செ.யோகநாதன், சிங்காரவேலு, செங்கை ஆழியான், து. வைத்தியலிங்கம், சிதம்பரபத்தினி ஆகியோர் மக்களது பெருஞ்செல்வாக்கைச் சகித்த பிரதேச செயலர்களே.

வதிரி. இராஜேஸ்கண்ணனும் புத்தாயிரத்தில் முகிழ்ந்தவர்தான். ‘முதுசொமாக’ என்ற இவரது தொகுப்பு கொழித்துப் பார்க்கப்பட்டுள்ளது. அதனுடாக இவருக்குக் கிடைத்துள்ள கணிப்பொன்றையும் மகிழ்ச்சியுடன் அறிய முடிகின்றது. ‘தொலையும் பொக்கிஷங்கள்’ என்ற இவரது சிறுகதை 2007 ஆம் ஆண்டு பத்தாம் வகுப்புத் தமிழ் மொழிப் பாட ஆசிரிய அறிவுரைப்பு வழி காட்டியில் உள்ளடக்கம் பெறுகிறது. இதன் மூலம் இப்படைப்பாளி ஒரு மூத்த எழுத்தாளரின் ஸ்தானத்துக்கு முன்னோக்கிப் பாய்ந்துள்ளார். சிறுபிள்ளை வேளாண்

மையும் பலிக்கும் என்பதை மெய்ப்பித்துள்ளார். இராஜேஸ்கண்ணனின் இத்தகைய முதிர் நிலை, யாழ்ப்பாணத்தின் வேறு சில பிற்போக்குக் கருத்து நிலைகளுக்கும் பதிலடி கொடுத்திருப்பது உவப்பானதே. எதுவித காழ்ப்புணர்ச்சியுமில்லாது இத்தகவலைப் பதிவாக்கிய திறனாய்வாளர் ஆ. இரத்தினவேலோன் உள்ளத்தால் பெரியவரே!

கிழக்கிலங்கைப் படைப்பாளி கமலினி சிவநாதன் 15 ஆவது வயதில் சிறுகதை படைத்தது; ‘தியாக பொம்மைகள்’. தொகுப்பாசிரியை நெலோமி கவிஞர் நாவண்ணனின் புதல்வி என்ற தகவல்கள் வாசகருக்குப் புதினமாகவே இருக்கும்!

இன்றைய சில இலக்கியக் கருத்தாடல்களுக்கு இந்நூல் பரிசாரமும் கிடைக்கின்றது. படைப்பாளியின் ஆக்க இயலுமைக்கு அவன் தோன்றிய, வாழும் சூழல்கள் உதவும் என்ற கருத்துக்கு- அண்மைக் காலத்தில் உரத்த- சர்ச்சை வெடிக்காத மறுதலிப்புகள்- கசிந்ததை இலக்கிய ஆர்வலர்கள் அறிவர். தமது படைப்புகளின் முதல் வாசகர்களைத் தமது குடும்பத்துக்குள்ளேயே இனம் காட்டும் படைப்பாளிகளும் இதற்கு ஒத்த தூதியிருக்கின்றனர். மடைமைத் தனமெனவும் வெகுண்டெழுந்தனர். உன்னதமான சிறுகதையொன்றை ஆக்க எவருக்கும் எவராலும் கற்றுக் கொடுக்க முடியாது. இது அநுபவத்தில் விளைந்த உண்மை. படைப்பாளியின் நெஞ்சிலிருந்தே படைப்பு ஊறிப் பெருக்கெடுக்க வேண்டும். அதொரு வரம். இருந்தும்

படைப்பொன்று வாசகர் கவனத்துக்கு வரும் போது, உறவு, நட்பு, என்ற ரீதியில் அதன் பின்னடைவுகளை எடுத்துரைக்கலாம். வழி காட்டலாம். அவைகள் மூலமாகப் படைப்பாளி தனது படைப்பாற்றலை மறுபரிசீலனைக்கு உட்படுத்தலாம். திரும்பிப் பார்த்துச் செம்மைப்படுத்தலாம். 'மீண்டும் வசந்தம்' என்ற புலோலியூர் க. குகநாயகியின் தொகுப்புக்கான திறனாய்வில் திறனாய்வாளர் இதற்குப் பச்சைக் கொடி காட்டி இருக்கிறார். 'குகநாயகியின் இத்தகு ஆற்றலுக்கு அவரது மரபணுவும் ஓர் பங்களிப்பை வழங்கியுள்ளது. புலோலியூரின் புகழ் பூத்த அறிஞரான கந்த முருகேசனாரின் சீடர்களில் மிக முக்கியமானவரான பண்டிதர் பரந்தாமன் அவர்களின் தாய் மாமனாரின் புதல்வியே இக்கதைகளின் ஆசிரியை குகநாயகி என்பது இங்கு குறிப்பிடற்பாலது.'(பக்:111). தமிழ்ப் பிரியாவின் 'காம்பு ஓடிந்த மலர்' என்ற தொகுப்பை எழுதுகையில் 'தமிழ்ப் பிரியாவின் எழுத்து வீச்சுக்கு அவரது வாழ்க்கைப் பின் புலமும், வளர்ச்சிப் பின்னணியும் காரணங்களாகின்றன. அவர் பிறந்த மண் ஏழாலை மண் சிறந்த எழுத்தாளர்கள் பலரை ஈன்றெடுத்த ஊர்.... இந்தப் படைப்பாளிகளுள் பலர் தமிழ்ப் பிரியாவின் நெருங்கிய உறவினர்களாமவர். இயல்பிலேயே இலக்கியம் வசப்பட இதுவும் ஒரு காரணமாயிற்று'(பக்:63) என்கிறார். 'குட்டு வாங்கிலும் மோதிரக் கையால் தான் வாங்க வேண்டும்' என்ற திமிர் பிடித்த சில இலக்கியச் சனாதனர்கள் இவைகளைக் காணவில்லையா?

ஏன் அப்பவே கொதித் தெழவில்லை?- இக்குறிப்புகள் 2008, 2009 ஆம் ஆண்டுகளில் வாசகர் சமூகத்துக்கு வந்தது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

அகில இலங்கை ரீதியாக நடத்தப்பட்ட சிறுகதைப் போட்டிகளில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட சிறுகதைத் தொகுப்புகளும் திறனாய்ப்பட்டுள்ளன. செங்கை ஆழியான் தொகுத்த 'கனகசெந்தி கதா விருது பெற்ற சிறுகதைகள்' நூலைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் 'உருவத்திலும், உள்ளடக்கத்திலும், கலா நேர்த்தியிலும் நல்ல சிறு கதைக்குரிய பண்புகளைக் கொண்டு விளங்கும் இப்பதினேழு சிறுகதைகளும் புதிய சகரத்தில் ஈழத்துச் சிறுகதையின் செல்நெறியினைக் காட்டும் வகையான கதைகளாக விளங்க வல்லன'. எனத் திறனாய்வாளர் விதந்துரைத்துள்ளார். 'பூபாள ராகங்கள் சிறுகதைத் தொகுதி- 2007' என்ற தொகுப்பின் முன்னுரை நூலில் இடம் பெற்றுள்ளது. 'மொழி மீதான அக்கறையுடனும், உருவப் பிரக்ஞையுடனும் கூடிய நவீன கதைகள் மூலம் இக் களத்தினை ஆரோக்கியமான திசை நோக்கி நகர்த்த வேண்டிய கடப்பாடு எழுத்தாளர்களின் கைகளில் தான் தங்கியுள்ளது.'(பக்:37) என எழுத்தாளர்களுக்கு வேண்டுகோள் விடப்பட்டுள்ளது. மொழியையும் உருவத்தையும் குறித்துக் கவலைப்படும் போது எடுகோளையும் கவனத்துக்குக் கொண்டு வந்திருந்தால் சிறுகதை சாகா வாழ்வு பெறும். கலாபூஷணம் புலோலியூர் க.சதாசிவம் ஞாபகார்த்தச் சிறுகதைப் போட்டியில் பரிசு பெற்ற சிறுகதைகளின் தொகுப்பு

பான 'கருமுகில் தாண்டும் நிலவு' என்ற நூலின் திறனாய்வும் நூலில் இடம் பெற்றுள்ளது.

ஒரு தொடக்கத்தை ஏற்படுத்திக் கொடுத்து, படைப்பாளிகளை வெளியீட்டுத் துறைக்குள் இழுத்துச் செல்லும்-புரவலர் காஸிம் உமரின் 'புரவலர் புத்தகப் பூங்கா' வெளியிட்ட பிரமிளா செல்வராஜா, சிவனு மனோகரன் ஆகிய இரு மலையகப் படைப்பாளிகளின் தொகுப்புகளும் ஆ. இரத்தினவேலோனின் நயப்பைப் பெற்றிருக்கின்றன.

யாழ் பல்கலைக்கழத்தின் எட்டாம் தலைமுறைப் படைப்பாளிகளின் சிறுகதைகளை 'பசியடங்கா இருளிலிருந்து ஒன்பது கதைகள்' என்ற தலைப்பில் எழுத்தாளர் ந. விநோதரன் தொகுத்து வெளியிட்டுள்ளார். அதுவும் கண்ணோட்டத்தைப் பெற்றுள்ளது.

தனது 35 ஆண்டு காலப் படைப்பிலக்கிய முயற்சியில் த.கலாமணி 30 சிறுகதைகளை மட்டுமே படைத்துள்ளார். சீர்மியம் உளவள அணுகுமுறைகளோடு சிறுகதை படைக்கும் இவரது தொகுப்பு 'பாட்டுத் திறத்தாலே' என்பதாகும். இசைக் கலையையும் மையப் புள்ளியாக்கி இவர் எழுதுவது ஈழத்துக் கதைக் களத்தை விரிவுபடுத்துவதாக அமைகின்றது. இது வரவேற்கப்பட வேண்டிய தொன்றாகும்.

இந் நூலில் திறனாய்வுக்குட்படுத்தப்பட்ட கதைஞர்களில் சிறுகதையில் தடம்பதித்தவராகத் தெணியானைச் சுட்ட முடியும். 'இன்னொரு கோணம்' என்ற

அவரது தொகுப்புப் பற்றிப் பேசப்பட்டுள்ளது. தெணியான் 'சண்டி' எடுத்த மார்ச்சியவாதி என்பதையும் மக்கள் இலக்கியவாதி என்பதையும் தமிழ் வாசகர்கள் நன்கறிவர். தனக்குப் பின் தீண்டாமையை எழுதும் பொறுப்பைப் பஞ்சமர் இலக்கியத்தின் பிதாமகர் கே.டானியல் இவரிடமே ஒப்படைத்தார். டானியலைக் கவருமளவுக்குத் தீண்டாமையைக் கவனமாக அவதானித்து எரிசரம் தொடுத்தவர் தெணியான்.

'தலித்தியத்தின் தாக்கத்திலிருந்து மெல்ல மெல்ல விடுபட்டுத் தேசியத்தின் பிரச்சினைகளுக்கு முகம் கொடுக்கும் தன்மையும்.....' எனத் திறனாய்வில் அவர் கணிக்கப்பட்டுள்ளார். தெணியானின் எழுத்தின் தடத்தை அறிந்த அவரது அபிமானிகள் இதை ஜீரணிக்க மாட்டார்கள். சாதித் தகர்ப்பு என்ற சுவாசக் காற்றோடேயே அவர் படைப்பிலக்கியத்துறைக்குள் வந்தவர். இப்போக்கு இன்னமும் அவரோடு தான் வாழ்கின்றதென்பதுக்கு- 'காலம்' சஞ்சிகையின் 33ஆவது இதழுக்கு, சாதியம் பற்றி அவர் சொல்லியிருப்பது ஏற்புடையதாக இருக்கும். நேர் காணல் செய்தவர் செங்கை ஆழியான் 'சாதியப் பிரச்சினை தீர்ந்து விட்டதாகப் பம்மாத்துப் பண்ணுகிறார்கள். ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன் இருந்த நிலையிலா இன்று சாதி இருக்கிறது? என்று பலர் கேட்கிறார்கள்..... இந்த வளர்ச்சிக்குத் தகுந்தவாறு மிக நுட்பமாகச் சாதியம் கூர்மைப் பட்டிருக்கின்றது..... சாதியம்

ஒரு விஷயம் பாம்பு. அது எப்படி, எங்கே மறைந்திருக்கின்ற தென்பது சிலருக்குத் தெரியாதிருக்கலாம். ஆனால் அந்த விஷயம் பாம்பினால் தீண்டப்படுகிறவனுக்குமா அது தெரியாது போகும்? அதனால் தான் அது பற்றி எழுதுகிறேன்' இப்படி ஆணித்தரமாகச் சொல்லி இருக்கிறாரே? எனவே அவர் 'மெல்ல மெல்லமாக விடு படவில்லை'. தொகுப்பில் காணப்படும் கதைகள் திறனாய்வாளரை அப்படிச் சொல்ல வைத்திருக்கலாம். அது அவரது சுதந்திரம். ஆனால், தெனியான் இக்கருத்தை ஆமோதிப்பாராகில் அவர் நெஞ்சே அவரைச் சுடும்! இதற்கான மெய்ப்பாடு தெனியானிடமிருந்தே வர வேண்டும்!

'தமிழ்த் தேசியவுணர்வுக்காலம் எனக் கொள்ளத்தக்க 1983ற்குப் பின்னரே, நவீன இலக்கியப் போக்குகள் சிறுகதைத் துறையினை அதிகாரப்படுத்தி நிற்கின்றது.' (பக்:108) என்றொரு கணிப்பு நூலில் காணப்படுகின்றது. இது எந்தளவுக்குப் பொருத்தமானதென்பது ஆய்வுக்குரியது! இதன் மூலம் சர்ச்சைக்குரிய சிறுகதைகளைப் படைத்த, எஸ்.பொன்னுத்துரை, மு.தளையசிங்கம், பவானி ஆழ்வாப்பிள்ளை, சாந்தன், க.சட்டநாதன், உமா வரதராஜன் மற்றும் 'அலை' சஞ்சிகையில் சிறுகதை எழுதிய கதைஞர்கள் ஆகியோரது சர்வதேசச் சிறுகதைகளுக்கு நிகராக எழுத வேண்டுமென்ற எத்தனிப்புகள் இருட்டடிப்புச் செய்யப்படுகின்றதா? 1983க்கு முன்னர் ஈழத்துச் சிறுகதையில் நவீனத் தன்மை இருக்கவில்லையா?

சிங்களச் சிறுகதைகளின் தமிழ் மொழி பெயர்ப்புத் தொகுதி திக்கு வல்லை ஸ்ப்வானின் 'ஓரே இரத்தம்'. இத்தொகுப்பை திறனாய்ந்த திறனாய்வாளர் 'தமிழ் எழுத்தாளர்களின் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட சிறுகதைகளைச் சிங்கள மொழியில் மீள் கூற வேண்டிய தேவையும் இன்றைய கால கட்டத்தில் விரிந்துகிடக்கின்றது.' என்றொரு வேண்டுகோளை முன் வைத்துள்ளார். இது அனைத்துத் தமிழிலக்கிய வாதிகளின் வேண்டுகோளாகவும் சங்கை செய்ய வேண்டும்!

ஆக, தெனியானின் 'இன்னொரு புதிய கோணம்', ஏ.எஸ்.உபைதுல்லாவின் 'ஜல சமாதி', 'கனக செந்தி கதா விருது பெற்ற சிறுகதைகள்' ஆகிய தொகுப்புகளில் திறனாய்வாளர் ஆ. இரத்தினவேலோன் பெற்ற திருப்தியை ஏனைய தொகுப்புகள் அவருக்குத் தரவில்லை என்பதை அறிய முடிகின்றது. நெல்லுக்குள் பதர்களையும் கண்டுள்ளார்! கதைஞர்களுக்குப் பல ஆலோசனைகளைச் சுட்டியுள்ளார். கதைஞர்கள் அவைகளை உள்வாங்கித் தமது சிறுகதைகளை உன்னதப்படுத்தி ஈழத்துச் சிறுகதையின் தரத்தை உச்சப்படுத்துவது தகும். வளர் இளம் கதைஞர்கள், திறனாய்வாளர்கள் ஆகியோருக்குப் பொக்கிசமான ஒரு ஆய்வு நூல் கிடைத்துள்ளது. அதைப் பயன்படுத்துவது அவர்கள் தமிழ் இலக்கியத்துக்குச் செய்யும் பெரும் தொண்டாகும்.

காணாமல் போகாத கவிஞர்கள்

—எஸ். ஐ. நாகவர்க்கனி

'மல்லிகை'யின் ஜூன் 2010 இதழில் சகோதரர் திக்குவல்லை கமால், தனது வாழும் நினைவுகள்: 40ல், 'காணாமல் போன கவிஞர்கள்' பற்றித் தன் கவலையை எழுத்தாக்கியிருந்தார். என்னை உருவாக்கிய 'தினபதி- சிந்தாமணி' பண்ணையின் பழைய காலத்து கவிதை தகவல்களை- 'தினபதி கவிதை மண்டலம்' உருவாக்கிய கவிதை பாரம்பரிய வரலாற்று வரிகளை வார்த்தைகளில் வடித்து- அந்த நாள் ரூபகங்களை கிளறி விட்டிருந்தார். அது ஒரு வகையில் மகிழ்ச்சி தான். ஆனால்.....

அந்த மகிழ்ச்சியின் மத்தியிலே ஒரு சிறிய சிணுங்கல் ஒலிப்பதை என்னால் சொல்லாமல் இருக்க முடியவில்லை. அது என்ன சிணுங்கல் என்கிறீர்களா?

தினபதி கவிதை மண்டலத்தில் மூத்த கவிஞர்களால் செப்பனிடப்பட்ட- செதுக்கப்பட்ட கவிஞர்களுள், 'ஆரம்ப காலத்தில் ஆரவாரத்தோடு மரபுக் கவிதைகள் எழுதியவர்களில் ஓரிருவரைத் தான் காண முடிகிறது; கதைக்க முடிகிறது. ஏனையவர்களை காண முடியவில்லை' எனக் கவலைப்பட்டு எழுதியிருக்கின்றார், சகோதரர் திக்குவல்லை கமால்.

சகோதரர் திக்குவல்லை கமாலின் 'இந்தக் கவலை' அர்த்தமற்று தோன்றுவதாலே மனம் சிணுங்குகின்றது. எப்படி? தினபதி கவிதை மண்டலத்தில் மரபுக் கவிதைகள் எழுதி வந்தோரில் இப்போதும் பலர் பிரகாசித்துக் கொண்டேயிருக்கின்றனர். அவர்களை சகோதரர் திக்குவல்லை கமால் காணத் தவறியதேன்? கண் முன்னே இப்போதும் உலவி வருவோர், கண்ணில் படவில்லை என்றால், மாறு கண்ணாக- அல்லது மாற்றுக் (கருத்துள்ள) கண்ணாயிருக்க வேண்டும். நேர்பார்வையோடு பார்ப்பவர்களுக்கு கண்முன் உலவுவோர் நிச்சயம் தெரிவர்.

இதோ.....கீழே வரிசைப்படுத்தும் கவிஞர்களைப் பாருங்கள். அவர்கள் இப்போதும் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கிறார்களா? அல்லது ஓரம் போய் விட்டார்களா? என்பதை வாசகர்களே தீர்ப்புக் கூறட்டும்.

கவிஞர் ஜின்னாவும் ஷரிபுத்தீன், கவிஞர் ஏ. எம்.எம்.அலி, கவிஞர் கிண்ணியா அலி, கவிஞர் டி.எஸ்.ஜவ்பர்கான், கவிஞர் புஹாரி மௌலவி, கவிஞர் அகனங்கன் என்னும்

தர்மராஜா, கவிஞர் கல்முனை பூபால், கவிஞர் காத்தான்குடி எம்.எல்.எம் அன்ஸார், கவிஞர் நீலம் ஆகியோராவர். நினைவில் வந்தவர்களை வரிசைப்படுத்தினேன். நினைத்துப் பார்க்க முனைந்தால், இன்னும் பல கவிஞர்கள் இருக்கவே செய்வர்.

தனிப்பட்ட முறையில் விருப்பு-வெறுப்பு-முரண்பாடு இருக்கலாம். 'மல்லிகை' ஆசிரியர் திரு.டொமினிக் ஜீவா அடிக்கடி வலியுறுத்தும் பதிவு என்று வரும்போது, நேர்பார்வையும், நியாயமான சிந்தனையுமே முக்கியம். ஆரோக்கியமான இலக்கியம் வளர, வருங்கால வாரிசுகளுக்கு விட்டுச் செல்ல, நேர்பார்வையோடு பார்க்கப் பழகிக் கொள்வோமா?

குறிப்பு: கவிஞர் பாலபாரதி- கவிஞர் ஈழவாணன் பற்றிய தகவல்களை பிறிதொரு ஆக்கத்தில் எழுதுவேன்.

'சிந்தாமணி' - இராஜ அரியரத்தினம் - சில சிந்தனைகள்

'மல்லிகை'யின் ஜூன் 2010 இதழை வாசித்தேன். மூத்த பத்திரிகை ஆசிரியரான மறைந்த இராஜ அரியரத்தினம் அவர்களை, நினைத்துப் பார்த்த நெஞ்சத்து உணர்வுகளை, செல்வி திருச்சந்திரன் என்ற சோதரியாள் எழுத்துருவில்

தந்திருந்தார். இவ்வாக்கத்தினை வாசித்ததுமே, 'சிந்தாமணி' பண்ணையைச் சுற்றி எந்தன் மனம், அந்த நாள் ஞாபகங்களை அபிநயம் பிடிக்கத் துவங்கிவிட்டது. ஓ..... அந்த நாளின் பழைய ஞாபகங்கள் தாம் எத்துணை சுவாரஸ்யமானவை!

சுயாதீன பத்திரிகா சமாஜம் என்ற பத்திரிகை நிறுவனம் (தவஸ நிவஸ) 'ராதா' என்ற கலை- இலக்கிய- சினிமாவார இதழைத் துவங்கி, தமிழ் பேசும் சமுதாயத்தின் நாடியோட்டத்தை- வரவேற்பைத் தெரிந்து கொண்டு, ஒரு தமிழ்ப் பிரிவை ஆரம்பித்து, 'தினபதி' என்னும் தினசரியையும், 'சிந்தாமணி' என்னும் ஞாயிறு இதழையும் வெளியிடத் துணிந்து, அதற்கு மிக மிகப் பொருத்தமான ஒருவராகப் பத்திரிகைத்துறை ஜாம்பவானாகிய மறைந்த எஸ்.டி.சிவநாயகம் அவர்களை நியமித்து, தமிழ்ப் பிரிவுக்கான அனைத்து அதிகாரங்களையும் அவரிடம் ஒப்படைத்ததோடு, நிறுவனத்தின் இயக்குனர்களில் ஒருவராகவும் அவரையும் அரவணைத்துக் கொண்டது.

'முதலீடு எதுவும் செய்யாமலே, ஒரு தமிழ் மகன் சிங்களச் சகோதரர்களின் கம்பெனியொன்றில் இயக்குநர் சபை உறுப்பினராக இருக்கின்றார் என்றால், அது நான் தான்' என அடக்கத்தோடு கூறி மகிழ்வுறும் சிவநாயகத்தார், கம்பெனிக்கு மிக விசுவாசமாகவும், கம்பெனியின் தமிழ்ப் பிரிவை கட்டி எழுப்பி, 'தினபதி- சிந்தாமணி'யை நாட்டின் அதிக விற்பனையுள்ள தமிழ்ப் பத்திரிகைகளாக வளர்த்தெடுப்பதில் மிகவும் பொறுப்புடனும்

பணியாற்றினார் என்பது மிகைப்படுத்திய கூற்றல்ல.

இந்தப் பொறுப்புணர்வின் காரணமாக 'தினபதி- சிந்தாமணி' ஆசிரியர் பீடங்களுக்கான உதவி ஆசிரியர்களை தன் அநுபவ உரைக் கல்லில் உரசிப் பார்த்து, நல்முத்துக்களையே தெரிவு செய்து நியமனம் வழங்கச் செய்தார். இந்த வரிசையில், 'சிந்தாமணி' ஞாயிறு இதழுக்கு பொறுப்பாசிரியராகத் தெரிவு செய்யப்பட்ட நல்லாசானாகிய பெரிய மனிதரே, இவ்வாக்கத்தின் பாட்டுடைத் தலைவனாகிய மறைந்த இராஜ அரியரத்தினம் ஐயா அவர்கள் எனச் சொன்னால், அது நூறு சதவீத உண்மையாகும்.

பத்திரிகைகள் பல பூத்த பாரம்பரிய மண்ணாகிய எங்கள் வாழைத்தோட்டத்தில் தினபதி ஸ்தாபனம் நிலை கொண்டமையாலும், எனக்கிருந்த எழுத்தார்வம் காரணமாக, நான் கொழும்பு மத்திய தினபதி வாசகர் சங்கத்தின் பொதுச் செயலாளராகப் பணியாற்றியமையாலும் எனக்குத் தினபதியுடன் ஏற்பட்ட உறவு ஏறுமுகமாக வளர்ந்து இறுக்கமானதால், கம்பெனி மூடப்படும் வரை (1966-1990) தாய் வீடு போல உரிமையோடு போய் வந்து, என் எழுத்துப் பணிகளை விசாலப்படுத்திக் கொண்டேன். என் வளர்ச்சியில் முதன்மைப் பங்கு பத்திரிகை ஜாம்பவான் எஸ்.டி.சிவநாயகம் ஐயா அவர்களுக்கு என்றால், இரண்டாம் நிலை பங்கு, நல்லாசான் இராஜ அரியரத்தினம் ஐயா அவர்களுக்கே உரியது என்பேன். இந்த உறவின் கோணத்தில், நல்லாசான் இராஜ

அரியரத்தினம் அவர்களின் சிறப்புக்களை இங்கு சிலாகித்துரைப்பேன்.

நல்லாசான் இராஜ அரியரத்தினம் அவர்கள், தன் வேலையில் கருமமே கண்ணாயினார் எனச் சொல்லுமாப் போல் கருத்தான்றி இருப்பார். எந்த விஷயத்திலும் அலட்டிக் கொள்ளவோ, ஆரவாரம் காட்டவோ மாட்டார். பணிமனையில் எப்போது பார்த்தாலும் எதையாவது வாசித்துக் கொண்டோ, எழுதிக் கொண்டோ தான் இருப்பார்.

பத்திரிகை தொடர்பாக ஏதேனும் ஒரு பிரச்சினை எழுந்தால், தன்னிஷ்டத்திற்கு முடிவெடுக்கும் அதிகாரத்திற்கு உட்பட்ட விடயங்களில் தானே முடிவெடுத்துக் காரியமாற்றுவார். பிரச்சினைக்குரிய- முரண்பாடுகளை உருவாக்கும் விடயங்கள் என்றால், சிவநாயகத்தாரிடம் போய், அவரிடம் அளவளாவி முடிவெடுப்பார். பத்திரிகையில் பிரசுரிப்பதற்கான ஆக்கங்களில் ஏதும் பிரச்சினை எழுந்தாலும், இதே அணுகுமுறையையே கையாள்வார். 'சிந்தாமணி'யில் தப்பான விஷயங்கள் எதுவும் போய் விடக் கூடாது என்பதில், நிதானம் இழக்காத எச்சரிக்கையோடு, பணியாற்றுவார். இது தொழில் மீது அவர் கொண்ட பக்தியே காரணம். நிறைகுடம் தரும்பாது என்பதற்கு நல்லுதாரணமாவார்.

'சிந்தாமணி'க்கு முஸ்லிம் வாசகர்கள் அதிகமாக இருந்தார்கள். அதனால் 'சிந்தாமணி'யில் முஸ்லிம்கள் சம்பந்தப்

கொண்ட திக்குவல்லை கமால் அவர்களுக்கு மணிவிழா.

1960களின் இறுதிப் பகுதியில் தமிழ் இலக்கிய உலகில் காலடி எடுத்து வைத்து, இன்று தமிழ் இலக்கிய உலகில் மிகுந்த கவனத்தைப் பெற்றுள்ள முற்போக்கு எழுத்தாளரான நமது மணிவிழா நாயகனைப் பாராட்டும் நிகழ்வு, கடந்த 12.06.2010 வினோதன் மண்டபத்தில் மல்லிகை ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவா அவர்களின் தலைமையில் கலை, இலக்கிய நண்பர்களின் ஏற்பாட்டில் வெகு சிறப்பாக நடைபெற்றது.

அரை நூற்றாண்டாக, தரணியெங்கும் தமிழ் பரப்பும் மல்லிகை சஞ்சிகையின் ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவா அவர்கள் தமது தலைமையுரையில்,

“திக்குவல்லை கமால் அவர்கள் தன்னைப் பற்றி முனைந்து வெளிப்படுத்தாத பண்புடையவர். அமைதியானவர். ஆழமானவர். தமிழ் பேசும் மக்களால் எவ்வாறு கணிக்கப்படுகிறாரோ... அதே போன்று சிங்கள மக்களிடமும் நன்மதிப்பு பெற்ற ஒரேயொரு தமிழ் எழுத்தாளர்.

முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தை வேரோட வைத்தவர்களுள் இளங்கீரன், எச்.எம்.பி.மொஹிதீன் ஆகியோர் முதன்மையானவர்கள். அதே பரம்பரையில் வந்தவர்தான் முற்போக்கு இலக்கியத்துக்கு உரம் சேர்க்கும் திக்குவல்லை கமால் அவர்கள்.

திக்குவல்லை கமால், தெளிவத்தை

ஜோசப், நீர்வை பொன்னையன், காவலூர் ராசதுரை ஆகியோர் ஊரை முன்னிலைப் படுத்தித் தாம் பிறந்த ஊரைப் பெருமைப் படுத்தியவர்களாவார். சிங்களக் கிராமங்களால் சூழப்பட்ட திக்குவல்லையில் பிறந்த கமால் இரு மொழிகளையும் அரவணைத்துச் செல்லும் இலக்கிய மனம் படைத்தவர்.

எந்தப் புத்தக வெளியீட்டிலும் கலந்துகொண்டு எழுத்தாளர்களை ஊக்கப்படுத்தும் கமால் அவர்கள், எடுத்த காரியத்தைத் தன்னடக்கத்துடன் செய்து முடிக்கும் திறமையுடைய முற்போக்கு இலக்கிய வாதியாவார்.

சகோதர எழுத்தாளர்களுக்கு விழா எடுக்கும் இத்தகைய நிகழ்வுகள் தொடரவேண்டும். அப்பொழுது தான் அடுத்த தலைமுறையும் இதனைத் தொடரும். மேலும் தமிழ் எழுத்தாளர்கள், சகோதர சிங்கள எழுத்தாளர்களைப் பாராட்டும் பண்பும் எம்மிடையே உருவாக வேண்டும்” என டொமினிக் ஜீவா அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள்.

நிகழ்ச்சிகளைத் தொகுத்து வழங்கிய மேமன்கவி அவர்கள் உரையாற்றுகையில், “ஈழத்து இலக்கியத்தைச் செம்மைப் படுத்தி, புதிய பாதையைத் திறந்து விட்டது ஈழத்து முற்போக்கு இயக்கம் தான். முற்போக்கு இலக்கிய வளர்ச்சியில் தனித்துவமான ஆளுமைச் சுவடுகளைப் பதித்தவர் திக்குவல்லை கமால் அவர்களாவார். கடல் கடந்தும் புகழ் பெற்றவர் கமால். தோப்பில் மீரான் வரிசையில் வழி வந்த

தமிழக எழுத்தாளர் ஆப்தீன் கூடத் தனது இணையத்தளத்தில் திக்குவல்லை கமால் அவர்களின் கதையை வெளியிட்டுப் பெருமைப்படுத்தியுள்ளார்.”

சிவா சுப்பிரமணியம் அவர்கள் உரையாற்றுகையில், “கமாலின் எழுத்துக்களை நான் விரும்பிப் படிப்பதன் காரணம், கதையை வாசிப்பவர் முன் திக்குவல்லை கிராமம், சூழல், பேச்சு வழக்கு என்பவற்றைக் கொண்டு வந்து எம்முன் நிறுத்தி விடும் அவரது தனித் திறமையேயாகும். மல்லிகையில் அவருடைய உயிரோட்ட முள்ள எழுத்துக்களை வாசித்திருக்கிறேன். மேலும் சிங்கள, தமிழ் இலக்கிய உலகுக்கு உரமூட்டும் அவரது பணிகள் முன்னெடுக்கப்பட வேண்டும்” என்றார்.

பிரபல சிங்கள எழுத்தாளர் உபாலி லீலாரத்ன அவர்கள் தமிழில் உரையாற்றியது விழாவின் சிறப்பம்சமாகும். “திக்குவல்லை கமாலின் சிங்கள தமிழ் எழுத்தாளர் உறவின் அறுவடைக்கு இந்நிகழ்வு உதாரணமாகும். கமாலின் சிங்கள- தமிழ் இலக்கிய உறவு தொடரவேண்டும்” என உபாலி லீலாரத்ன வாழ்த்தினார்.

திக்குவல்லை கமாலின் ஆசிரியரும் கவிஞருமான ஏ. இக்பால் அவர்கள் உரையாற்றுகையில், “சிறுபராயத்திலிருந்தே இலக்கிய ஆர்வமுடைய கமால் அவர்கள் சாஹிரா கல்லூரியில் இலக்கிய மன்றத்தை உருவாக்கி ‘சவை’ என்னும் இலக்கிய இதழின் ஆசிரியராகவுமிருந்தார். வாசிப்பில் மிகுந்த ஆர்வமுடையவர்.

சிறு கருவைக் கொண்டே பிராந்திய மொழியில் சிறுகதையாக்கி விடும் திறமை கொண்ட கமாலின் சிறுகதைகள் ஆய்வுக்குட்படுத்த வேண்டும். வேகமாக எழுத்துத் துறையில் முன்னேறிச் செல்லும் கமாலின் வளர்ச்சி மிக முக்கியமானதொன்றாகும்.”

தொடர்ந்து ஞானம் ஆசிரியர் ஞான சேகரன் அவர்கள் உரையாற்றுகையில், “ஞானம் பத்திரிகையில் வெளியாகும் கமாலின் மொழி பெயர்ப்புக் கதைகள் எமக்குப் பலரது பாராட்டையும் பெற்றுத் தருவதில் பெருமையடைகிறேன். தென்னிலங்கை முஸ்லிம்களின் பேச்சு மொழியை மிகச் சிறப்பாகக் கையாளும் திறமையுடையவராயினும், ஆற்றொழுக்கான அழகிய தமிழில் மொழி மாற்றம் செய்வதிலும் வல்லவர்”

கவிஞர் கலைவாதி கலீல் அவர்கள் தமதுரையில், “முற்போக்கு அணியை இறுகப் பற்றி இன்னும் உழைத்து வரும் இலக்கியவாதி கமால் அவர்களாவார். கமால் அவர்கள் சிறுகதை, நாவலாசிரியர் மட்டுமல்ல, அவர் ஒரு மிகச் சிறந்த கவிஞருமாவார். மரபுக் கவிதை புதுக்கவிதை இரண்டிலும் திறமையுடைய கமால் அவர்கள் தான் முதன் முதலில் ‘எலிக்கூடு’ என்னும் கவிதைத் தொகுதியை வெளியிட்ட பெருமைக்குரியவர். அவரது தனித்துவ மொழியில் கதையை அழகாகக் கூறுவது கமாலின் தனிச் சிறப்பு. மயிலிறகால் இதயத்தை வருடுவது போல் எழுதும் திக்குவல்லை கமால் வாழும் காலமெல்லாம் இலக்கியம் படைக்க வேண்டும்”

பவளவிழா நாயகன் தெளிவத்தை

ஜோசப் அவர்கள் மணிவிழா நாயகனைப் பாராட்டிப் பேசுகையில், “மனிதனைப் புனிதனாக வாழ வைக்கின்ற வழியைத் தான் இலக்கியம் கூறுகிறது. இத்தகைய உயர்ந்த இலக்கியத்துக்காகக் கமால் தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொண்டவர். அவர் பிறந்த மண்ணின் கிராமியத் தமிழ் கமாலின் எழுத்துக்களால் பெருமை பெற்றது.... மேலும் தமிழ் தெரியாத சிங்கள எழுத்தாளர் மத்தியில் தமிழ் இலக்கியத்துக்குப் பெருமை தேடித் தந்த கமாலின் பணி தொடர வேண்டும்”

அளுத்தகம ஆசிரியர் கல்லூரி விரிவுரையாளர் என். இரவீந்திரன் உரையாற்றுகையில், “கிராமியப் பேச்சு மொழியில் வித்தியாசமான காட்சிப் படிமமாகத் தன்னுடைய படைப்புக்களைத் தருவது கமாலின் சிறப்பம்சமாகும். ஒவ்வொரு சமூகமும் தமது தவறுகளை உணர்ந்து கொண்டு சுயவிமர்சனம் செய்து கொள்ள வேண்டியது காலத்தின் தேவையாகும். அந்த வகையில் கமால் அவர்கள் துணிச்சலுடன் தமது சமூகத்திலுள்ள குறைபாடுகளைத் தமது படைப்புகளின் மூலம் வெளிக்காட்டி வருகிறார்”

அந்தனி ஜீவா அவர்கள் தமதுரையில் “கமாலின் ஆரம்பகாலக் கவிதைகள் முதல் இன்று வரை அவரது படைப்புக்களைப் படித்து வருகிறேன். திக்குவல்லை கமால் தென்னிலங்கை மக்களின் கிராமியத் தமிழைத் தமது சிறுகதைகளில் பதிவு செய்து வருகிறார். கரிசல்காட்டு அகராதி போன்று அவரது கதைகளில் வரும் பிரதேச சொற்களுக்கான அகராதி

யொன்று தயாரிக்கப்பட வேண்டியது அவசியமாகும்” எனக் குறிப்பிட்டார்.

தினக்குரல் ஆசிரியர் தனபாலசிங்கம் அவர்கள் தமதுரையில், “ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்துக்கு ஏராளமான படைப்புக்களைத் தந்து கமால் சாதனை புரிந்துள்ளார். தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்காக அர்ப்பணிப்புடன் செயற்படும் கமால் அவர்களை வாழ்த்துவதில் மகிழ்ச்சியடைகிறேன்” எனக் குறிப்பிட்டார்.

மணி விழா நாயகன் திக்குவல்லை கமால் அவர்கள் தமது ஏற்புரையில், “எனது வாசகர்கள், இலக்கிய நண்பர்கள், எனது எழுத்துப் பணியை எவ்வாறு முன்னெடுக்கப்பட வேண்டும் எனக் கூறுகிறார்களோ, அவை எனக்கு வழி காட்டுமென நம்புகின்றேன்.

இருபது வயதில் எழுதத் தொடங்கிய நான் அறுபது வயதிலும் தொடர்ச்சியாக ‘மல்லிகை’ சஞ்சிகையில் எழுதிக் கொண்டிருக்கிறேன். இத்தனை நீண்ட காலத்துக்குச் சஞ்சிகைகள் வெளிவந்து கொண்டிருப்பதில்லை. ஆனால், தமிழ் சஞ்சிகை வரலாற்றில் சாதனையாக ‘மல்லிகை’ சஞ்சிகையும் வெளிவந்து கொண்டிருக்கிறது. அதன் ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவா அவர்களும் எம்முடன் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்

தொடர்ந்தும் தமிழ் இலக்கியத்துடன் என் முழு வாழ்வும் இணைந்திருக்கும். அத்துடன் இலக்கியத்தினூடாக சகல இன மக்களின் ஐக்கியத்துக்காகவும் உழைப்பேன்” எனக் கூறி விடைபெற்றார்.

கழகுநகர்

புகழ்பெற்ற விவரம் தேவையல்ல

50ஆவது ஆண்டை நோக்கி வீறு நடை போடும் ‘மல்லிகை’யின் மே 2010 இதழை வாசித்தேன். அதிலுள்ள ஓரிரு விடயங்கள், என் மனக்கடலில் அலைமோதும் எண்ணங்கள் சிலவற்றுக்கு எழுத்துரு தரும்படி என்னைத் தூண்டின. அதன் விளைவே இம்மடல்.

அட்டையை திறந்ததும், உயர் பண்பாட்டின் முதிர்ச்சியான பக்குவத்தை எளிமையை உங்கள் எழுத்தில் கண்டு மகிழ்ந்தேன். கோயிலுக்குள் இருந்த தேர், தெருவுக்கு வந்துவிட்டால், பார்ப்போர் பலரும் பலவிதமாக விமர்சிக்கவே செய்வர். என்னதான் விமர்சனங்கள் எழுந்தாலும், தேர் எதையும் பொருட்படுத்தாமல் தெருவெங்கும் ஊர்வலம் போய்க் கொண்டு தான் இருக்கும். அது போன்று உங்கள் முதிர்ச்சியின் எளிமைத் தோற்றத்தை எவர் ஏனெனச் செய்தாலும், நீங்கள் அதைப் பொருட்படுத்தாமல் நடந்து போய்க் கொண்டேயிருங்கள். ‘நடந்த கால்கள் நன்னிலம் சேரும்’ என, கவிமணி தேசிக விநாயகம் பிள்ளை ‘ஆசிய ஜோதியில் பாடியிருக்கின்றார். அதனால் நடந்து போவதை நிறுத்தி விடாதீர்கள். 50ஆவது ஆண்டை அடைய வேண்டும்.

மற்றது- உங்களைப் பற்றி ஒரு குற்றச்சாட்டு சிலரால் சொல்லப்படுவதுண்டு. திருச்சியில் ஒரு பெரிய ஹோட்டலின் கெஷியர் பட்டறை அருகில் ஒரு வாசகம் உண்டு: ‘குறைகளை இங்கே சொல்லுங்கள்; நிறைகளை வெளியே சொல்லுங்கள்’ என்ற அந்த வாசகத்தின் வழியில், அந்தக் குற்றச்சாட்டினை உங்களுக்கே சொல்கிறேன். அதாவது.....

“மல்லிகையைப் பற்றி டொமினிக் ஜீவாவே பெரிசாகப் பேசித் திரிவார். மற்றவர்கள் பெருமையாகப் பேச வேண்டும். அதை டொமினிக் ஜீவா கேட்க வேண்டும். அதுவே உண்மையான புகழாரம். உதாரணத்திற்கு தூண்டில் பகுதியைப் பாருங்கள். அவரது புகழ் பாடவே இருக்கும். அதில் ஜீவா எப்படி- எதை எழுதினாலும், அதுதான் எழுத்து; அதைப் படிக்க வேண்டியது நம் தலை எழுத்து” என்பதே அந்தக் குற்றச்சாட்டு.

இது உண்மையா?

மே 2010 இதழ் தூண்டிலை உதாரணத்திற்கு எடுங்கள். யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த எஸ். கணேசவேல் என்பார் கேட்ட கேள்விக்கு- கலந்து கொள்ளும் உத்தேசம் உண்டு அல்லது இல்லை என்பது தான் பதிலாக வரவேண்டும். எம்ஜி யார் காலத்தில் நடந்த மாநாட்டுக்கு, இவர் போன கதையைப் பதிலாக எழுதி பக்கத்தை நிரப்ப வேண்டும்? கேட்டால், ‘பதிவில் இருக்க வேண்டும்’ என்பார். தனி மனிதனின் சொந்த வாழ்வெல்லாம் இலக்கியமாகப் பதியப்பட வேண்டுமா? தரமான இலக்கியச் சஞ்சிகை தனிமனித

துதிக்கெல்லாம் இடமளிப்பது, எந்த வகையில் ஆரோக்கியமான இலக்கியமாகும்? “காகங்கள் கறுப்பாக இருப்பதேன்?” என்ற கேள்விக்கு அளித்த பதில் சிறுபிள்ளைத் தனமானது. விஞ்ஞான ரீதியில் அதற்கு காரணமுண்டு. கேசரியில் சித்தன் அளித்து வரும் பதில்களைப் பாருங்கள்- இப்படி குற்றம் சுமத்துவோர் விளக்குகின்றனர். தரமாக ‘மல்லிகை’யை நடத்தினாலே போதும். ‘பூக்கடைக்கு விளம்பரம் தேவையில்லை. அது தானாகவே மக்களை ஈர்த்து வரும்’

கொழும்பு-14 எஸ்.ஐ. நாசூர்கனி.

பிற்குறிப்பு:

நீங்கள் எந்த உலகத்தில் வாழுகின்றீர்கள்?

இன்றைய கணினி யுகத்தில் விளம்பரம் தான் வெற்றியையும் பரவலையும் நிர்ணயித்து வழி நடத்துகின்றது.

விளம்பரம் இல்லையென்றால், சாயங்காலம் வாடிய பூக்களை எடுத்துக் குப்பைக் கூடைக்குள் போட வேண்டியது தான்!

மல்லிகையின் இத்தனை ஆண்டு வளர்ச்சியே வெறும் தனிமனித முயற்சியே தான். எனவே, அதைக் கட்டி வளர்த்தவனின் குரல் கொஞ்சம் தூக்கலாகவே தெரியத்தான் செய்யும். இதை மல்லிகை ரஸிகர்களும் அங்கீகரிக்கவே செய்கின்றனர்.

மற்றும் காகம் பற்றிய கேள்வி. அக் கேள்வியின் தொனியே குறும்புத்தனமாக ஒலிக்கின்றது. எனவே, அக் கேள்விக்குரிய பதிலும் குறும்புத்தனமாகத் தான் ஒலிக்கின்றது. எனவே, அக் கேள்விக்குக் குறும்

புத்தனமாகத் தான் பதில் சொல்ல முடியும். ஆய்வு ரீதியாகப் பதில் எழுத இயலாது.

மல்லிகையில் ஆரம்ப காலம் தொடக்கம் ஆயிரக் கணக்கான கேள்விகளுக்குப் பதில் தூண்டிலில் பதிவு செய்து இருக்கின்றேன். நூலாகவும் வந்துள்ளது. பெரும்பாலும் அறிவுரீதியான கேள்விகள் தான் மல்லிகையில் பிரசுரமானது. தனிப்பட்ட என்னைப் பற்றிய கேள்விகளே மிக மிகக் குறைவு. எனது பதிவில் கோவை மகா நாட்டுக்குப் போவேன், அல்லது போகமாட்டேன் எனச் சுருக்கமாகச் சொல்லிவிடலாமே- அதற்கேன் பழைய தகவல்களைச் செருக வேண்டும்? எனக் குற்றஞ் சாட்டுகிறார்.

ஒன்றைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும், வாசகர்கள். தூண்டில் என்பது சும்மா கேள்வி- பதிலுக்கான பக்கமல்ல. அதில் ஆவணத் தகவல்களும் சேர்க்கப்பட்டு வெளிவருவது தான் முக்கியமாகக் கவனிக்கத் தக்கது.

கோவை மகாநாட்டுக்குப் போவீர்களா? என்ற கேள்வி ஒன்றிற்கு நான் விரிவாகப் பதில் சொல்லியிருக்கிறேன். அதில் ஐந்து தகவல்களைப் பதிவு செய்திருக்கின்றேன். நூட்பமாகக் கவனிக்க வேண்டும், வாசகர்கள். ஒன்று 1971-ல் மதுரையில் நடந்த தமிழ் ஆராய்ச்சி மகாநாட்டுக்கு அன்று தமிழக முதலமைச்சராக இருந்த எம்.ஜி.ஆர் பொறுப்பு வகித்துள்ளார். அடுத்து, அன்று ராமேசுவரத்திற்கும் தலைமன்னாருக்கும் போய் வர இருநாடுகளுக்கும் போக்குவரத்து வசதி இருந்துள்ளது. அடுத்து, இலங்கை அரசியல் வரலாற்றிலேயே ஒரு தமிழன் எதிர்க்கட்சித் தலைவராக இருந்துள்ளார். அவர் அமிர்தலிங்

கம். அத்தகைய அரசியல் தகைமையுள்ளவர் சாதாரண எழுத்தாளர்களுடன் கப்பலில் பிரயாணம் செய்திருக்கின்றார். நம்முடன் பேசிச் சிரித்துக் கொண்டே சுமுகமாகப் பயணித்து, மகா நாட்டில் கலந்துகொண்டு, மகாநாட்டுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்துள்ளார். அடுத்து, நீண்ட நாளைய நண்பனான எஸ்.பொ. அவர்களை நான் நேரில் பார்த்துக் கதைத்தே பல காலம். அவரை நேரில் சந்தித்தேன். மற்றும் இலங்கையில் இருந்து விழாவில் கலந்துகொண்ட பல கலைஞர்களையும் நேரடியாகக் கண்டு களித்தேன். அத்துடன் ‘நம்ம’ கம்பன் கழக ஜெயராஜைத் தமிழக முதல்வர் மேடையில் பாராட்டியதையும் நேரில் கண்டு களித்தேன்.

இத்தனை தகவல்களையும் உள்ளடக்கியதே, எனது பதிலாகும். இப்படியான சஞ்சிகைகளின் தரமான சுவைஞர்களின் கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்வதே ஒரு புதிய அநுபவமாகும். படிப்பினையாகும். இதைப் பலர் சுருக்கிப் பார்க்கின்றனர். இது வெறும் சட்டம்பித்தனமே!

காரணம் வேறெந்தச் சஞ்சிகை ஆசிரியரையும் விட, நானே மாதா மாதம் இலக்கியச் சுவைஞர்களை நேரடியாகச் சந்திக்கின்றேன். இது 45 ஆண்டுகளாக ஒழுங்காக நடைபெற்று வரும் மாதாந்த நிகழ்ச்சி.

எனவே, எனது தனிப்பட்ட தகவல்களைச் சுவைஞர்கள் அறியப் பெரிதும் விரும்புகின்றனர். படித்துச் சுவைக்கின்றனர்.

முக்கியமாக இளந்தலைமுறை எழுத்தாளர்கள் மல்லிகையை மெல்ல மெல்ல நெருங்கி வருகின்றனர். அவர்களின்

பெரிய மன ஆசை அச்செழுத்தில் தங்க எது பெயர் வரவேண்டும் என்பதுதான். ஒரு இளைஞனோ யுவதியோ ஆறுதலாக வீற்றிருந்து காகிதமெடுத்து எழுதி, அதைத் தபாலில் சேர்க்கின்றார்களே, அது தான் மல்லிகைக்கு இன்று கிடைக்கும் பெறுமதியான ஆதரவு.

ஒரு படைப்பாளிக்கு- சாதனையாளனுக்கு- இயல்பாகவே ஒரு வகைத் திமிர் வந்து விடும். இந்தத் திமிர்க் குணம் சாதாரண மனிதர்களுக்குள்ள ஆணவமல்ல. கர்வமுமல்ல. இதன் சரியான பெயர் படைப்பாளருமை.

இந்தப் படைப்பாளும் சாதனைக் கெட்டடித்தனமும் தான் எனது நீண்ட கால உழைப்பின் தனிப் பெரும் சொத்து.

இந்தத் தனிப் பெரும் ஆளுமை உணர்வும், இலக்கியக் கர்வமும் இல்லாது போனால் மல்லிகை ஆசிரியரை நீங்கள் முழுமையாகக் கண்டடைய இயலாது, முடியாது.

ஒரு வருங்கால மகத்தான நோக்கத்திற்காகத் தான் இத்தனை யுத்த நெருக்கடிகளுக்குள்ளும் சதா இயங்கி வருகின்றேன். இதை மெய்யாகவே சொல்லுகின்றேன். புரிந்து கொள்பவர்கள் புரிந்து கொண்டால் சரி. புரிந்து கொள்ளாதவர்கள் காழ்ப்புணர்ச்சியால் சதா குற்றம் சொல்லிக் கொண்டே இருப்பார்கள். மல்லிகை ஜீவா இவர்களது குற்றச்சாட்டுக்களை இயல்பாகவே கவனத்தில் கொள்ளுவதேயில்லை!

ஏப்ரல் மாத மல்லிகையின் அட்டைப்படம் எனது கவனத்திற்குத் தீனி போட்டது.

நீண்ட நாளாக ஆசைப்பட்ட விடயம்

நீங்கள் உங்களைப் பற்றியே சுய புராணம் பாடுவதாக இலக்கிய உலகில் பல குற்றச்சாட்டொன்று உண்டே. இதற்கென்ன பதில் சொல்லப் போகின்றீர்கள்?

சிலாபம். அ. அன்பானந்தன்

விமரிசனத்திற்கே உட்படாத கொம்பனல்ல, நான். இது ஏற்கனவே நன்கு தெரியும், எனக்கு.

நான் சுமீமா உதிரியாக இலக்கிய உலகத்திற்கு வந்தவனல்ல. எனது 18- வது வயதில் கட்டுப்பாடும் கட்டுக் கோடும் மிக்க, இடதுசாரி அரசியல் இயக்கத்துடன் இணைந்து பிணைந்து கொண்டவன். அதற்கான பாரிய விலைகளையும் இடையிடையே கொடுத்திருந்தவன். இயக்கம் ஒன்றினால் கொலைப் பயமுறுத்தல்களுக்கு உள்ளானவன். இத்தனை உயிரி நெருக்கடிகளுக்கு மத்தியிலும் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்தே மல்லிகையை, மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடுகளை ஒழுங்காக வெளியிட்டு வந்தவன். எனக்கு நம்பகமாகவே தெரியும். ஒரு நாள், நெரு நாயைப் போல, நடுத்தெருவில் சுட்டுக் கொல்லப்படுவேன் என ஏற்கனவே தெரியும். என்னை விசாரணைக்குக் கூட, நான் சொல்லி அழைத்திருந்தது இயக்கமொன்று. நான் போகவேயில்லை! மரணப் பயம் காரணமாக நான் தோறும் ஒவ்வொரு வீடாகப் புகுத்தெழுந்திருக்கிறேன்.

இத்தனைக்கும் நான் கொழும்புக் கொட்டாறோட்டு அரசியலில் இருந்து பிறழ்ந்து போகவேயில்லை.

எனவே, சுய புராணம் பாடுவதில்லை, எனது நோக்கம். வருடிகாலத் தலைமுறையினருக்குப் பல தகவல்களை- பதிவுகளை- என் மூலம் எழுத்தில் வடித்து வைக்க முனைந்து செயல்படுத்தியிருக்கிறேன்.

வேறெந்த எழுத்தாளனுக்கும் ஏற்பட்டிராத உயிரி பலி அனுபவங்களை, நான் தூண்டலில் பதிவு செய்வது, தனிமனிதப் புகழ்பாடும் செயலென்று நீங்கள் உண்மையாகவே கருதுகிறீர்களா? அத்துடன் உலகின் பல்வேறு பிரதேசங்களில் இருந்தெல்லாம் தினசரி என்னுடன் தொடர்பு கொள்ளுகின்றனர். எனக்கு அவர்களுடன் நேரடியாகத் தொடர்பு கொள்ள முடிவதில்லை. எனவே, சுலபமாக இந்தப் பகுத்தகவல்கள் அவர்களுக்கும் எட்டட்டும் என்ற இயல்பான கிட்டிய வசதியைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளுகின்றேன். இது சுய புராணம் எனக் கருதுகின்றவர்கள், ஏற்கனவே எனது செயல்கள் மூலம் காழ்ப்புணர்ச்சி கொண்டவர்கள் என்பது எனக்குத் தெளிவாகவே தெரியும்.

நீதானமானவர்கள் என்றீது விமரிசனங்களை வைக்கட்டும்!

இன்றைய தமிழ் நாட்டுப் பத்திரிகைகளைப் புரட்டிப் பார்த்தால், சினிமாக்காரர்களிலிருந்து தமிழகத்தில் விலை போகாமல் ஒதுக்கப்பட்ட அநாமதேய அரசியல்வாதிகள் வரை இன்று திரை நடிப்புத் தமிழர்கள் மீது அபார பரிவு காட்டி, அறிக்கைகள் விடுகின்றனரே, இது மெய்யாகவே அவர்களது மனப் பரிவு தானா?

தெல்லிப்பனை. ஆ. மகாவரதன்

ஏளிந்தத் திரை பரிவு எங்கள் மீது, என நீங்கள் யோசித்துப் பார்த்தீர்களா? ஈழத் தமிழன் பற்றி வீர வசனங்கள் பேசினாலே, சுலபமாகப் பிள்ளிசிட்ட தேடிக்கொள்ளலாம். இது ஏதாரித்த நிலை. சினிமாக்காரன் நமது வெளிநாட்டில் வசிப்பவர்களின் மீது ஒரு கண் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள் அன்னி விடுகின்றனர்.

அது சரி, இத்தனை ஆர்வத்தையும் அக்கறையையும் நமீந்து அள்ளித் தெளிப்பவர்கள், ஈழத்துத் தமிழ் எழுத்தாளர்களினது நூல்கள் எத்தனையென்பதற்குக்கிறீர்கள்?

சுமீமா சவடால் தனப் பேச்சையெல்லாம் நமீபி, ஏமாந்து போவதற்கு நம்மவன் வெறும் சலிப்பு பேர்வழியல்ல! விலை கொடுத்திருக்கிறான் விலை!

முடிமுமானால் இதைச் செய்யட்டுமே பார்க்கலாம்! உட்களது மத்திய அரசு தமிழ் மொழி, இந்திய மொழி என்ற கணிப்பீட்டில், வெளியிலிருந்து தமிழில் வெளிவரும் அத்தனை நூல்களையுமே தடை செய்துள்ளது. தமிழ் வெறும் இந்திய மொழி மாதிரியல்ல, அது சர்வதேவப் பாஷை! தமிழ் மொழியில் வெளிவரும் ஆரோக்கியமான நூல்களைத் தமிழ் நாட்டுக்குள் இறக்குமதி செய்யப் போராடிப் பார்க்கலாமே! ஈழத்துத் தமிழர்களுக்காகத் தற்காலிகமாகக் கண்ணீர் வடிப்பவர்கள் இதை யொன்றும் கவனத்தில் கொள்ளமாட்டார்கள். இப்படி இயக்கம் நடத்தினால், பத்திரிகைகளிலும் செய்திகள் வெளிவராது. தங்களது சுய விளம்பர உத்திகளும் தோற்றுப் போயினும் என்பதும் சம்பந்தப்பட்டவர்களுக்கு நன்கு தெரியும். இது எமக்குத் தெரியும்!

நீண்ட நெடுகாலமாக மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடுகள் ஒன்றேனும் வெளி வரவில்லையே? சமீபத்தில் மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடாக நூற்கள் எதுவும் வரக் கூடிய தகவல்கள் ஏதும் உண்டா?

அந்நாட்புரம். கா. ரஞ்சன்

மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடுகளாக

இரண்டு புத்தகங்கள் வெளிவர இருக்கின்றன. இரண்டுமே சிறுகதைத் தொகுதிகள் தான். ஒன்று டாக்டர் ச. முருகானந்தன் அவர்களினது 'அவர்கள் துணிந்து விட்டார்கள்' என்பது. அடுத்த நூல் மலையக்கத்தில் இன்று வளர்ந்து வரும் பிரமிளா பிரதீபன் அவர்களினது 'பாக்குப் பட்டை' இரண்டு புத்தகங்களுமே ஜூலை மாதத்தில் வெளி வரக் காத்திருக்கின்றன.

ஒரு புதிய யோசனை. ஒவ்வொரு மாதமும் அந்தந்த மாதங்களில் பிறந்த, சமூகத்திற்குத் தொண்டாற்றிய கலைஞர்களின் பிறந்த நாளை மல்லிகையில் வெளியிட்டால், அவர்களை மனமுவந்து முன் கூட்டியே வாழ்த்த வசதி சமைத்ததாகுமல்லவா?

வவுனியா. க. குணாளன்

நல்லதொரு யோசனை. சுவைஞானம் இலக்கிய ஆர்வலர்களும் முன் கூட்டிய படைப்பாளிகளின், கலைஞர்களின், எழுத்தாளர்களினது பிறந்த நாள் தகவல்களைத் தந்து தனிதான், ஒவ்வொரு மாதமும் தொடர்ந்து அன்னாரது பிறந்த நாள் மாதத்தில் வெளியிட்டு வைக்க ஆயத்தமாகவுள்ளோம்.

முய்துக்கும் பின் வந்த தமிழ் எழுத்தாளர்களுக்கும் அறுபதுக்கும் பின் எழுத்தத் தொடங்கிய எழுத்தாளர்களுக்கும் உள்ள வித்தியாசம் என்ன?

திருகோணமலை. ஆர். குணசீலன்

முப்பதுகளில் மிக மிகச் சொற்பமானவர்களே எழுத்துலகில் அடியெடுத்து வைத்திருந்தனர். வட பிரதேசத்தில் சொற்பப் பேரும், கிறீக்கு மாகாணத்தில் ஒரு சிலரும் மலையக்க

No Colour Separation

No Positive

No Plates

Our Product

DATABASE PRINTING,
BROCHURES,
CATALOGUES,
SOUVENIRS,
BOOK MARKS,
GREETING CARDS,
NAME TAGS,
CD/DVD COVERS,
COLOUR BIO DATA,
STICKERS
INVITATION CARDS,
PROJECT REPORTS,
BOOK COVER,
MENU CARDS,
THANKING CARDS,
CERTIFICATES,
BOOKS, POSTERS,
CD STOMER,
PLASTIC CARDS,
SCRATCH CARDS,
VISITING CARDS.

*Any Board or
Any Paper*

HAPPY DIGITAL CENTRE (PVT) LTD

Digital Colour Lab & Digital Offset Press

No.75 1/1, Sri Sumanatissa Mawatha, Colombo - 12.

Tel: +94 11 4937336, +94 11 7394592

web: www.hdc.lk, E-mail: happy2002@live.com